

Anarşist Yayınlar
Dizisi(4)

s 32

Unutmak Yok
Affetmek Yok

s 14

Seçimler
Zorbalıktır

s 8

Kapıkulu

s 29

meydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi
kadar özgür insanların
arasında özgürdür"

AYLIK
ANARŞİST
GAZETE
SAYI: 29
EKİM-KASIM
2015

BİR GİDER BİN GELİRİZ

s 29

Devletin Bahaneleri Değişir Bombaları Değişmez

Rifat Güven

rifat@meydangazetesi.org

Büyük bir kalabalık görünüyor uzaklardan. En önde bir resim, sağ yumruğu yukarıda işçilere ajitasyon atan bir adamın resmi. Resmin ardından on binlerce insan yürüyor. Bıkmadan usanmadan yürüyorlar, yüzleri öfkeli ve kararlı, kulakları sağır edercesine yükselen sloganlarla inletiyorlar yürüdükleri yolları, sokakları. Bir işçinin, bir inşaat işçisinin arkasından yürüyorlar. Yaşamını inşaat işçilerinin, ezilenlerin örgütlü mücadelesine adanmış birini uğurluyorlar. Çok büyük bir kalabalık iniyor yoksulların mahallesinden zenginlerin meydanlarına. Onlara korkmadıklarını sinmediklerini, yılmadıklarını göstermek için. Ankara'da patlayan bombanın sesinin sadece Ankara'da yankılanmadığını göstermek için.

Devlet, 10 Ekim günü, takviminde kansız geçmeyen günlerden birine bir yenisini daha ekledi. Resmi takvimi kanla yazılı devlet, yüzün üzerinde insanı öldürdü o gün. Bir kısım insanın da koltuklarında kamu spotlarını izlediği tam o sıralarda öldürdü. Televizyonlarda, gazetelerde kendisinin ve iktidarının meşruiyetinin propagandasını yapan devlet, sokaklardaki zoraki meşruluğunun sınırlarını gösterdi tekrar. Devletin savaşından bıkanlar yine onun barışında öldü. Saniyeler içinde katledildiler. Tekin Abi de onlardan biriydi. Devletin kan gölüne çevirdiği bu topraklarda ölümlere, katliamlara dur demek için gittiği barış mitinginde öldürüldü altı yoldaşıyla birlikte.

Ezilenlerin yan yana gelmesinden, örgütlenmesinden çok korkan devletin geçmişi, patlattığı patlattığı bombalarla doludur. Devletler ve iktidarlar için tarihin hanesindeki rakamlar değişir, gerekçeler değişir ama ezilenlerin bedenlerinde patlayan bombalar değişmez. Belki de zamanla değişen tek şey sadece bombaların tahrip gücüdür. Oysa devletin şiddeti bakidir. Zira devletin kendisi şiddettir. Kürtlerin, kadınların, işçilerin, ezilenlerin ölü bedenleri üzerinde yükselen şiddet.

Tekin Abi uğurlanıyor, on binlerin kalabalığında, ezilenlerin ellerinde yükseliyor bedeni. Kendisi gibi yıllarca şantiyelerde, tersanelerde, fabrikalarda, marketlerde, inşaatlarda köleleştirilerek yavaş yavaş ya da bir iş cinayetinde aniden öldürülen sınıf yoldaşlarının ellerinde yükseliyor bedeni. Çok büyük bir kalabalık iniyor yoksulların mahallesinden ,zenginlerin meydanlarına. Göstermek için, korkmadıklarını, sinmediklerini, yılmadıklarını. Yükseltmek için ezilenlerin sesini.

Bir inşaat işçisiydi o, yıllarını "kendi inşa ettikleri binaların altında kalmak istemeyenleri" örgütlemeye adanmış bir devrimciydi. Bir yoksul, bir öteki, bir ezilendi. Kavgası sınırsız, sınıfsız, barış içinde yaşanan bir dünya içindi. O, 10 Ekim'de Ankara'da bir meydanda katledildi, diğer yüzlerce insan gibi. O meydandan yaklaşık 500 km uzaklıkta, bir diğer meydanda yoldaşları, işçiler, ezilenler and içiyordu. Hesap sormak için. Tek bir ses yankılanıyordu etrafta ;

Katil Devlet Hesap Verecek !

ARÇELİK LG İŞÇİLERİ DİRENİYOR

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Arçelik LG Fabrikası'nda artan baskılar, ücret gaspları ile çalışma ve yaşam koşullarına karşı yüzlerce işçinin greve gitmesiyle başlayan direniş süreci, yüz günü aşkın bir süredir ilk günkü kararlılığıyla sürüyor.

Zaman zaman Kartal'da, Kadıköy'de, Gebze Center'da, GOSB'da stantlar açıp bildiriler dağıtan Arçelik LG işçileri 27

Temmuz'da açtıkları işe iade davası için 7 Ekim'de Gebze Adliyesi'ne çağrı yaptılar. Gebze Adliyesi'nde 1, 2 ve 3. İş Mahkemelerinde başlayan duruşmalarda ilk olarak işveren şahitlerinin dinlendi. Duruşmalar 10 Kasım, 22-24-29 Aralık tarihlerine ertelendi. Mahkemeleri devam eden işçiler, fabrika önündeki çadırı kaldırmalarına rağmen direnişe büyük bir kararlılıkla devam ediyorlar.

SENKROMEÇ İŞÇİSİ DİRENİYOR

İzmir AOSB'de bulunan Senkromeç 1 fabrikasında üretim durdu.

Maaşların %75'inin yatmasına tepki gösteren işçiler, 19 Ekim gecesi üretimi durdurdular. Fabrikada yaşanan ücret

gaspları üzerine 16 Ekim'de üretim durdurulmuş, patronunun 'Pazartesi günü ödeme' vaadi üzerine işçiler tekrar içeri girmişti. Senkromeç 2 fabrikasındaki işçiler ise patronun sözüne güvenmedikleri için üretime başlamamıştı.

KARTAL'DA DİRENİŞ KAZANDI

Genel-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Kartal Belediyesi'nde, Kartursaş adlı taşeron şirkette şoför olarak çalışan işçiler, sendika ile belediye arasında süren ihale görüşmelerinin tıkanması üzerine iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. 6 Ekim gününden bu yana Temizlik ve Fen İşleri Müdürlüğü önünde geceli gündüzlü bekleyerek direnen taşeron işçileri, Aralık ayında yapılacak olan ve 170 işçiyi kapsayan 3 yıllık ihalenin şoförler ve araçlar için ayrı ayrı yapılmasını talep ediyorlardı.

Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube, işçilerin taleplerini duyurmak için 9 Ekim'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı yapan Şube Başkanı Mahmut Şengül, "Kartal'da yaşadığımız sıkıntı ihale şartları ile alakalı. Araç alımlı ihalelerde işçiler personel olarak görülmediği için kıdem tazminatı hakkından da mah-

rum kalıyorlar. Zaten taşeron çalışan işçinin birçok maddi imkansızlıkları varken ücreti yüksek davaları açma şansları olmuyor. Burada yapılan fakirin dava açma hakkını gasp etmektir." Şengül, konuşmasını işçilerin talepleri kabul edilinceye kadar mücadelenin devam edeceğini vurgulayarak sonlandırdı.

Eyleme DAF, ESP, Halkevleri, HDP-HDK, EMEP ve UİDDER katılarak direnişçi işçilerle dayanışma gösterdi. Ayrıca direnişçi işçiler, 10 Ekimde Ankara'da patlayan bombada yaşamını yitiren İnşaat-İş Sendikası üyelerinden Tekin Arslan'ın Kartal Cemevi'nden Kartal Meydanı'na kadar düzenlenen anma yürüyüşüne katıldılar. 14 Ekim'de Kartal Belediye Başkanı Altınok Öz ile görüşen Genel-İş sendikası üyesi işçilerin tüm talepleri kabul edilip anlaşma sağlandığı için iş bırakma eylemi sonlandırıldı.

Bizimle Yaşayacaksınız

Halil Çelik

halilcelik@meydangazetesi.org

"Yoldaşların hepsi öldü siperlerin başında! Yüzlerinde uzun sakal, gözlerinde kavga var! Ey işçiler birleşiniz yoksa dünya mahvolur!" Her eylemde, direnişte Tekin abimizin dilindeydi bu sözler. Kimin için söylediğini bilmezdik. Ama artık bizler Tekin abi, Serdar, İsmail Abi, Erol, Gazi Güray ve Tayfun Abi için söyleyeceğiz...

İnşaat işçilerinin örgütlü gücü olmak için yola çıkan İnşaat İşçileri Sendikası'ndan 6 siper yoldaşımızı yitirdik. Herbiri arkadaşımız, dostumuz, ailemizdi. Mesela babamızı Tayfun Abi. Yıllardır devrimci anarşist mücadelemizle dayanışma içerisinde, iki oğlunun da örgütlü olması sebebiyle anarşizm ile de gönül bağı kuran mücadele dostumuz, yoldaşımızdı. Lise yıllarından yoldaşı olan Mustafa Adnan Akyol'u yalnız bırakmamak başta olmak üzere işçi mücadelesinin büyümesinde yapabileceği ne varsa yapmak için uzun bir süre İnşaat İşçileri Sendika Girişimi olan yapının bir parçası olmuştu. Başta Mustafa Abi olmak üzere Serdar(Serdar Ben) ve Tekin Abi'nin (Tekin Arslan) yoldaşı, omuzdaşı olmuştu. Bir yandan sendikalaşmak için kağıt işlerine yoğunlaşırken, öte yandan fiili mücadelelerin içindeydi. Zorlu Center'ı inşa eden işçilerle eksi dördüncü katlarda, günlerce iş bırakma eylemine katıldı. Aylardan beri ücreti gasp edilen taşeron inşaat işçileri ile Astoria AVM önünü, direniş alanına dönüştürdü. Tabiki tek başına değil yitirdiğimiz yoldaşlarımız omuzdaşlarımız Tekin Abi, Serdar ve Erol ile beraber.

Torunlar Katliamı yaşandığında, kaybettiğimiz inşaat işçileri için, Erol ile yumruklarımızı beraber kaldırmıştık sömürüye karşı "Dünyayı biz inşa ediyoruz. Altında biz kalıyoruz! Artık Yeter" diyebilmek için. Erol, bir inşaat işçisiydi. Kobanê'nin yeniden inşasına, inşaat işçilerinin dahil olması için Kobanê'ye gitmişti. Erol, bir devrimciydi. Tıpkı Serdar gibi.

Dernek sürecinden beri inşaat işçilerinin örgütlenmesi için canını dişine takan Serdar, kısacık yaşamını konfeksiyonlarda, atölyelerde, tersanelerde geçirmişti. Erken başladığı devrimci işçi yaşamının detaylarını Serdar ile çok konuşurduk. "Diğer sektörlerin örgütlenmesinin yanında, inşaatta örgütlenmenin zorluğunu bilmeliyiz" derdi hiçbir yılgınlık belirtisi olmadan. Esenyurt Belediyesi Direnişi'nde polis saldırınca, kol kola omuz omuza direnmıştik düşmana. O gün hiç bırakmayacaktım seni Maviş! Bugün alamayacaklardı kollarımızdan! Tekin Abi orada başlamıştı "Ne istiyoruz? -Hakkımızı- Vermeyecekler! -Alacağız!" sloganını attırmaya. Her eylemin, her direnişin sloganı olmuştu sonra. Gür sesiyle attığı ajitasyonlar hala kulaklarımızdadır: "Emekçi halkımız, bizler inşaat işçileri olarak...diz çöktürecek burjuvaziye, diz çöktürecek halk düşmanlarına!" Sadece ajitasyonda kalmadı elbette. Onlarca şirket patronunu dize getirdik hep beraber.

Yine öyle yapacağız Tekin abi.

Diz çöktürecek halk düşmanlarına!

Diz çöktürecek eli kanlı katillere!

And olsun! And olsun ki sizler gibi devrim olacağız!

Devrimi yaşayacağız!

Devrimde öleceğiz!

www.meydangazetesi.org

iletisim@meydangazetesi.org

İstanbul: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim / (Saray Ozalit Üstü) Tel: 0212 244 2241

Amed: Kooperatifler mah. Bahar sokak. Pamukçuoğlu No:11/18 Ofis

GAZETE MEYDAN Yerel Süreli Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Faaliyet
Yayınevi adına Hüseyin Civan Adres: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/
İSTANBUL iletisim@meydangazetesi.org www.meydangazetesi.org Baskı: Özdemir
Matbaacılık Davutpaşa C. Güven San. Sit. C Blok No:242 Topkapı/İST Tel:(212) 577 54 92

İKİ ARADA BİR DEREDE

Katliamın Gölgesinde Talan Projeleri

Özgür Erdoğan

ozgure@meydangazetesi.org

Yaşadığımız topraklar art arda katliamların karanlığına gömül-müşken; adalet, özgürlük ve barış isteyenler acı ve öfke içinde cenazelerde buluşuyor; insanlar panik ve korku içinde birbirlerine "Bize ne oluyor?!" diye sorarlarken birileri de işlerini tıkır tıkır yürütmeye devam ediyor. Devlet ve suç ortakları şirketler sizi öldürmekle yetinmeyeceğiz, yaşadığınız doğayı da başınıza yıka-cağız, her yeri betona bulayıp adeta yaşam adına ne varsa yok edeceğiz der gibi talan ve katliam planlarını harfiyen uygulamayı sürdürüyorlar.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı "Müjde"yi Verdi: 3. Nükleer İğneada'ya

Katliam bir devlet geleneğidir. Katliamı bazen bombayla, bazen ağır silahlarla, bazen uçaklarla, bazen de tıpkı Çernobil, Fukuşima ve daha adını sayamadığımız irili ufaklı birçok "nükleer santral" ile de gerçekleştirebilirsiniz. Bu toprakların efendileri de nükleer projelerini peşi sıra uygulamaya devam ediyor. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Alaboyun, "Üçüncü nükleer santralin Kırklareli İğneada bölgesinde yapılması planlanıyor. Firmalarla görüşmeler devam ediyor" açıklamasıyla bizlere 3. nükleerin müjdesini verdi.

Bir Müjde de Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu'ndan: Akdeniz'de 3725 Tane Talan Projesi

Böylesine karanlık günlerden geçerken, devlet erkani boş durmuyor, müjdeler birbirini izliyor! Başta Karadeniz olmak üzere, yaşadığımız coğrafyanın her bir yanını envai çeşit enerji santralleriyle donatan devlet ve şirketlerin ağız şimdi de Akdeniz

için sulanıyor. Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu, Isparta'da Güneydoğu Anadolu Projesi'nin bir benzeri olarak Akdeniz Gelişim Projesi (GEP) hazırladıklarını belirterek, burada 3725 tesis yapacaklarını duyurdu. Sözlerine esprili (belki alaycı daha doğrudur) bir şekilde devam eden Eroğlu, "Buraya gelirken Afyonkarahisar'dan kaymaklı lokum getirecek halim yoktu. Buraya heybem dolu yatırımlarla geldim... 6 aylık çalışma neticesinde nereye ne yapılacak bunları belirledik. 2019 yılına kadar 266 baraj ve gölet, 440 sulama tesisi, 32 içme suyu tesisi, 850 dere ıslahı tesisi, 1299 köprü ve ağaçlandıma gibi yatırımlar yapılacak" dedi. Yaşanan katliamlar ardından adeta bir komedyen edasıyla boy gösteren bakan, Isparta'nın güllerini, talan projeleri kapsamında yapmayı planladıkları göletlerle özdeşleştirerek keskin edebiyat yeteneğini de göstererek, "Isparta, Isparta olalı böyle barajlar göletler yapılmadı. Isparta artık güller ve göller diyarını yanı sıra barajlar ve göletler diyarıdır" dedi.

Yeşil Yol'un İlahi Amaçları

Karadeniz'deki son talan projelerinden biri olan "Yeşil Yol" ise geçtiğimiz günlerde Başbakan Davutoğlu tarafından ilginç bir şekilde savunuldu. Davutoğlu Karadeniz'de yaptığı bir konuşmada "Yeşil Yol (...) doğaya ulaşım rabibimize şükretmek için" diyerek meseleyi ilahi bir açıdan değerlendirdi ve "Bunların dini, imanı para..." deyişinin ete kemiğe bürünmüş hali olarak tarihe geçti.

Daha proje aşamasındayken bir talan projesi olduğu ve izlediği güzergâh boyunca yaşam adına ne varsa yok edeceği aşikar olan "Yeşil

Yol" hepimizin de hatırlayacağı gibi köylüler tarafından engellenmek istenmiş; iş makineleri birkaç defa durdurulmuş, yaşlı kadınlar askerler tarafından yerlerde sürüklenmiş ve nihayetinde ağır silahlarla donanmış askerlerin eşliğinde şirket tarafından inşaata başlanmıştı.

Fakat Davutoğlu böyle düşünmüyor ya da fantastik bir romanın mistik bir kahramanı olduğunu düşünüyor ve saçmalamaya devam ediyor: "Dünyanın her yerinden insanlar gelsin Karadeniz'in yaylalarına aşık olsun, havasında şifa bulsun diye bu projeyi yapıyoruz. Türkiye'nin her köşesindeki çevre aşıkları olan bizler adına söylüyorum; bizler sarı çiçekle konuşan Yunus Emre'den ilham almışız. Tek bir sarı çiçeğin ezilmesine izin vermeyiz. Tek bir yaylanın tarumar edilmesine izin vermeyiz. Kötü yapılaşmayla o doğanın bozulmasına izin vermeyiz. O yollar doğayı bozmak için değil, doğaya ulaşım rabibimize şükretmek için yapılıyor. Yeşil Yol bu felsefeyle yapılmaya devam edecek."

Çevre ve Şehircilik Bakanı İdris Güllüce: Beton makinesinin sesinden büyük keyif alıyorum

Çevre Bakanı İdris Güllüce ise İstanbul Esenler'de katıldığı bir açılışta yaptığı açıklamalarla, devleti temsilen "çevreleri"ne hangi gözle baktıklarını açık etmiş oldu. Çevre Bakanı: "Beton makinesinin sesi bu ülkede hiç eksik olmasın. Ben inşaat mühendisiyim, beton makinesinin sesinden çok keyif alırım. Böyle pat... pat...pat... vurdukça... Türkiye kalkıyor. Kalkınacak, gelişecek. Türkiye 2023, 2071 hedeflerine gidiyor... Biraz sonra o beton pompası vurmaya başlayacak. Birilerine rağmen Türkiye kalkınacak.

Rabbim bu ülkeyi hep böyle kalkındırsın. Silah seslerinin yerine, terörün yerine, insanların birbirine acımasızlığı yerine beton santrallerinden beton çıksın ve o beton santrallerinin betonlarını beton pompaları insanlara güzel güzel evler, havaalanları, yollar, otobanlar yapsın!"

Halbuki biz çevre bakanından yaptıkları pislikleri örtmek için usulen de olsa -ki her zaman öyle olur- yeşile övgü beklerken; kendileri derelerimizi kurutan, ormanları yerle bir eden yaşam alanlarımızdan bir silindir gibi geçen "beton"a karşı histerik aşkını dile getiriyor.

Katliamı takip eden son bir hafta içerisinde yapılan tüm bu açıklamalara baktığımızda "Siz bizimle dalga mı, geçiyorsunuz?" diye sormamak elde değil. Bu açıklamaların, toplumun birçok duyguyu bir arada yaşadığı ve dikkatinin çok başka noktalara çekildiği böyle bir zamanda yapılması oldukça manidar ve aynı zamanda son derece umursamaz ve pespayecedir.

Açık, net ve tereddütsüz bir şekilde söylüyoruz, komik değilsiniz, zeki ya da edebi hiç değilsiniz! İğrençsiniz, katilsiniz; Ankara'da ölen yoldaşlarımızın, derelerin, ağaçların, havanın, hayvanların, tüm doğanın katilsiniz. Çok sevdiğiniz beton makinelerinin sesi eşliğinde, öve öve bitiremediğiniz duble yolların arasında, yaşadığımız toprakların her bir yanına dizilmiş enerji santralleri ve saya saya bitmeyecek talan projelerinizle beraber yok olup gideceksiniz. Doğanın ve katlettiğiniz tüm yoldaşlarımızın öfkesi, yaşadığınız her an ensenizde olacak. Yaptığınız hiçbir katliam, gevrek gevrek sırtarak söylediğiniz hiçbir yalan, hiçbir söz unutulmayacak!

İstanbul Üniversitesi'nde ÖGB Tacizi

İstanbul Üniversitesi öğrencisi bir kadın, Eylül ayının sonlarına doğru Özel Güvenlik Birimi'nden Emrullah Beyaz isimli güvenlik tarafından takip edildi ve tacize maruz kaldı.

Kadının şikayetçi olmasına rağmen tacizci güvenlik Emrullah Beyaz savcılık tarafından serbest bırakıldı ve üniversitedeki görevine devam etti. 20 Ekim günü Emrullah Beyaz, kadını tekrar taciz etti

ve silahını gösterip bu durumu kimseye söylememesi konusunda tehdit etti.

İstanbul Üniversitesi'nden Kadınlar, üniversitede yaşanan bu duruma karşı okulun duvarlarına afişler astı; yemekhanelerde, kantinlerde Emrullah Beyaz'ı teşhir etti. 21 Ekim günü ise İstanbul Üniversitesi Ana Kapı önünde basın açıklaması gerçekleştirerek bu mücadeleyi sürdüreceklerinin vurgusunu yaptılar.

Kadınlar Katliama Sessiz Kalmadı

Barış İçin Kadın Girişimi'nin yaptığı çağrıyla 20 Ekim günü Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen kadınlar, Ankara Katliamı'nı ve katliamda yaşamını yitirenleri unutturmamak için ses çıkarma ve oturma eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde, katliamda yaşamını yitirenlerin resimleri kurulan ekranda gösterilirken tek tek yaşam öyküleri okundu. Kürtçe ve Türkçe yapılan basın açıklamasının ardından eylem ses çıkararak sonlandırıldı.

Kadınların Öfkesi Katilleri Yakacak

Nergis Şen

nergissen@meydangazetesi.org

Bomba!

Katil devletin savaş araçlarından biridir bomba. Ne zaman ki devlet şiddetini yükseltse; bir bomba patlatır içimizde. Yüzyıllardır var olduğunu, birilerini katletmekte olduğunu bilsek de, son zamanlarda sık sık duymaya başladığımız bir kelimenin ötesinde, bomba yaşamlarımızın ortasında patlayan bir gerçeklik haline geldi.

Bombalar Amed'de, Suruç'ta, Cizre'de, Zergele'de, Lice'de, Sur'da ve Ankara'da patladı birer birer. Yaşamlarımıza düşürürler bombaları ve geride bedenlerimizden parçalar, yüreklerimizde acılar kalır. Bombalar farklı yaşamlara farklı biçimlerde düşse de; yarattığı üzüntü, yarattığı öfke hep benzer birbirine.

Bomba Meryem Ana'yı, iki oğlunu da devletin senelerdir sürdürdüğü savaşa karşı gösterilen direnişte kaybetse de hiçbir zaman meydanları terk etmeyen, "Artık gençler ölmesin" diyerek kalkanların önünde duran, direnen bir kadını, yine devletin savaşına karşı dilinden hiç düşürmediği "barış" için gittiği meydana, Ankara'da katletti.

Bomba bir anneyi, kucağında bebeğiyle devletin yasakladığı sokağa çıktığı için, Cizre'de katletti.

Bomba Lissa Çalan'ın dilinde zılgıtıyla gittiği Amed mitinginde patladı, Lissa'nın bacalarını, aynı zamanda birçok kadının yaşamını çaldı.

Bomba, devlet Kandil'e atmak isterken "yanlışlıkla" Zergele'ye düştü; anaları ve kucaklarındaki çocukları katletti.

Bomba 13 yaşındaki genç bir kadını, bir ananın çocuğunu katletti ve o ana, yasaklardan dolayı çocuğunu gömemedi. Cemile'nin küçük bedeni annesi tarafından günlerce dondurucuda saklandı.

Bomba kundaktaki 35 günlük bebekleri; daha emzikteki, oyun yaşındaki küçük bedenleri parçaladı. Katiller gülererek "Gelin cenazenizi alın" dedi.

Devlet bu bombaları evlerde, meydanlarda, bedenlerde patlatmıyor sadece, geride kalanların yaşamlarının ortasında da patlatıyor. Katliamların ardından yaralıları, yaşamlarını yitirenleri taşıyanlara; anmalara, cenazelere saldırıyor. "Başka bombalar patlamaya devam edecek" diyerek herkesi korkutabileceğini sanıyor ve sokaklara, meydanlara çıkılmamasını istiyor. Sanıyor ki korkutacak, yıldırarak; yanılıyor!

Yaşam için, özgürlük için mücadele eden kadınların inancına, bir de katledilen kardeşlerin, yoldaşların inancı ekleniyor. Son olarak Ankara'da katledilenlerin cenazelerinde gördük bunu. Kadınlar cenazelerde sınıksız yumruklarını havaya kaldırıyor. Katillere inat dimdik durup üzüntülerini öfkeyle bezeyip haykırıyorlar. Sokakları, meydanları terk etmiyorlar. "Hepimizi katletmezseniz rahat yok size!" diyorlar katillere, mücadeleyi büyütme için örgütleniyorlar. Çünkü bu katliamlar unutulamaz, bu katliamlar affedilemez.

Üzüntünün suyu biraz akıyor gözden. Ama öfkenin ateşi harlanarak büyüyor. Bu ateş, sadece içimizi yakmayacak; gün gelecek, kadınların öfkesi katilleri yakacak!

ZORBANIN ZORU

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

İvan Vasiliyeviç (IV. İvan), namı diğer "Korkunç İvan", o güne kadar "Büyük Moskova Prensi" unvanını kullanan Rus hükümdarlarının aksine "Çar" unvanı ile 1547'de tahta çıkmıştı. Bu, sadece unvanın isminin değişmesi anlamına gelmemiş; yetkilerini de kat be kat arttırmıştı. İntikamcılığı, hırsı, acımasızlığı ve dengesizliğiyle ünlü Korkunç İvan, ihanet ettiği gerekçesiyle oğlunu bile gözünü kırpmadan katletmişti. Çar unvanıyla eline geçen gücü daima katliamlarda ve işkencelerde kullanmış; düşmanlarını yağda kaynatmış, kazığa oturtmuş, onların dillerini kesmişti; tarihin ünlü zorbalarındandı.

Zorba, çeşitli sözlüklerde; "Güçüne güvenerek hükmü altında bulunanlara söz hakkı ve davranış özgürlüğü tanımayan kimse, müstebit, mütegalibe, diktatör, güç gösterisi yapan, despot." olarak tanımlanır.

Günümüzün Makyavelist ZORBASI

Günümüzde de söylemleri ve yaptıklarıyla Korkunç İvan'ı, Hitler'i, Yavuz Sultan Selim'i aratmayan, Makyavelist bir zorbayla karşı karşıyayız. Bu zorba, gittikçe daha da otoriterleşmekte, yalancılışmakta, gaddarlaşmakta, tahammülsüz ve rakipsiz bir güç haline gelmektedir.

Machiavelli ve Prens: Floransalı ünlü devlet adamı Niccolo Machiavelli "Prens" adlı kitabında, siyasetin insanlara boyun eğdirme sanatı olduğunu ifade eder; prense devleti ele geçirmenin, yönetmenin ve korumanın yollarını anlatır. Prens, etik ve ahlaki ilkeleri ihtiyaçları doğrultusunda yok saymalı, gücünü korumak için her şeyi yapmalıdır. Machiavelli'ye göre bir prens devleti elinde tutmak için sık sık verdiği söze karşı, iyilikseverliğe karşı, insanlığa karşı, dine karşı davranmak zorundadır. Bu yüzden tarihin rüzgârına göre, durumların değişmelerine göre, dönmeye hazır bir zihne sahip olmalıdır. Kendinden nefret ettirmemelidir; ancak gücünü kendisini sevdirecek değil korkutarak toplmalıdır.

Machiavelli bu kitapta prense, gücü ve dengeyi korumak için savaş ve acımasızlığı telkin eder. Çünkü "Adalet güçlüden yanadır." Temelde aslanan şey amaçlardır; "Amaca giden yolda her şey mübahtır." Ayrıca Machiavelli'ye göre, gerektiğinde birilerinin devlet tarafından öldürülmesi, çok daha fazla insanın yaşamasını sağlar.

"Amaca Giden Yolda Her Şey Mübahtır"

İstekleri ve amaçları uğruna, Machiavelli'nin bahsettiği "dönme-yeye hazır zihniyle" kurduğu ilişkiler dengesiz olur ve bu sebeple zorbaya güvenilmez. Dün dostu olanı bugün düşman, dün düşmanı olanı bugün dost ilan edebilir. Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık sürecinde çeşitli ittifaklar yaptığı Fethullah Gülen ve cemaatini, yeni iç politikaları doğrultusunda paralel ve illegal ilan eden zorba; Ortadoğu sorunlarında beraber masaya oturup çözüm ürettiği, türlü anlaşmalar yaptığı ve "kardeşim" dediği Esad'ı, yeni dış politikaları doğrultusunda despot ve katil ilan etmiş, Esad yerine "haset"i çağırıştıran "Esed" ismiyle seslenmeye başlamıştır.

Zorba, güvenilmezliği kadar katliamlarıyla da dikkat çeker. Soma'da katlettiği madencilerin ailelerine yumrukla saldırıp tartaklayacak kadar gaddardır. Halkların direnişi karşısında güçsüz düştüğünde, çıkarları doğrultusunda "Eğer siz ne mutlu Türküm diyene dersiniz, o da ne mutlu Kürdüm diyene der." açıklamaları yapmış, gerek oy gerekse stratejik hesaplar uğruna Kürt halkına önce çözüm sonra barış vaat etmiştir. 7 Haziran seçimlerinde AKP tek başına iktidar olamadığında başkanlık planlarının sarsılması-

nın ardından, tüm bu süreçleri yerle bir ederek açıktan savaş ilan etmiş; katliamlarını yükseltmiştir. "Hangi dilden anlıyorlarsa o dilden kendilerine konuşmak suretiyle yola devam edeceğiz." demiş; yüzlerce devrimciyi, beslediği IŞİD'in bombalarıyla Amed'de, Suruç'ta, Ankara'da katlettiği bunların bahanesiyle operasyonlar düzenleyip siyasi soykırımlar, infazlar, türlü işkenceler gerçekleştirmiştir. Bütün bunlara bir başkaldırı niteliğinde özyönetim ilan edilen alanlarda OHAL'lerle karşılık verip sivilleri katletmiştir. Zorba, düşman bellediklerini katlettirdikten sonra cansız bedenlerini zırlı araçlara bağlatıp sürükletmiş, çıplak soydurup teşhir malzemesi olarak kullanmıştır. Netice olarak Zorba 7 Haziran - 1 Kasım seçimleri arasında, çoğu çocuk 700 insanı, katletmiştir.

"Adalet Güçlüden Yanadır"

Machiavelli'nin prensinin adalet konusunda iki ilkesi vardır; yasalara uymak ve yasa koymak. Zorba da istediğini elde etmek için kendi hukukunu, kendi yasalarını hazırlayarak iç güvenlik yasası başta olmak üzere iktidarı döneminde çıkardığı birçok yasayla yaptıklarını meşrulaştırmaya çalışmıştır. 17-25 Aralık operasyonları sonrasında, HSYK'da düzenleme yapıp kendisine biat etmeyen hakimlerin çoğunu saf dışı bırakmıştır. "Büyük Usta"sı olduğu AKP içinde bile, farklı sesler çıkarana ya susturmuş ya da uzaklaştırmıştır.

Zorba, hakimiyetini kaybetmemek için gittikçe güçlenmek zorundadır; çünkü "Adalet güçlüden yanadır". Gücünü, güçlü imajıyla pekiştirdiğini bildiğinden, sahibinin sesi Sabah gazetesine kendini "dünyanın en karizmatik lideri" seçirmiştir. Bu imajını, mutlak gücünü, son olarak geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdiği -göçmenlerin Avrupa'ya geçmesine izin vermiyip kamplara yerleştirmesi karşılığında TC'nin AB'den 3 milyar avro

alması meselelerinin gündem edildiği- Merkel görüşmelerinde oturduğu tahtıyla, -inşaatının başladığı günden itibaren politik gündemden düşmeyen- 1000 odalı sarayıyla da pekiştirmektedir. En küçük devlet birimini bile -muhtarlarla ilişkiler-doğrudan kendisine bağlamaktadır. Böylece devletin en ücra köşesini bile kontrol altında tutmayı amaçlamaktadır.

"Milli irade" söylemleriyle bütün toplumun iradesini kendisinde toplar ve dolayısıyla bütün "belaları" bertaraf ederek adaleti de kendisinden yana koyar. Bunları Machiavelli'nin dediği gibi, kendisini sevdirecek değil kendisinden korkutarak gerçekleştirir. Bazı kamuoyu araştırmalarına göre, toplumun üçte ikisi bu zorbadan korkmaktadır.

Bu zorba, İvan nasıl Rusya'nın ilk çarı olduysa, TC'nin ilk başkanı olacağını ve bu amacın önüne kim ya da ne çıkarsa çıksın, ortadan kaldıracığını söylemektedir. Evet bu Zorba'nın adı Recep Tayyip Erdoğan'dır. Güç uğruna, başkanlık uğruna halkları katletmeyi sürdüren Zorba Tayyip Erdoğan, 1 Kasım seçimlerinde de AKP yeterli sayıda sandalye alamazsa, yani başkanlık planları tekrar sarsılırsa kuşkusuz katliamlarını, zorbalıklarını arttırabileceği son noktaya kadar arttıracaktır. Zorba, başkanlık amacına giden her yolu tekrar tekrar deneyecektir.

Şimdi Zorba İvan'a ne oldu diye sorarsanız, koruması ve damadı olan Boris Godunov adlı başka bir zorba tarafından hiç beklemediği bir anda, satranç oynarken zehirlendi ve tarihe gömüldü. Tarihteki başka zorbalardan tahtı ise aynı satranç tahtasındaki piyonlar tarafından yerle bir edildi. Şimdilerde ise soru şu: Zorba Tayyip Erdoğan nasıl yenilecek? Yakınlarından hiç beklemediği bir başka zorba mı yenecek? Yoksa katlederek bitiremediği halklar tarafından yerle bir mi edilecek?

Devlet Terörü ve Panik Psikolojisi

Tarih "devletlerin katliamları" ile kana bulanmış kırmızı kapaklı bir kitap gibidir. Karıştırdığınız her sayfadan kan ve vahşet akar, "devletin bekası" için harcanan hayatlar akar. Devletler yeryüzünün en büyük ve en organize terör örgütleridir. Buna rağmen devletin kendisi, akademiler ve sözüm ona terör uzmanları terörist kelimesini ısrarla ondan uzak tutarak çoğu zaman devrimcilere yapıştırır. Terör, devletlerce uygulanagelen fiziksel ve psikolojik bir savaş stratejisidir. Adalet, özgürlük ve barış için mücadele eden insanlar, devletin terörüne en fazla maruz kalan kesimdir. Terör, devlet ile o kadar özdeş bir kavramdır ki, son dönemlerde adı sıkça anılan, yaşadığımız toprakları ve Ortadoğu'yu kana bulayan terör örgütü İŞİD bile ağabeylerine özenerek kendisine devlet unvanını yakıştırmaktadır. Bu, son derece manidardır.

Şurası açık ki, önce Amed sonra Suruç ve şimdi Ankara'da patlatılan bombalar canımızı çok yaktı; birçok dostumuzu, yoldaşımızı devletin bizzat organize ettiği bu saldırılarda yitirdik. Devlet, bu terör saldırılarıyla sadece canlarımızı almayı hedeflemedi; toplumun kimi yeteneklerini de zaafa uğratmaya, sakatlamaya çalıştı. Bomba belki Ankara'da patladı ama yarattığı acının yanında korku ve panik de bu toprakların dört bir yanında yankılandı, devlet bu konuda kısmen amaçladığını elde etti.

Bunun en belirgin yansımasını patlamadan iki gün sonra, Ankara metrosunda yaşanan "canlı bomba paniği"nde gördük. Metro hınca hınç doluyken, bir kadın endişe ve korku dolu bir sesle "Arkadaş canlı bomba" diye bağırdı. Gerisi tanıdık manzara. Korku, panik, izdiham...

Olayın asılsız olması, o an orada olanları rahatlatsa da, içinde yaşadığımız toplumun nasıl bir gerilimin içerisinde olduğuna, patlamadan sonra yaşanan travmanın ne kadar ciddi olduğuna dair bize ipuçları veriyor. Üstelik bu tek bir örnek; canlı yayın sırasında fünüyle patlatılan

bombalar, asılsız bomba ihbarları birbirini izledi. Şehir meydanlarında, metro istasyonlarında, GBT kontrolleri arttırıldı. Ağır silahlı polis ve askerler "vatandaşları korumak" için ortalarda fink atmaya başladı.

Amed'de, Suruç'ta ve Ankara'da patlattığı bombalarla yaşadığımız toprakları "terörize" eden devlet, bombanın doğal etkisi olan toplumsal travma (şok dalgası) ile yeni bir etki yakalamaya çalıştı, çalışıyor. Panik ve korku imparatorluğu!

Bir Bomba, Asla 1 Bomba Değildir!

Evet, bir bomba asla 1 bomba değildir. Bir yerde bir nükleer bomba patlarsa, patlamanın gücüyle oluşan şok dalgası kilometrelerce öteye kadar yayılır. Bir gölün ortasına bir taş atarsanız, taşın etkisinin halka halka büyüyerek kıyıya dek ulaştığını görürsünüz. Bir yere bir bomba bırakırsanız, sadece oradaki insanları öldürmezseniz, bu olaya doğrudan ve dolaylı olarak şahitlik eden herkeste bir şeyleri öldürmüş olursunuz. Yani Ankara'da patlayan bomba, hangi şekilde olursa olsun olayın yankılandığı her noktada patlamaya devam eder!

Tedirgin bakışlar, huzursuz davranışlar, kasılmış bedenler birbirine eklenip korku ve paniği büyütür. Evet, bomba patlamaya devam eder; evet bomba öldürmeye devam eder; cesaretimizi, onurumuzu, dayanışma arzumuzu sakatlar! Bomba en başta bedenleri parçalar ama en çok ruh ve beden bütünlüğümüzü parçalar. Kaldı ki, terörün ve asil terörist olan devletin kastı da tam olarak budur. Yaşamı, yaşanmayacak hale getirene kadar korku, panikle doldurmak!

Bu şok dalgasının genişleyen halkaların içinde ne vardır peki? Elbette travma, korku, panik ve endişe. Hem de toplumun hiçbir bireyini es geçmeyecek şekilde yayılan bir travma. Patlamanın olduğu alanda sağ kalanlar, olayı sosyal medyadan bilgisayarın karşısında öğrenenler, te-

levizyondan seyredenler, birilerinden duyanlar, ne olup bittiğini tam olarak anlamayan ama anne ve babaların suratlarındaki endişe ve korkudan tedirgin olan çocuklar ve elbette patlamada yaşamını yitirmiş olanların yakınları... Hatta ve hatta katliamı umursamayan ve belki de kısmen yaşananlara sevinenleri de içine alan bir halka ve şok dalgası...

Psikiyatri bu durumu Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB) olarak tanımlıyor. Travmanın etkisi olaya fiziksel ve duygusal yakınlığa göre fark gözetir: Olaya direkt maruz kalmayan, az önce adını andığımız halkaların çeperinde yer alanlarda, kızgınlık, yaşama karşı güvensizlik, korku, endişe ve hayatın anlamını sorgulama gibi hisler ve durumlar açığa çıkıyor. Diğer yandan halkaların merkezine yaklaştıkça travma daha da derinleşiyor.

Şok, korku, öfke, suçluluk, kaygı, çaresizlik ve umutsuzluk;

Gerginlik, yorgunluk, uyku sorunları, yeme bozuklukları, kalp atışlarında düzensizlik ve ani irkilmeler;

Huzursuzluk, güvensizlik, kendini reddedilmiş ya da yalnız hissetme, aşırı yargılayıcı ve suçlayıcı olma, her şeyi kontrol altında tutma isteği, çevreye ve olaylara yönelik ilgide azalma;

Olayla ilgili görüntülerin sürekli akla gelmesi, olayı hatırlatan en ufak şeylerin kişiyi o ana götürülmesi ve beraberinde konsantrasyon bozuklukları açığa çıkabiliyor.

Öte yandan, önceki saldırıda hedef olan politik ya da etnik grubun yeni bir saldırının hedefi olabileceği kaygısı da bu insanların yaşadıkları travmayı katmerleyen bir diğer etken oluyor.

Her ne kadar psikiyatrinin kendisi, bu noktada kişiler üzerinden doğru tespitler yapıyor olsa da, koyduğu çözüm önerileri oldukça güdük kalıyor. Tedaviler, seanslar, toplum merkezleri gibi çözüm arayışları yaşanan böylesine bir toplumsal olay için bir

hayli kişisel kalıyor. Psikiyatri, her zamanki hatasına düşüp, toplumsal bir sorunun çözümünü bireylerin yaşamında olabilecek birkaç ufak değişiklikte arıyor.

Evet, acılarımız, korkularımız ve meseleyi ne derece farklı hissettiğimiz biricik olabilir. Fakat bu vaka, kesinlikle toplumsal bir vakadır. Bu saldırı devlet eliyle organize edilmiş, bütün detaylarıyla planlanmış, ölecek insanların politik görüşlerinden, bu meseleden toplumun geri kalanı ne kadar ve ne şekilde etkileneceği düşünülmüş, toplumda oluşan travmanın, devleti yönetmeyi kolaylaştıracağı, insanları sokaktan uzak tutacağı, gündelik sosyal yaşamı tahrip edeceği, toplum içerisindeki iletişimi, dolayısıyla insanların arasındaki ilişkiyi ve güven duygusunu sakatlayacağı öngörülmüş ve hatta insanların katillerinden kendilerini korumasını bekleyeceği "sağlıksız" bir gerçekliğin yaratılması ince ince hesaplanmıştır.

Elbette, ne bu korku ve panik havası çok anormal ne de toplumun içinde bulunduğu travmanın kendisi de garipsenecek bir şey. Dostlarını, yakınlarını, yoldaşlarını yitirmiş insanların ya da bu olaya herhangi bir şekilde maruz kalmış diğerlerinin yaşadığı ortama ve geleceğe karşı bir "...acaba..." ile yaklaşması bizi şaşırtmalı.

Fakat şunu unutmamalıyız ki, katillerimizin korumasına muhtaç kalmamak böyle alçakça saldırılara tekrar karşılaşmamak için, dahası kaybettiğimiz dostlarımızın arzularına ve inançlarına sahip çıkmak için korkunun yerini cesaretle, paniğin yerini sakinlikle değiştirmeli. Bizi bile isteye yalnızlığa ve yalıtılmışlığa gömmek isteyen bu iktidar odaklarına karşı "paylaşma ve dayanışmayı" yükseltmeli, yaşadığımız acıyı, hissettiğimiz öfkeyi kavgayla harmanlayıp mücadele etmeye devam etmeliyiz. Çünkü acılarımızı saracak, öfkemizi dindirecek, toplumu bu travmadan çıkartacak ve dostlarımızın anısını ve fikirlerini yaşatacak olan şey mücadelenin ta kendisidir!

SEÇİM ZORBALIKTIR

Hüseyin Civan

hcivan@meydangazetesi.org

Devletin oluşumuna ilişkin kuramlar oluşturulurken, bireyin varlığına ilişkin öngörü ve düşüncelerden de yola çıkılmıştır. Bunların en bilinenlerinden biri Thomas Hobbes'un devletli ilişki biçimini yücelttiği düşünceleridir. Ona göre insanın doğasında kötülük vardır. Devamlı olarak çıkarı peşinde koşan bir varlıktır. Tüm insanları bu özelliğe sahip bireyler olarak düşündüğümüzde, hepsi bireysel çıkarlarını tatmin etmek için sürekli olarak birbiriyle çatışacaktır. Bireylerin birbirine karşı güvensizliğine dayalı böyle bir ortamda

kaygıya dayalı bir yaşam hüküm sürecektir. Hobbes işte bu şekilde tasvir ettiği durumu, doğa durumu olarak adlandırır. Bu güvensizlik durumunun aşılması daha üst bir otoritenin oluşması ile ilgilidir. Tüm haklarını devlete devreden insan, ancak devlet aracılığıyla güvende olacaktır.

Geçtiğimiz günlerde, Diyarbakır'da, 17 yaşındaki bir lisesi, okuldan eve dönerken elleri kirli ve terli olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Diyarbakır D Tipi Cezaevi'ne gönderildi. "Güvensiz-

lik ve kaygı ortamında", devletin vatandaşa yönelik bu tarz müdahaleleri tabiki "güvenlik" nedeniyle.

Bugün, devlet varlığının doğası gereği üst otorite olma konumunu kaygısızca kullanmaktadır. Ve tabi yine aynı gereklilikle, bu zora dayalı otoritesi, ezilenlere yönelmektedir. Seçim arefesinde yaşanan, Ankara Katliamı aynı sürecin bir parçasıdır. Devlet, haklı bir gerekçeye ihtiyaç hissetmeden "zor kullanma hakkını" kullanmaktadır. İstisnai haller (vatandaşın güvenli-

ği, terör tehlikesi...) yaratarak gerçekleştirdiği katliamlar artık neden ya da meşruiyet aramaksızın gerçekleşmektedir. Seçimler gibi, devlet iktidarının meşruiyetinin merkezinde olduğu iddia edilen bir süreç dahi, ezilenlere yönelik şiddet sarmalının ortasında vuku bulmaktadır.

Seçim Zorbalıktır!

Seçim gündemine ilişkin Meydan Gazetesi'nin 27. sayısında yaptığımız seçim değerlendirmesinde, seçimlerin kalem kalem

hangi araçları kullandığını yazmaya çalışmıştık. Yalancılık, sihirbazlık, hipnoz, illüzyon yaratmak, kandırmaca, hile, manipülasyon ve sürü psikolojisi üzerine kurulan bir seçim pratiğinin hiçbir açıdan bireyin iradesini yansıtamayacağından bahsetmiştik. 1 Kasım'daki seçimler giderek yaklaşırken, seçimler ile ilgili gözden kaçırılmış bir özelliğin bir özelleştirilmesini vermek gerek. Seçim yukarıda da hatırlattığımız araçların yanı sıra, başlı başına bir zorbalık biçimidir. İçinden geçtiğimiz süreçte yaşanmakta olan devlet zorbalığı da aslında seçim süreçlerinin en önemli özelliklerinden biri olarak son derece somut ve ne yazık ki son derece kanlı bir biçimde karşımızdadır.

Zorbalık yöntemi, her ne kadar genel seçimlerde demokrasi kılıfıyla özenle kapatılmaya çalışılsa da, özellikle yerel seçimlerde kendini belirgin kılmaktadır. Yerel düzeyde ekonomik ve siyasi iktidarı ele geçirme çabası, adayların ya da grupların birbirlerini yok etmesine kadar gitmektedir. Burada bahsedilen gruplar sadece siyasi partiler düzeyinde değil, devletin en ufak yerel organizasyonundan (örneğin muhtarlık) payına düşeni almaya çalışan mafyavari yapılanmalara kadar uzanmaktadır.

Yerel seçimlerde açıktan işleyen zorbalık yönetimini bir kenara bırakırsak, özellikle genel seçimlerdeki demokrasicilik oyunu ile kamufle edilen zorbalık, 7 Haziran seçimlerinden bu yana 1 Kasım'a uzanan süreçte kendini belirgin kılmaya devam etmektedir.

Haziran seçimlerinden istediği meşruiyeti alamayan AKP hükümeti, 7 Haziran'dan önce ağızına pelesenk ettiği "seçilmiş irade" olma durumunu unutup, demokrasicilik oyunu ile kendi yarattıkları konum ve duruma tezat oluşturacak şekilde, 7 Haziran seçimleri yapılmamış gibi davrandı. Seçim illüzyonu ile edilen sözde meşru-

luğu edinmeden, bizzat AKP hükümetinin kendisi seçimleri manasız kıldı. Yani kendi kurdukları mantıkla "180 derece" ters bir durum yaratmış oldular.

Suruç Bombalaması ile zorbalığa dayanan, meşruluğunu da bu zorbalıktan alan yeni bir politika izlenmeye başlandı. 22 Temmuz'dan bu yana, sokağa çıkma yasaklarından katliamlara varıncaya, devlet zorbalık yöntemiyle, "terörle savaş" adı altında mevcut siyasi pozisyonunu korumaya çalışıyor. 7 Haziran öncesi Tayyip Erdoğan'ın ısrarla her fırsatta dile getirdiği, muhtarları bile bu konumundan dolayı kutsadığı "seçilmiş" olma durumu şimdilerde unutulmuş bir özellik haline geldi. Aslında devlet tüm araçlarıyla bu konumu vatandaşlara unutturma konusunda kararlı. Yakın bir süre öncesinde, "atanmışların" yani valilerin emriyle görevinden alınan "seçilmiş" belediye başkanları durumunun düzeyini ve 7 Haziran öncesindeki demokrasicilik oyununu anlamak açısından önemli bir örnek.

İki seçim arasında yaşanan bombalamalarla beraber, devletin katlettiği insan sayısı altı yüzün üstünde. Suruç'ta 33 ve Ankara'da 106 kişi dolaylı ya da doğrudan devlet eliyle katledildi. Sadece Cizre'de yaşanan bir haftanın üstünde süren OHALvari uygulamada katledilenlerin sayısı 22. Bunların arasında 35 günlük bebek de 60'lı yaşlarında insanlar da var. Peki bu durumu nasıl anlamak gerek?

Despotizm, totaliterizm, diktatörlük...

Mevcut hükümetin elinde bulundurduğu siyasi iktidar, farklı zamanlarda farklı isimlerle adlandırıldı. Diktatörlükten faşizme, totaliterizmden monarşiye, padişahlıktan başkanlığa farklı siyasi yönetim ve sistemlerle ilişkilendirildi. Zorbalıktan yola çıktığımızı düşündüğümüzde, bu kavram-

laştırmanın da bir siyasi sisteme denk düştüğünü eklemek gerek. Uymak zorunda olunan ne bir anayasa ne de bir hukuk sistemi olan, sadece devlet başındaki kişi ya da grubun istek ve kaptislerine dayanan bu siyasi sistem despotluk olarak tanımlanır. Kelime, Yunanca'da efendi anlamına gelip, hane içinde köle ve hizmetçilere sahip olanlar için de kullanılmıştır. Keza fiili başkan Tayyip Erdoğan'ın, Bizans'tan Prusya'ya farklı tarihlerde farklı coğrafyalarda despot unvanına sahip yöneticilerin uygulamalarına taş çıkaran bir yönetim sergilediğini kabul etmek gerekir.

Öte yandan bu tarz benzetmelerle belki de gözden kaçırdığımız bir durumu dile getirmek gerek. Yazının başlangıcında da vurgulamaya çalıştığımız, bu tartışmanın bir biçim değil öz tartışması olduğudur; devletli sistemin falanca biçiminin diğer biçimlerinden daha az demokratik ya da demokratik olduğunu vurgulayarak bir kıyaslama yapmak değildir. Altı çizilen nokta devletin varoluşunda bu tarz bir öze sahip olduğudur. Daha önce yayınlamış olduğumuz sayılardaki farklı yazılarda, devlet zorbalığının açık bir şekilde ortaya çıktığı "istisnai hallerin" aslında istisnai bir perspektiften yola çıkılarak ortaya koyduğumuz bir yorumdur.

Yaratılmaya Çalışılan Korku

1 Kasım Seçimleri yaklaşırken, devlet, savaşı bir yandan meşru ve demokratik iktidarını kazanmak yani "seçilmiş" iktidar olabilmek için bir seçim propagandası olarak kullanmakta; öte yandan olası "seçilmiş" mertebeyi kazanamama ihtimalini de gözden kaçırmayarak, siyasi iktidarını cebren devam ettirmek için bir yöntem olarak kullanmaktadır.

Seçim propagandası olarak, özellikle Kürdistan coğrafyasındaki uygulamalar sadece katliamlar, operasyonlar, baskı ve şiddet aracılığıyla yıpratma amaçlı olarak

kullanılmamakta; teknik açıdan da iktidarını riske sokacak herhangi durumu ortadan kaldırmaya yönelik girişimler olarak da, oy sandıklarının taşınmasından, ilçe bazında seçimlerin iptaline varıncaya sürmektedir.

Mevcut hükümetin aslında geçici olduğu, iktidardaki parti dışındaki tüm partiler tarafından ısrarla vurgulanmakta. Tabi bu sıfat, hükümetin hareket kapasitesinden herhangi bir şey azaltmıyor. Zorbalık uygulamalarıyla, seçim propagandası dışında hedeflenenler, 1 Kasım sonrası ön görmek açısından önem taşıyor. 7 Haziran seçimleri sonrasındaki gibi, "istisnai" durumlar yaratılarak, devlet iktidarının kendi düzenini sağlamak için zor kullanması normal bir hale getirilmeye çalışılıyor. İki seçim arasındaki süreçte kendi hukuku ve yasalarını askıya alan iktidar, meşruluğunu dayandırdığı demokrasicilik oyununu da askıya almıştır. İşte böyle süreçlerde devlet özüne geri döner; varlığını borçlu olduğu zor kullanımını kendi düzenini kabul ettirmekte kullanır. Bu kabul tamamıyla zor aracılığıyla oluşturulan korkuya dayanır.

Cumhurbaşkanı'ndan geçici hükümetine, kolluk kuvvetlerinden medyasına zorbalık üstüne kurulu bu iç ve dış politika stratejisinin gizlediği bir şey var. İktidar konumunda elde edilmiş ekonomik ve siyasi çıkarların gelecekte yitirileceği korkusu... Bu korku, devleti tüm kurumlarını ve araçlarını kullanarak her şeye saldırmaya itiyor. Anarşist bir yoldaşın söylediği gibi "tarih sahnesinden ayrılmadan önce kendi dünyalarını yıkma"larının korkusu bu. Çünkü korkuları gerçekleştiğinde kendilerini neyin beklediğini biliyorlar. Yine aynı anarşist yoldaşın söylediği gibi, "Faşizmi sonsuza kadar yok etmeye hazırız, hatta cumhuriyetçi hükümete rağmen."

7 Haziran'dan 1 Kasım'a Seçimlerde Değişen Yöntem ZORBALIK

Emrah Tekin - Serhat Budak

Haziran seçimleri sonrası yaşanan sürecin, bir önceki dönem hükümet yetkisini tek başına elinde bulunduran AKP açısından, siyaseten tam bir kilitlenme olduğu açıktı. Bu kilitlenme ilk etkisini, uzun süre açıklama yapmayan Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'da ve 7 Haziran öncesi hükümetin başbakanı Davutoğlu'nda gösterdi. "Başkanlık" projesi beklenen kolaylıkla gerçekleşemeyecek olan siyasi iktidar, ilk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra, koalisyon görüşmeleri sürecine girildi. Süreç boyunca, kuruldu kurulacak izlenimi sadece ekonomi de değil, halk düzeyinde de hareketlenme yarattı. Ancak, siyasi iktidarını paylaşmaya yanaşmayan eski hükümet, görüşmeleri sonuçsuz bıraktı.

Aslında bu durum şaşırtıcı değil. Devlet iktidarını tekelinde tutan

siyasi kampın koalisyonlar aracılığıyla paylaşmak istemediği şey sadece yürütme yetkisi değil. Çünkü devlet iktidarı diye nitelenen kamp, bir siyasi partiden çok daha fazlası. Bürokrasinin önemli kademelerini ellerinde tutanlardan, devletten sağladığı para akışıyla sermayesini büyüten inşaat ve ticaret sektörü burjuvazisine; kaynağı çevre coğrafyalardaki savaş olan kara parayla zenginleşen finans patronlarından, kısa süre içinde devlet peşkeşi ile yerellerde zenginleşen siyasi ve ekonomik rant çevrelerine; sırtını hükümete dayayıp devlet rantından düzenli olarak pay alan vakıf ve sivil toplum kuruluşlarından, ekonomik sömürünün açlığa tercih edilmesini salık veren hükümetin sendikalarına; özelleştirmelerle artık işletmeciler haline gelmiş yetkili memurlardan, varlığını bütün bu ilişki ağını akla-

mak, gerçeği manipüle etmek ve papağanlık olan medya ordusuna; IŞİD'li katillerle ortak bombalama stratejileri geliştiren istihbaratçı, emniyet ve TSK üçgenine devlet iktidarı diye tanımlanan bu kamp, zaten başlı başına büyük bir koalisyon. Bu kadar büyük bir koalisyon, elinde bulunduğu ayrıcalık ve statü-kodan taviz vermek istemediğinden başka bir koalisyon istememektedir. AKP'nin ve Cumhurbaşkanı'nın siyasi iktidarını kaybettiği tüm senaryolarda, bu koalisyon tüm ayrıcalıklarını kaybedecek.

Bu farklı alanlardaki statüko sahipleri tam da bu yüzden, şu anda karşımızda bir savaş koalisyonu olarak bulunmakta; yeni gelen seçim sürecinde farklı toplumsal süreçlerde zorbalık politikasının işlemesine yardımcı olmaktadır.

Seçim Değil "İcra" Hükümeti

7 Haziran seçimlerinin ardından koalisyon süreci sonuçsuz kalınca, TC tarihinde bir ilk yaşandı. Seçimlerin 1 Kasım tarihinde tekrar yapılması kararlaştırıldıktan sonra, seçime kadarki süre zarfında devletin "hükümete" kalmaması için sembolik de olsa bir hükümet kurulacağı açıklandı.

Meclisteki partilerin oy oranları dağılımı esas alınarak kurulan hükümet, bu süre zarfında tamamen AKP'nin kontrolüne kalan bir organ haline dönüştü. Davutoğlu, başından itibaren hükümetin önündeki "geçici" sıfatını reddetti. Aslında ortaya yeni bir tanım koydu; "İcra Hükümeti". Normal şartlar altında sembolik görevler üstlenip, seçimlerin tarafsız bir ortamda, tüm partilerin

katılımına dayanan dengeli bir siyasi konjonktürde gerçekleşmesini sağlaması gereken bu hükümet, sadece 1 Kasım Seçimlerini değil, sonrasında da etkileyecek bir dizi karar alınıp uygulanması noktasında etkili oldu.

Yeni hükümetin bu yeni özelliği, icraatların ne olacağı noktasında kimse de şüphe uyandırmadı! Zaten, icra hükümetine toplumsal muhalefetin koyduğu "Savaş Hükümeti" ismi, hükümetin icraatlarını anlamlandırmak noktasında önemli bir yerde duruyordu. 7 Haziran Seçimleri ile 1 Kasım Seçimleri arasındaki en büyük fark işte bu yöntem değişikliği idi. Devletin seçim propagandası, önceki seçimlerde olduğu gibi "demokrasi naraları atılarak", "seçilmiş olmanın meşruiyeti"yle her yapıları haklılaştırılarak değil; zorbalıkla, şiddetle ve savaşla gerçekleşti.

Savaş Hükümeti'nin "İcraat"ları

Kürdistan'da gerçekleşen OHAL-vari uygulamalar sırasında yaşanan infazlar ve cenazelere dahi uygulanan şiddet, Suruç ve Ankara'da patlatılan bombalar sonucu yaşanan katliamlar, yeni dönem seçim politikasının ulaştığı boyutun ne olduğunu açıkça gösteriyor.

Gerçekleştirilen Operasyonlar, İnfazlar ve Katliamlar:

-24 Temmuz'da, İstanbul Bağcılar'da özel harekât polislerince evi basılan Günay Özarslan infaz edildi.

-26 Temmuz'da, Amed'in Bağlar ilçesinde 11 yaşındaki Beytullah Aydın, polisler tarafından bir binanın 7'inci katından düşürülerek katledildi.

-27 Temmuz'da, Nisêbîn'de polis saldırısı sonucu 22 yaşındaki Seyithan Dede yaşamını yitirdi.

-29 Temmuz'da, Cizîr'de, polisler durdurmak istedikleri araçtan inip kaçan 17 yaşındaki Hasan Nerse'yi vurduktan sonra ellerini ve ayaklarını kelepçelediler. Hasan ölene kadar sağlık görevlileri de dahil olmak üzere kimse yanına yaklaştırılmadı.

-31 Temmuz'da, Agirî'de bir eve operasyon gerçekleştiren özel harekât polisleri Sezai Yaşar, kardeşi Ahmet Yaşar ve Mirzettin Görtürk'ü infaz etti.

-18 Ağustos'ta, İstanbul Esenler'de, Kürdistan'daki katliamlara karşı eylem yapanlara polis saldırdı. Saldırıda 17 yaşındaki Fırat Elma polislerce vurularak katledildi.

-20 Ağustos'ta, Şirnex Hezex/İdil'de Cebbar Acar akrepten açılan ateşle katledildi.

-28 Ağustos'ta, Mêrdîn Qoser/Kızıltepe'de "Dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle 28 yaşındaki Mazlum Turan keskin nişancılar tarafından ensinden vurularak katledildi. Aynı tarihte, Agırî'nin Doğubayazıt ilçesinde Uluyol Polis Karakolu'nun yanında bulunan 28 yaşındaki Erhan Tanriku-

lu aracıyla evine giderken, karakoldan üzerinde sıkılan kurşunlar sonucu yaşamını yitirdi.

-30 Ağustos'ta, Silopî'de uzun namlulu silahlarla 20 yaşındaki Ali Ödük, 22 yaşındaki Halil Can'ı infaz etti. Aynı tarihte, Farqîn/Silvan'da henüz nedeni öğrenilmeyen bir patlama meydana geldi. Patlamada 13 yaşındaki Fırat Simpil yaşamını yitirdi.

-5 Eylül'de, Dersim'de özel harekât polisleri 26 yaşındaki Ayten Günhan'ı katlettiler.

-9 Eylül'de, Cizîr'de, 55 yaşındaki Eşref Edin ve 10 yaşındaki kızı keskin nişancılar tarafından katledildi.

-10 Eylül'de, Dicle Mahallesi'nde oturan amcasının evinden kendi evine dönen Bünyamin İrci, özel harekâtçılar tarafından infaz edildikten sonra Nur Mahallesi'ndeki konteynerlerden birine atılırken, aynı gün 10 yaşındaki Selman Açar ve Sait Nayici keskin nişancılar tarafından katledilirken; Wan'da 12 yaşındaki Rıdvan Abalı tavana asılmış bir şekilde asılı olarak bulundu.

-11 Eylül'de, Cizîr'de 75 yaşındaki Mehmet Erdoğan polislerce katledildi.

-12 Eylül'de, Amed Bağlar'da evinin önünde oturan 18 yaşındaki Ruken Demir, polis tarafından zırhlı araçtan nişan alınarak kafasından vuruldu.

-15 Eylül'de, Wan'da polisin silahla vurup yanına gelip ayağıyla başını ezdiği 18 yaşındaki Vedat Balık yaşamını yitirdi.

-25 Eylül'de, Şirnex Çarşı merkezinden köylere kadar birçok yeri havan topları ve zırhlı araçlarla tarayan devlet 3 kişiyi katletti.

-28 Eylül'de, 9 Eylül'de Farqîn/Silvan'da polis kurşunuyla yaralanan 16 yaşındaki Bilal Mengil tedavi gördüğü Êlîh/Batman'da yaşamını yitirdi. Aynı tarihte, Bismîl'de Agit Yıldız ve Halil Kurtiş özel harekât timlerince katledildi.

-29 Eylül'de, sıkıyönetim kararının kalkmasına rağmen devlet terörünün durmadığı Bismîl'de Elif Şimşek'ten sonra, parkta oturan 12 yaşındaki Berat Güzel adlı bir çocuk daha polis tarafından katledildi.

-1 Ekim'de, Şirnex'in Yeşilyurt Mahallesi'nde Abdulhamit İnal ile soyadı öğrenilemeyen Erdal isimli bir kişi polis tarafından katledildi.

-3 Ekim'de, Nisêbîn'de ilan edilen sokağa çıkma yasağında keskin nişancılar 50 yaşındaki Ahmet Sönmez'i katletti.

-4 Ekim'de, Amed'de iki ayrı noktada aynı dakikalarda öldürülen Ömer Koç (16) ile Rezan Kaya (20) isimli gençlerin her ikisi de, Kürdistan'a gönderilen JİTEM elemanlarının kullandığı Ford Ranger marka araçlardan açılan ateşler so-

nucu katledildi.

-5 Ekim'de, Wan Özalp'te, asker ve özel timlerin saldırısında başından vurularak ağır yaralanması sonrası 1 Ekim tarihinden bu yana tedavi altında tutulan Ömer Faruk Satılmış, yaşamını yitirdi.

-6 Ekim'de, Bismîl'de gerçekleşen saldırıda 4 kişi katledildi. Bunlardan 2'sinin polis tarafından kafası kesildi!

-8 Ekim'de, Amed'in Farqîn/Silvan'da 9 yaşındaki Hasan Yılmaz okulunun yakınındaki bir cismin patlaması üzerine yaşamını yitirdi. Aynı tarihte, Gever'de polis 17 yaşındaki Adem Sevinç'i katletti.

-10 Ekim'de, Sûr'da evinin çatısında güvercinlerine bakan Halil Tüzülker polislerce katledildi.

-12 Ekim'de, Mêrdîn'de 18 yaşındaki İdris Cebe, polisler tarafından kulağının arkasından tek kurşunla infaz edildi.

-15 Ekim'de, Gever'de 16 yaşındaki Diyar Ertaş, polislerce ait zırhlı araçtan açılan ateşle katledildi.

-16 Ekim'de, Gever'de 12 yaşındaki Diyar Akın polis tarafından vurularak katledildi.

6 evi de ateşe verdi. Mehmet Hıdır Tanboğa yaralı halde hastaneye giderken polislerin aracı taraması sonucu infaz edildi.

-13 Ağustos'ta, Agirî'nin Diyadin ilçesinde özel harekât polislerin ilçeyi rastgele taraması sonucu fırında çalışan 16 yaşındaki Orhan Aslan, 15 yaşındaki Muhammet Aydemir ve 29 yaşındaki Havzullah Doğan yaşamını yitirdi.

-17 Ağustos'ta, özyönetim ilan edilmesinin sonrasında Farqîn/Silvan'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Sokağa çıkma yasağının sürdüğü ilçede 18 Ağustos günü 4 kişi katledildi.

-18 Ağustos'ta sokağa çıkma yasağının devam ettiği Gimgim/Varto'da yaşanan çatışmalarda 4 kişi yaşamını yitirdi. Aynı tarihte Farqîn/Silvan'da başından vurulan 22 yaşındaki Serhat Bilen yaşamını yitirdi.

-19 Ağustos'ta, Farqîn/Silvan'da sokağa çıkma yasağı nedeniyle yaşanan çatışmalarda, 3 kişi yaşamını yitirdi.

-20 Ağustos'ta, Mêrdîn'de artan askeri operasyonlara karşı eylem gerçekleştiren halka polis saldırısı gerçekleştirdi. Gerçekleşen saldırıda

Sopalı Seçimler

1908'deki meşrutiyet ilanı sonrası devlet iktidarı üzerindeki etkisini artıran İttihat ve Terakki, bir taraftan da muhalefete yönelik yok etme politikası uyguluyordu. II.Abdülhamit'in 33 yıllık iktidarının 1909 yılında sonlanmasıyla ise söz konusu siyasi gruba, devlete tamamen hakim olma fırsatı doğmuştu. İşte bu şartlarda 1911 yılında "ara seçimler" yapıldı. Yapılan seçimlere İttihat ve Terakki'ye muhalif olan Hürriyet ve İtilaf Partisi kazandı. Böylece İttihat ve Terakki hükümetinin devrilerle muhalefetin kabine kurma şansı doğdu. Ancak İttihatçılar meclisi fesh, seçimleri ise iptal ederek sonuçları tanımadı.

Aralık 1911'de yapılan bu seçimlerin geçersiz sayılması sonrası 1912 Şubatı için "tekrar seçim" kararı alındı. Ancak devlet tarafından, yaklaşık bu üç aylık süreçte, seçimlerin yapılacağı gün sandık başlarında doruğa çıkacak şekilde bir şiddet ortamı oluşturuldu. Seçim öncesi devlet tarafından sert ve tehditkar bir propaganda süreci yürütülürken, seçim günü bu tehditler gerçeğe kavuştu. Sandık başlarında bekleyen eli sopalı İttihat ve Terakki "fedailer" muhalefete oy vermeye gidenler için yeterince caydırıcı bir unsur ve devletin zorbalığına dair simgesel bir örnekti. Buna rağmen Hürriyet ve İtilaf'a oy verenler ise bu "fedailerce" dövülerek tercihlerinde değişiklik yapmaya zorlanıyordu. Böylesi bir şiddet ortamında gerçekleştirilen seçimin sonucunda ise, İttihatçılar meclisin 270 sandalyesinden 264'ünü kazandı. Devlet tarafından üretilen ve seçim günü bazı insanların dövülerek yaşamını yitirmesiyle artan şiddet ve zorbalık ise, ilerleyen yıllarda binlerce insanın yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan savaşlar ve soykırımlarla sürdü.

Operasyonlar ve Katliamlar:

- 20 Temmuz'da, SGDF'nin çağrısıyla, Kobane'nin yeniden inşa çalışmalarına katılmak üzere farklı şehirlerden Urfa, Suruç'a giden 300 gencin, Amara Kültür Merkezi'nde düzenlediği basın açıklamasına IŞİD bombalı saldırı gerçekleştirdi. 33 kişi yaşamını yitirirken 100'den fazla kişi yaralandı.

-7 Ağustos'ta, Silopî Zap Mahallesi'ni abluka altın alan polis, halkı taradı. Polisin silahlı saldırısı sonucu 58 yaşındaki Hamdin Ulaş, 17 yaşındaki Mehmet Hıdır Tanboğa, 27 yaşındaki Kamuran Bilin yaşamını yitirdi, 7 kişi ise yaralandı. Polisin

19 yaşındaki Ali Akpınar yaşamını yitirdi.

-27 Ağustos'ta, Gever'de Orman, Kışla ve Mezarlık mahallelerine polis ve askerler tarafından ağır silahlar ve havanlarla saldırı düzenlendi. Düzenlenen saldırıda 4 kişi yaşamını yitirdi. Onlarca kişi yaralandı. Cizîr'de 7 yaşındaki Baran Çağlı ve hastaneye kaldırılmasına polislerin izin vermediği Mesut Sanrı katledildi. Şirnex'ta 16 yaşındaki Adem İrtegün katledildi.

-1 Eylül'de, Colemerg/Hakkari'de özel harekât polislerinin panzerden açtığı ateş sonucu 18 yaşındaki Ali Kaval yaşamını yitirdi.

-4 Eylül'de, Mêrdîr Nisêbîn'de polisler, etrafa rastgele ateş açarak Lokman Süne'yi katlettiler.

-4-12 Eylül Cizîr Katliamı: 12 Ağustos'ta ilan edilen özyönetimlerle başlayan halk direnişine, 4 Eylül günü sokağa çıkma yasağı getirilmişti. Yasağın gerçekleştiği ilçeye giriş ve çıkışlar yasaklanmış, elektrik, su ve mobil şebeke ağları kesintiye uğramıştı. Gerçekleşen devlet saldırısında 22 kişi yaşamını yitirmişti. Bunlar arasında 35 günlük bebekten 7 çocuk annesi Meryem Süne de var: Mehmet Emin Levent (21), Hacı Ata Borçin (70), Xetban Bülbül (65), Sait Çağdavul (19), Muhammed Tahir Yaramış (35 günlük), Cemile Çağırğa (13), Osman Çağlı (18), İbrahim Çiçek (80), Meryem Süre (53), Özgür Taşkın (20), Seyit Eşref Erdin (60), Zeynep Taşkın (18), Maşallah Edin (35), Sayit Nayici (17), Selman Açar (10), Bünyamin İrci (15), Mehmet Dikmen (70), Bahattin Sevinik

(50), Suphi Saral (50), Mehmet Erdoğan (75) ve Mehmet Emin Açı (70).

-27 Eylül'de, Êlîh/Batman Bismîl'de halkın üzerine ateş açan polis, Şimşek ailesine ait eve bomba attı. Bombalama sonucu 8 yaşındaki Elif Şimşek adlı çocuk yaşamını yitirdi.

-10 Ekim'de, Ankara'da KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin düzenlediği Barış Mitingi'nde meydana gelen iki ayrı patlamada 106 kişi yaşamını yitirdi, yüzlerce kişi yaralandı.

-12 Ekim'de, Sûr'da polislerin mahalleyi rastgele taraması sonucu 12 yaşındaki Helin Şen isimli çocuk, başına ve vücuduna isabet eden kurşunlarla yaşamını yitirdi.

-17 Ekim'de, İstanbul Küçük Armutlu'da polisler, evini bastığı Dilek Doğan'ı vurdu.

-19 Ekim'de, Farqîn/Silvan'da 2 gündür devam eden sokağa çıkma yasağında 16 yaşındaki Fırat Gensur katledildi.

Cenazeleri Teşhir:

-10 Ağustos'ta, Gimgim/Varto'da HPG gerillaları ile TC askerleri arasından yaşanan çatışmada Ekin Wan yaşamını yitirdi. Katledilen Ekin Wan'ın soyularak sokaklarda teşhir edilen cenazesine, işkence yapıldı.

-9 Eylül'de, Colemerg/Hakkari'nin Şemzînan ilçesinde HPG'lilere ait olduğu belirtilen 7 cenaze bulundu. Parçalanmış halde bulunan cenazeler ormanlık alanda köylüler tarafından fark edildi.

-16 Eylül'de, Gimgim/Varto'nun Kulan bölgesindeki "Şehit İsmail ve Şehit Ronahi Şehitliği"nin çevresindeki alanları bombalandı.

-22 Eylül'de, Qers Sarıkamış'ta yaşamını yitiren bir HPG'linin kollarına ip geçiren askerler, uçurumdan aşağı sarkıttıkları cenazesi ile fotoğraf çekerek sosyal medyada paylaştı.

-2 Ekim'de, Amed Farqîn/Silvan'da, asker ve polislerin halka yönelik saldırısı sonucu aralarında 16 yaşındaki Vedat Akcan'ında olduğu 4 kişi yaşamını yitirdi. Vedat Akcan'ın cenazesi polislerce yerde sürüklendi.

-2 Ekim'de, Şirnex'ta özel hareket timleri, Hacı Lokman Birlik'i katletti. Özel hareket timlerince infaz edilen Birlik'in cansız bedeni akrep tipi zırhlı araca halatla bağlanarak yerde sürüklenerek işkence edildi.

-16 Ekim'de, Dersim'de gerilla mezarlığı ve içinde bulunan cemevi bombalanarak yerle bir edildi. Dersim Katliamı'nda katledilenlerin ke-

miklerinin olduğu mezarlıklar bombalandı.

İki seçim arası zaman diliminde, zorbalığın ulaştığı boyutu anlamak açısından yukarıda verdiğimiz tarih ve yerlerde yaşananları bir veriden çok daha fazlası olarak okumak gerek. Özellikle Ankara bombalaması sonucu iyice belirginleşen devlet-İŞİD ilişkisi, belge düzeyinde ispatlanmış durumda. Delil yetersizliğinden serbest bırakılan İŞİD çeteleri, Amed-Suruç-Ankara bombalamalarını gerçekleştirenlerin telefon kayıtları, seyahat özgürlüğü kapsamında değerlendirilen Suriye sınırından giriş-çıkışları, yaşanan katliamların, infazların ve operasyonların sorumlusu konumundakinin kim olduğunu açık bir şekilde gösteriyor.

Seçimleri Zorlaştırmak

1 Kasım Seçimleri'nin yaklaştığı süre içinde seçim propagandasını

zorbalık aracılığıyla gerçekleştiren devlet, her seçim takındığı "demokratik" maskesinden uzak bir şekilde İstanbul'dan, Çorum'a HDP binalarına dönük saldırıları organize etmekle kalmadı, Kürtlere ait iş yerleri de bu saldırılardan nasibini aldı. Seçim zorbalığı bütün bunların dışında, seçimler yaklaşırken teknik açıdan da artmaya devam etmekte. Yüksek Seçim Kurulu'nun aksi yöndeki kararına rağmen özellikle Kürdistan'da seçim sandıklarının yerleri değiştirildi. Sandıklar taşındıktan sonra oluşan durumda, Cizre'de 66 bin kişi, 6 okulda, 93 sandıkta oy kullanacak. Bunun gerçek olması için, dakikada 32 oy kullanılması gerekiyor. Cudi, Silopi, Batman ve Ağrı Tutarak'ta da durum benzer.

"İcra Hükümeti", aynı süre içinde 9 ilde 18 belediye eşbaşkanı ve 2 il genel başkanı tutukladı. HDP'nin seçim beyannamesi, içerisinde "öz-yönetim" ibaresi geçtiğinden dolayı

yasaklandı. Tüm bu teknik zorlamalar yetmezmiş gibi Davutoğlu Van Mitingi'nde "Biz olmazsak bu sokaklarda Beyaz Toroslar gezer" diye Kürt halkına alttan mesaj vererek zorbalık politikasını miting düzeyinde bile işletti. Özellikle '90'lı yıllarda devlet tarafından bu araçlarla kaçırılıp katledilen insanlar anımsatılıp, Kürt halkı korkutulmaya çalışıldı. Sanki Kürdistan'da şu an yaşanmakta olanlar çok da farklıymış gibi...

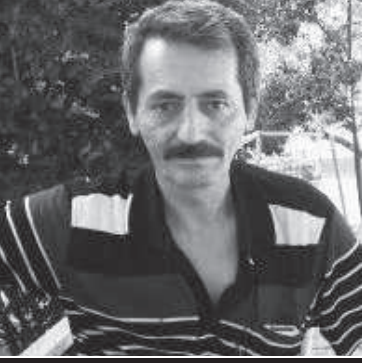
Yakın zamanda farklı mecralarda konuşulan seçim sürecine ilişkin ihtimallerden biri de, Cumhurbaşkanı'nın Anayasa'nın 78. maddesine dayanarak "Savaş halinde seçimleri bir yıl erteleme yetkisi"ne başvurup, İcra Hükümeti'nin ömrünü biraz daha uzatma durumu.

Değişen Yöntem, Değişmeyen Ne?

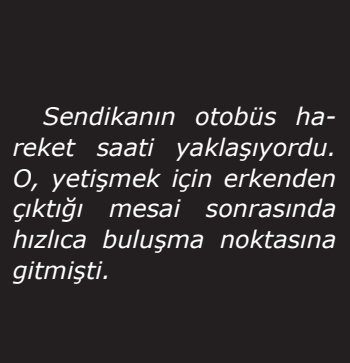
Seçimlerde bir yöntem değişik-

liğine gidildiğini kabul etmek gerekiyor. Savaşla bu kadar iç içe geçmiş bir seçim süreci daha önceki dönemlerde bu kadar açıktan işledi mi bilinmez, ancak açık bir gerçek var o da değişmeyen devletin tutumu olduğu. İçinden geçmekte olduğumuz süreci iyi analiz etmek çok önemli. Çünkü bu süreç, 1 Kasım Seçimleri sonrasında oluşabilecek bir durumun öngörülmesi noktasında yararlı olacaktır. 1 Kasım Seçimleri sonrası oluşamayan bir hükümet, devletin zorbalık uygulamalarının benzer bir şekilde devam edeceğini gösterirken; tam tersi olarak seçim sonrası ortaya çıkan güçlü bir hükümet neyin göstergesi olacaktır? Devletin 2 seçim arasındaki süreçteki gayri meşru uygulamalarının bir meşruluğa kavuşacağını... Devlet zorbalığından bir şey kaybetmeden siyasi, ekonomik ve toplumsal baskısını "seçilmiş" olmanın kılıfıyla uygulayacaktır. Yani 7 Haziran öncesinde olduğu gibi.

UNUTMAK YOK

Abdulbari Şenci

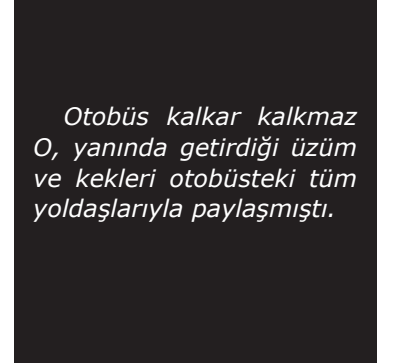
Sendikanın otobüs hareket saati yaklaşıyordu. O, yetişmek için erkenden çıktığı mesai sonrasında hızlıca buluşma noktasına gitmişti.

Abdülkadir Uyan

Abdullah Erol

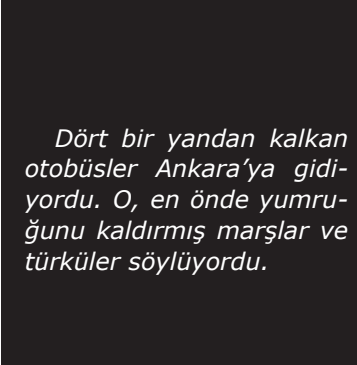
Otobüs kalkar kalkmaz O, yanında getirdiği üzüm ve kekleri otobüsteki tüm yoldaşlarıyla paylaşmıştı.

Adil Gür

Ahmet Alkhadi

Dört bir yandan kalkan otobüsler Ankara'ya gidiyordu. O, en önde yumruğunu kaldırmış marşlar ve türküler söylüyordu.

Ahmet Katurlu

Ali Deniz Uzatmaz

Ahmet Kotolon

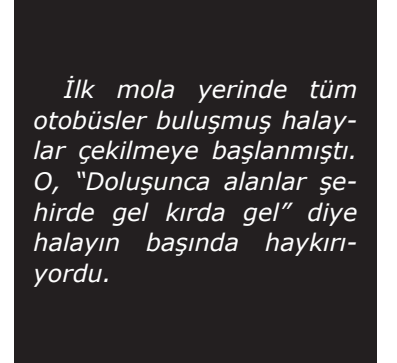
Aycan Kaya

Ayşe Deniz

Azize Onat

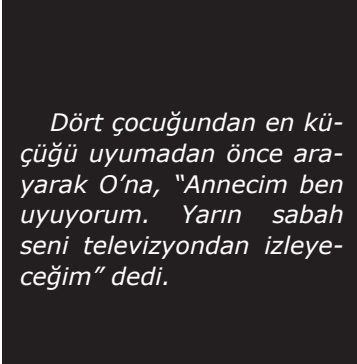
İlk mola yerinde tüm otobüsler buluşmuş halaylar çekilmeye başlanmıştı. O, "Doluşunca alanlar şehirde gel kırdada gel" diye halayın başında haykırıyordu.

Başak Sidar Çevik

Bedriye Batur

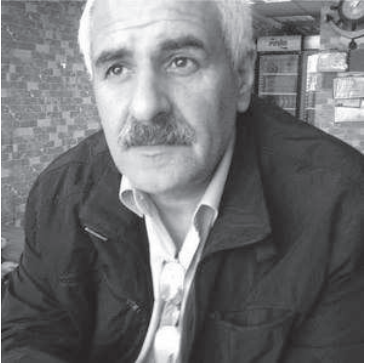
Dört çocuğundan en küçüğü uyumadan önce arayarak O'na, "Annecim ben uyuyorum. Yarın sabah seni televizyondan izleyeceğim" dedi.

Berna Koç

Bilgen Parlak

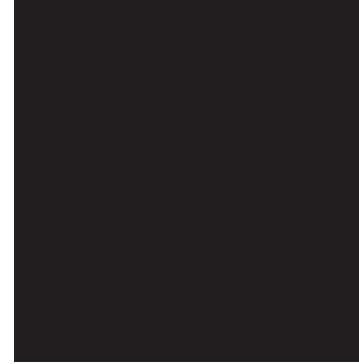
Binali Korkmaz

Canberk Bakış

Cemal Avşar

Çetin Kürklü

Dicle Deli

Dilan Sarıkaya

Dilaver Karharman

Ebru Mavi

Elif Kanlioğlu

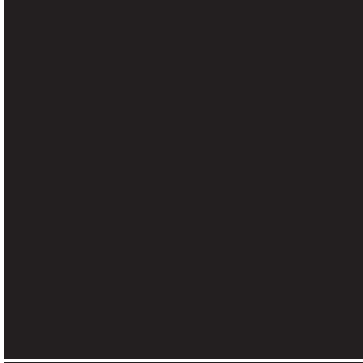

Emin Aydemir

AFFETMEK YOK

Emine Ercan

Emrullah Erdoğan

Eren Akın

Erhan Avcı

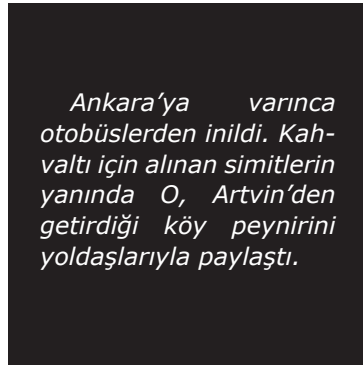
Sabaha doğru otobüsün içi soğuk olunca O, hiç yanından ayıramadığı Beşiktaş kaşkolunu ısınması için cam kenarındaki yoldaşın boynuna doladı.

Erol Ekici

Ercan Adsız

Ankara'ya varınca otobüslerden inildi. Kahvaltı için alınan simitlerin yanında O, Artvin'den getirdiği köy peynirini yoldaşlarıyla paylaştı.

Fatma Esen

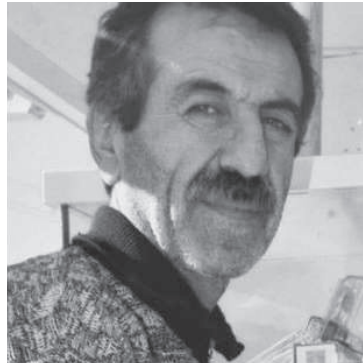
Fatma Karakurt

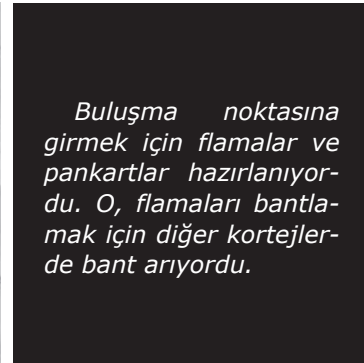
Fatma Batur

Fevzi Sert

Feyyat Deniz

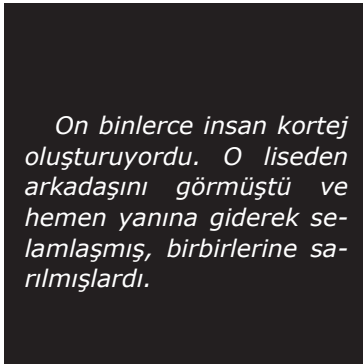
Buluşma noktasına girmek için flamalar ve pankartlar hazırlanıyordu. O, flamaları bantlamak için diğer kortejlerde bant arıyordu.

Gazi Güray

Gökmen Dalmaç

On binlerce insan kortej oluşturuyordu. O liseden arkadaşını görmüştü ve hemen yanına giderek selamlaşmış, birbirlerine sarılmışlardı.

Gökhan Akman

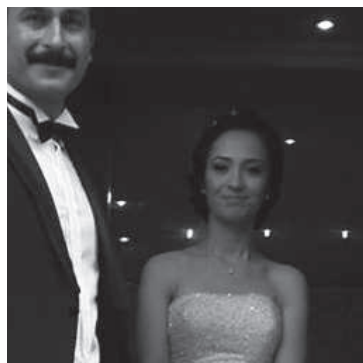
Gökhan Gökbörü

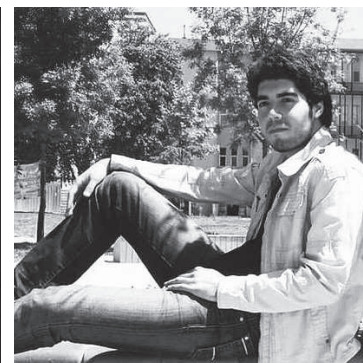
Güzde Aslan

Gülbahar Aydeniz

Gülhan Karlı Elmascan

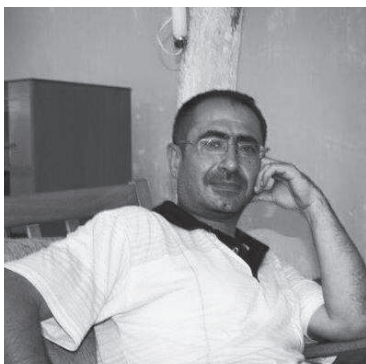
Güney Doğan

Hacı Kıvrak

Hasan Sancalı

Hakan Dursun Akalın

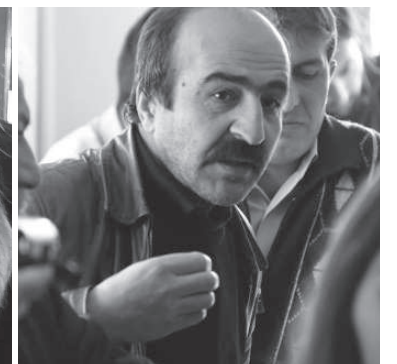
Hasan Baykara

İbrahim Atılğan

İdil Güneyi

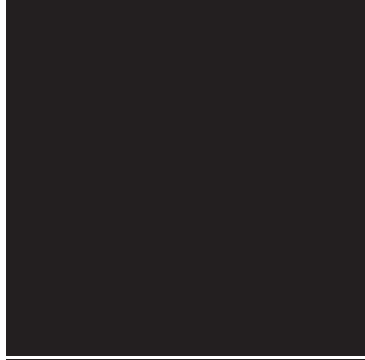
İsmail Kızılcay

UNUTMAK YOK

Yürüyüş saatlerdir hala başlamamıştı. Herkes bekliyordu. O, genç ve güleç ifadesiyle pankartı hiç bırakmıyordu.

Kasım Otur

Metin Tesmen

Korkmaz Tedik

Kübra Meltem Mollaoğlu

Leyla Çiçek

Mehmet Ali Kılıç

Mehmet Hayta

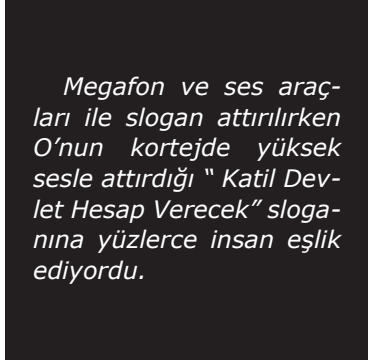
Mehmet Şah Esin

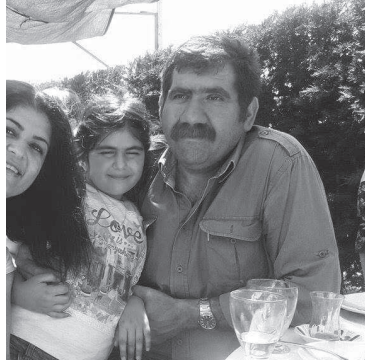
Mehmet Tevfik Dalgıç

Meryem Bulut

Megafon ve ses araçları ile slogan atılırken O'nun kortejde yüksek sesle attığı "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganına yüzlerce insan eşlik ediyordu.

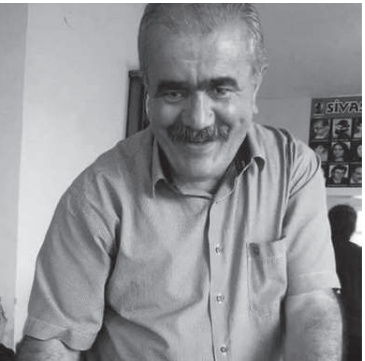
Mesut Mak

Metin Kürklü

Ata Önder Atabay

Metin Peşman

Muhammet Demir

Muhammet Veysel Atılğan

Muhammet Zakir Karabulut

Necla Duran

Her kortejden fotoğraflar çekiliyordu. O da, yoldaşları ile beraber çektiği tek fotoğrafta zafer işareti yapıyordu.

Nevzat Özbilgi

Nevzat Sayan

Nilgün Çevik

Niyazi Büyüksütçü

Nizamettin Bağcı

Nurullah Erdoğan

Onur Tan

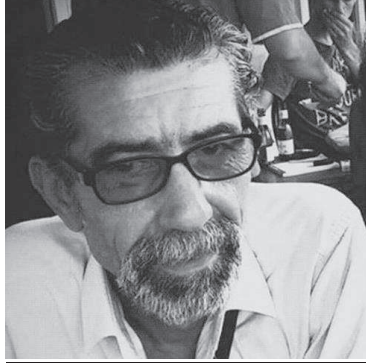

Orhan Işıktaş

Osman Ersava

AFFETMEK YOK

Osman Turan Bozacı

Özver Gökhan Arpaçay

Ramazan Çalışkan

Yürüyüş yeni yeni başlıyordu. O'nun içine bir ürperti geldi. Birden dönüp önünde durduğu tren garına doğru baktı ve seferberlikle İŞİD'e karşı savaşmaya giden torununu anımsadı. Yüzünde tebessüm belirirken yürüyüş yoluna doğru döndü.

Ramazan Tunç

Resul Yanar

Rıdvan Akgül

Sabri Elmas

Sarıgül Tüylü

Selim Örs

Serdar Ben

"Ellerinde Pankartlar" marşıyla halay çekiliyordu. O, halaya kulak kabartırken yanında bir tekbir sesi duydu. Dönüp baktığında montunu açmış fünyesi elinde katili gördü. Gördüğü gibi üzerine doğru atlayarak bedenini yoldaşlarına siper etti.

Sevim Şinik

Seyhan Yaylagül Yıldız

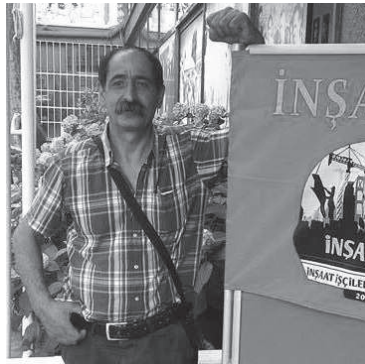
Sezen Vurmaz

Şebnem Yutman

Şirin Kılıçalp

Tekin Arslan

Her taraf kan gölüne dönmüştü. Yoldaşları O'nu, "Onurlu Bir Barış İstiyoruz" yazılı pankarta koydu. Polisin attığı gaz bombaları arasında ambulansa yetiştirmeye çalıştılar.

Umut Tan

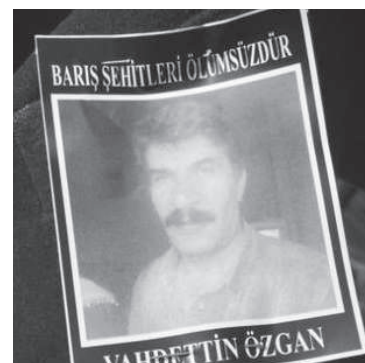

Uygur Coşkun

Sevdiği yoldaşları etrafına toplanmıştı. En yakın arkadaşı onunla geçen bir anısını anlattı. Kardeşinin elinde onun resmi vardı. O'nun üzerine bir kürekle hiç tanımadığı yoldaşları toprak attı. Etrafındaki binlerce yoldaş haykırıyordu: Unutmak Yok Affetmek Yok!

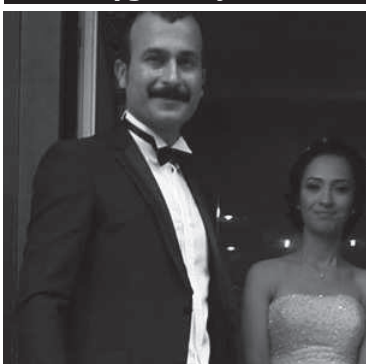
Ümit Seylan

Vahdettin Özgan

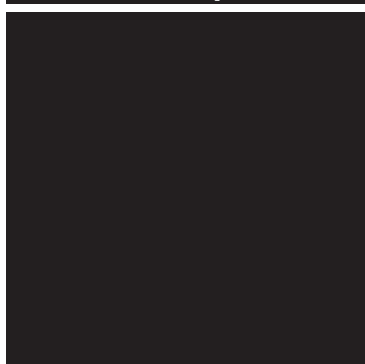
Vedat Erkan

Yılmaz Elmascan

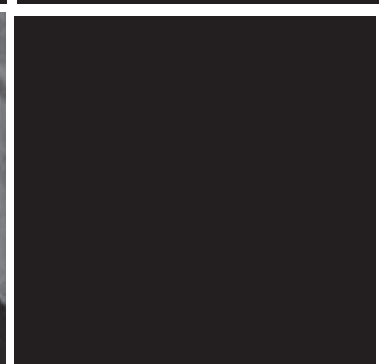
Yunus Delice

Yusuf Akdağ

Ziya Saygın

Vahdettin Kümek

HALKLAR İÇİN

DEVLET DÜŞMAN

Devlet; Amed'de ve Suruç'ta olduğu gibi bu kez de Ankara'da 10 Ekim günü art arda iki bomba birden patlattı. Barış ve özgürlük taleplerini yükseltmek için toplanan binlerce kişinin arasında patlayan bombalar, yüzden fazla kişinin ölümüne, yüzlerce kişinin de yaralanmasına neden oldu. Alana ambulanslardan önce ulaşan, gaz bombaları ve coplarıyla yaralılara saldıran polis katliama imza atmış oldu: Devlet.

Devletin bir sürü biriminin bir sürü listesinde isimleri olan, sözde sürekli takip edilen bu IŞİD üyesi "canlı bomba"ların, rahat rahat bu patlamayı gerçekleştirmiş olması, devletin IŞİD'le ve IŞİD'in bombayla ilişkisi böylesine belirginken hiç de şaşırtmadı.

Terör, devletin varoluşuna içkin bir özelliğidir. Devletin var olmak için itaate, itaat içinse korkuya ihtiyacı vardır. Önce bombalı saldırılarla estirilen terörün de, patlamalar gerekçe gösterilerek yaratılan terör dalgasının da amacı halkta korku ve panik yaratmaktır. Korkan, korktuğu için panikleyen halkların itaatkarlaşması olağandır.

Devlete itaat, devletin hükümetine itaattir. Hükümetler seçimlerle gelir ve giderler. Ancak muhalefet hükümet olduğunda da değişen hiçbir şey olmaz. Hükümette olanlar hükmetme statüsünü korumak ve kaybetmemek içinse seçimlerde; yalan dolan, hile

hırsızlık ve zorbalıktan kaçınmazlar.

Suruç'ta, Amed'de, Ankara'da patlayan bombalar hükümette olan siyasi partinin hükümeti kaybetmeme, çoğunluğun itaatini yeniden kazanma çabasındır.

Devlet ve IŞİD'in işbirliğiyle Suriye'de Kürt halkına uygulanan teröre, patlayan bombalara karşı koyan gençlerin üzerinden toplumun korkutulması ve sindirilmesi amaçlandı. Bir grup gencin cesaretini aşamayan devlet, bombalarla korku yaratarak cesareti kırabileceğini hesapladı ve Suruç'ta otuz dört genci bombayla katletti.

Suruç patlaması sonrasında ise devlet, patlamayı bahane ederek muhalefet üzerindeki baskılarını daha da arttırdı. Baskınlar, gözaltılar ve tutuklamalarla kendisini deşifre edenleri susturmayı ve korku ortamını kesintisiz sürdürmeyi amaçladı. Sokaklarda, mahallelerde, liselerde, üniversitelerde, meydanlarda bir araya gelen herkese; copuyla, gazıyla, saldıran kolluk kuvvetleri, hükümete itaat için yaratılan bu terörün dozunu artırıyordu.

Devlet bir yandan da Kürdistan'da terör estirmeye devam etti. Devletin operasyonlarıyla, sokağa çıkma yasaklarıyla yarattığı bu teröre karşı koymak için binler, on binler, milyonlar Ankara'da buluşmayı kararlaştır-

dılar. Amed'de Suruç'ta patlayan bombalar, Kürdistan'da sürdürülen savaş ve katliamlar, devlet ne yaparsa yapsın halkı korkutamıyor, halkın üzüntüsü öfkeye dönüşerek kuvvetleniyor ve cesaretleniyordu. Devlet için çark tam tersine dönmeye başlamış, korkması gerekenler cesaretlenmiş, kendisi ise korkaklaşmıştı. Devlet Ankara'da da bekleneni yaptı. Patlayan bomba ile 106 kişi yaşamını yitirdi.

Devletin, halkla savaşı son beş ayda binlerce kişinin yaşamını yitirmesiyle sürdürüldü. Süren bu savaşta devletin düşmanı olan bizler şunu unutmamalıyız: Halklar için düşman devlettir. Şimdi Cizre'de Hasan Nerse ve Varto'da Ekin Wan, Şırnak'ta Lokman Birlik, dalgalı denizlerde boğulan Alan Kurdi, doğumundan bir ay sonra ölen Muhammed, taciz ve tecavüzle tehdit edilen kadınlar, çalıştırılmayan ambulanslar, kapatılan hastaneler, basılan gazeteler, taranan evler, bombalanan mahalleler ve meydanlar, devletin varoluşunu gerçekleştirmesidir. Çünkü devlet; halk için terör, halk için savaştır.

Halklar için devletle savaş şimdi başlamadı, şimdi bitmeyecek de. Savaş devletsiz bir dünya olana dek sürecek. Bu savaş bizim, düşmanımızsa devlettir.

Devrimci Anarşist Faaliyet'in Ankara Katliamı'yla ilgili yayınladığı bildiri.

DEVİRİMCİLER DAİMA GENÇ DAİMA GÜLEÇ

Kardeşini, dostunu, yoldaşını kaybedenlerin sayısı; yaşanan acının tarifi yok. Anlatılan hikâyelerin bir sonu da. Patlayan bombalarla yaşamını yitirenler coğrafyanın dört bir yanında toprağa düşmüş, yeni kavgalara filizlenmişken; kim bilir kaç evde aktı gözyaşlarımız yüreğimizin en derinine, kaç sokakta yankılandı yitirdiklerimizin isimleri...

Şimdi onların sesi sesimize, solukları soluğumuza karıştı. Toprağa düşen yalnızca bedenleri oldu, yürekleri hala burada, tam içimizde kaldı; öfkele riyse mücadelemizin harında...

Herkes anlatmalı yitirdiklerini. Yitirdiğinin anısını bugünümüzde var etmek, mücadelesini mücadeleimizde eylemek için anlatmalı. Onları katlede rek bizleri korkutabileceklerini, özgürlük kavgasını durdurabileceklerini zannedenler yanıldıklarını görsünler diye; katledilen her birimizin mücadelesi dilden dile yayılsın, büyüsün, yeni yüreklerde yaşam bulsun diye, herkes anlatmalı.

Yüreği sevgiyle, inançla doludur her devrimcinin, biliriz. İnanç sokakta, sevgisi yaşamda, kavgasındadır; tıpkı Tayfun Abi'miz gibi. Nereden gelirse gelsin, adaletsizliğin türlü biçimlerine direnen; ne pahasına olursa olsun direnmekten vazgeçmeyen, bütün bir yaşamını inandığı özgürlük kavgasına adanmış devrimciler hep olmuştu; tıpkı Tayfun Abi'miz gibi.

Kemal Tayfun Benol. Hafızalarımızdan silinmesine izin vermeyeceğimiz 2015 10 Ekim'inde yitirdiklerimizden yalnızca birisi. Bizimse, her daim en genç kalacak olanımız, bel-

ki en gülecimiz, mücadele dostumuz, yoldaşımız Tayfun Abi'miz.

Onu tanıyan herkesin hafızalarında silinemeyecek yerlerde mihlanıp kalacaktır Tayfun Abi. Lise yıllarında harlanan ve ömrünün son anına kadar yüreğinde taşıdığı mücadele inancı, bizim inancımızda yaşayacak; gülen yüzü, aklımıza her gelişinde bizleri yeniden gülümsetecektir.

Her devrimcinin ardından anlatılacaklar çoktur elbet. Tayfun Abi'nin hikayesinin ise ne bir sonu, ne de hikayesine girecek olanların bir sınırı vardır. Ununu eleyip rafa kaldıran bir devrimci değildi, hiçbir zaman olmadı. "Biz yaptık, olmadı" diyerek yığınları değil; "Biz yaptık siz de yapın, elbet olacak" diyerek inancı örgütledi ömrünün sonuna kadar. Onun örgütçülüğü, yüreğinin en derininde, yaşamının bütünündeydi. Henüz yeni taşındıkları sitede çalışan bir işçiyle hemen tanışverişinin karşısında oğlunun şaşkınlığına verdiği "ee oğlum örgütçüyüz biz" cevabı, aslında onun tüm yaşamının bir özeti gibiydi. Ondan değil miydi ki cenazesine binler akmişti Tayfun Abi'nin, onunla olan anılarıyla beraber.

Herkesin hikayesi geçti Tayfun Abi'nin hayatından. Mısır Valisi dedesinden, Osmanlı subayı büyük amcasına, amcasının 1915'te katledilen bir aileden aldığı "Hala"sına kadar... Şimdi Tayfun Abi'nin hikayesi her birimizin hayatından geçiyor. Bir mağazada telefon aldığı satış elemanı kadının hayatından, alt katında oturan yaşlı amcanın hayatından, her hafta gittiği pazarcının hayatından,

bizim hayatımızdan...

Meydan Gazetesi'nin ilk okurlarından, 26A Kafe'nin ilk gönüllülerinden, anarşist mücadelemizin yıllardan beri en büyük dayanışmacılarından. Hiç hesap yapmayıp elinde olan her şeyini paylaşan abimiz; gece yaraları hazırladığımız pankartların boyası bittiğinde, sokak sokak bizlere boya arayan dostumuzdu. 1 Mayıs'lar da kah elinde kara bayrağıyla isyan koşusuna duran kah hazırladığımız sandviçleri sokakları dolduran binlerce emekçiyle paylaşan yoldaşımızdı.

Kimimiz O'nu gençlik yıllarının ateşli devrimci hikayelerinden, arabalarda yaptıkları gizli örgüt toplantılarından hatırlayacağız. Kimimiz, kendisi gibi bir devrimci olan oğlunu gözaltına almaya çalışan polislerin üzerine atlayışını, oğlunu, ömrü boyunca katil bildiği polislerin eline ne pahasına olursa olsun teslim etmeyişi, can hıraş direnişini hep hatırimızda tutacağız. O'nun devrimci kişiliğini, devrimci dayanışma ruhunu anlatacağımız nice anısı bizimle kalacak. Oğlunun bir yoldaşıyla birlikte yaptığı yazılama sebebiyle alındığı gözaltının ardından "aferin" diyerek kurduğu yemek sofralarında ettiğimiz güzel sohbetlerimiz gibi hatırimızda kalacak Tayfun Abimiz.

Devlet, baskısıyla-terörüyle yoldaşlarımızı gözaltına almış, bizleri yıldırmaya çalışırken; bizlere ardına kadar açtığı kapısından, uzun uzun sohbet ettiğimiz evinin salonundan; en zor zamanımızda "hadi" diyerek götürdüğü bir sahil kenarından hatırlayacağız Tayfun Abimizi.

Lise zamanından bu yana yoldaşlık ettiği dostunun çağırmasıyla giriştiği, inşaat işçilerinin örgütlenme sürecinden hatırlayacağız. Aynı pankartı taşırlarken yaşamını yitirdiği inşaat işçileriyle birlikte yerin metrelerce altındaki şantiyelerde sürdürdükleri direnişlerinden hatırlayacağız. Zorlu Center AVM'de patronun gasp ettiği alacakları hesaplayıp, işçilere "Geri adım atmadan, tüm haklarımızı alacağız" diye haykırışından; Astoria Direnişinde, işçilerle birlikte direniş alanında sabahlayışından hatırlayacağız.

Yoldaşımızı, Tayfun Abi'mizi hep hatırlayacağız ve unutulmasına asla izin vermeyeceğiz.

Yüreğimizin en derinini kanatarak bizleri korkutmaya çalışsalar da, katlettikleri yoldaşlarımız gibi, hiçbir zaman korkmayacağız.

Çok sevdiğin herkesi birer birer götürdüğün Çamlıca'dan çok sevdiğin İstanbul'un yedi tepesini izlediğimizde; günün birinde tanışacağımız yeni bir yoldaşımızın gülümseyişinde; hiç bitmeyecek inancımız ve direncimizle sokakları doldurduğumuzda; yeni fidanlar ekip, yeni çiçekler büyüttüğümüzde; bir çocuğun bakışındaki heyecanla birlikte heyecanlandığımızda; her zaman seni hatırlayacağız Tayfun Abi.

"Şimdi dingin gövdende uğultuyla büyüyen sessizlik" bütün sokakları kaplayacak bir isyana büründüğünde, gövden gövdemize, inancın mücadelemize can olacak. Ve and olsun ki hesabını soracağız Tayfun Abi.

TRENLERİ DURDURAN ADAM

Kasım Güner Yavuz

Katliamın üzerinden bir hafta geçti. Bombadan birkaç adımla kurtulmuş "şanslılardan" biri olarak bu yazıyı yazma gücünü yeni buluyorum kendimde. Amacım 15 yıldır dostum, yoldaşım olan Ali Kitapçı'nın anısının silinip gitmesini engellemek. Onu insan yanı sıra, bilinen kadar bilinmeyen yanlarıyla zihinlere kazıma. Saldırıda kaybettiğimiz herkesin ve o artık hepimizin hikâyesi olan hikâyeye bir paragraf daha eklemek niyetim. Onları unutturmamak, üç adım gerimizde durup bedenlerini bize siper ederek bize "hala yaşıyor olma" sorumluluğu veren arkadaşlarımıza vefa borcumuzdur...

Hayat insanları değişik kişilerle ve durumlarla karşılaştırır. Yaşamı yaşanabilir kılan da muhtemelen budur. Ali tanıyabileceğiniz en garip devrimcidir. Onu tanımak, yaşamı daha yaşanabilir kılan ayrıntılardan biriydi benim için. Garipti Ali ve hayatı da garipliğini daha da garip kılmak için özel çaba harcamıştı sanki. Ölümü de bunu doğruluyor aslında.

80 öncesinin MLSPB militanı. Diyarbakır'a gidip devrim için hazırlanır. Örgüt evi maceraları akla zarardır. Sevdiği ama bir türlü kavuşamadığı kızı kaçırıp hücre evine getiren bir militan yüzünden deşifre olmamış evlerinin önü, polislerle dolar. Çünkü kız, komiser kızıdır. İçeri misafir olarak aldıkları komisere renk vermeden olayı çözmeye çalışmaları akla zarardır. O dönemden tanıdığı Hasan'ı hala çok severdi. Hasan'ın yoğurt yiyeşini, her yoğurt gördüğünde anlatırdı. Serdar'dan, Tamer Arda'dan ve diğer yoldaşlarından bahsederken gözleri dolardı hep. Şimdi Ali'den,

O'ndan bahsederken bizlerin gözlerinin dolması gibi...

Sonra cezaevi yılları... İmralı'da yatmıştır Ali. Yılmaz Güney'i buradan tanır, buradan sever. Darbeden sonra yurtdışına çıkış... Yurtdışı derken gene gariptir Ali. "Gide gide Fas'a gittim" derdi. Fas maceraları daha gariptir. Orada aç kalması, işsizliği, yapacak bir şeyinin olmaması. Yoksulluktan ve evsizlikten ötürü kendisiyle beraber olan arkadaşları ile bir seks işçisinin yanında eve çıkar. Evin kullanım saatlerini paylaşırlar. Ali'ler sabaha kadar evde kalırlar, kadın akşama kadar. Sabah olunca Ali'ler evden çıkar, işten dönen kadın, akşama kadar uyurken Ali'ler boş boş sokakları arşırlar. Bir gün ev arkadaşları evde bir misafirin bir süre onunla kalacağını söyler. Mecbur tamam derler. Artık evde başka bir erkek gece gündüz orada kalmaktadır. Bir süre sonra evleri basılır. Baskın çok ciddidir. Sorguda evdeki "misafirlerinin" o dönem aranan Polisario örgütünün üst düzey yöneticisi olduklarını öğrenirler. Polisin kafası karışmıştır. Evde bir "fahişe", bir gerilla ve iki Türk "teröristinin" ne aradığını çözmeye çalışırlar. Çözemezler.

Sonra İngiltere günleri başlar. Bir fabrikada işe girer. Araba boyar. İngiltere'deki tarihi madenci grevlerinin başladığı dönemdir. Ali'nin hayatının en büyük dönüm noktası budur. Fabrikada olan Anarko-Sendikalist bir örgütlenme vardır. İlk önce Ali uzak durur onlardan. Ta ki grevler kendi fabrikalarına sıçrayana kadar. Fabrika işgali başlar. Ali de işgale katılır. Fabrika basılır, baskın sırasında kaçmaya hazırlanan Ali anarşist sendikacıların sevinçlerini görür. Durur.

Sevinen işçiler yeteri kadar polis fabrikaya girince kapıyı kapatırlar ve büyük bir coşkuyla "anarşinin gücünü gösterirler". Ali o an karar verir ve anarşistler tarafından davet edildiği toplantılara gitmeye, onların komününde yaşamaya başlar.

Sonra memlekete döner Ali. 80 sonrası cezaevleri boşalırken, daha çok eski yoldaşları ile tartışma süreci içindedir. Kara dergisinin çalışanlarındandır. Özgür-Tekstil adlı anarko-sendikalist bir tekstil sendikası kurmaya çalışırlar... Övünerek diğer siyasetlere toplantı yeri verdiklerinden bahsederdi. Sendika derken şimdiki gibi lüks, bol ağalılı bir sendika değil. Kadınların gün yaptığı, dolma pişirip yedikleri, ailelerin çoluk çocuk gidip geldikleri bir sendika... 89 bir Mayıs'da küçük bir grup anarşist olarak Taksim eylemine katılırlar. Mehmet Akif Dalcı'yı evvelinden tanır, anlatırken hüzünlendirir. TCDD de işe başladıktan sonra memur sendikalarının aktif katılımcısı oldu. Ülkenin politik hayatında hiçbir karşılığı olmayan anarşizmi, politik bir alternatif haline getirmeye çalıştı hep. Sendikasında başkaca anarşistler olmaya başladı. Eylemlerde sendika bayrağı ile birlikte kara bayrak olurdu çoğu zaman. Mübalağa değil, adı bilinmeyen tren istasyonlarında anarşistim diyen emekçiler varsa bu Ali'nin sayesinde oldu.

Demiryolu grevlerinde Ali'nin keyfine diyecek yoktu. Ali'nin ne "delilik" yapacağını bilemeyen polis de demiryolu yönetimi de sürekli gözlerdi onu. Artık bir yerleri mi kilitler, raylara mı yatar, makinistleri mi kenara çeker bilinmez, ama mutlaka o tren dururdu. Kaç kez alıp götürdü yanında

bizi de. "Madem anarşistsiniz, geleceksiniz" derdi. Sayesinde hareket eden trenin önüne atlamışlığımız vardır.

Hayatı sendika ve anarşizm üzerine kuruluydu hep. Hangi eylem olursa olsun, iş ne kadar ciddi olursa olsun, o hep eğlenirdi. Canı sıkıldığında polislere parmak işareti ile selam yollayıp gece gece evinden alınmışlığı vardı. Sorsan, can sıkıntısı kötü derdi. Evde, işte, telefonda hep sendika, grev, eylem konuşurdu. Oğlu "Artun Siyah" okula başladığında öğretmenin sorduğu babam ne iş yapıyor sorusuna "babam trenleri durduruyor öğretmeninim" cevabı bu yüzdendi.

Onun tarifi ile anarşizm, anarşistlerin ayrı ayrı yerlerde, ayrı ayrı örgütlenmeleriyle oluşan damlacıkların yan yana gelip büyük seller oluşturmasıydı. Bu yüzden anarşistler arasında birliktelikler kurmak, onun ilk göreviydi. Siyaseten ortaklaşmasa da tüm anarşistlere elinden gelen desteği sunardı. Kimsenin fark etmediği bir konu bulmuşsa orada ısrarla bıktırana kadar kalırdı. Eylemden bir gün önce, Suruç benzeri saldırıların olabileceği, güvenliği artırmak gerektiği söylediğinde ona gülenlere inat ısrarla bunu anlatıp dursa da bir şey yapamamıştı.

Oğlu için planları vardı, yarım kaldı. Anarşizm için planları vardı, yarım kaldı...

Ali gittikten sonra aslında hepimiz yarım kaldık.

Bizim için "tam" olmak, "tamam" olmak devrim demekse, bugün Ali'yi ve yokluğuyla bizi eksiltten yoldaşlarımızı mücadelemizi devam ettirerek onurlandıracağız.

Hiç vazgeçmeden!

UNUTULAMAZ AFFEDİLEMEZ

Birçok farklı sendika, dernek ve örgütün katılımıyla 10 Ekim tarihinde Ankara'da düzenlenmek istenen Emek, Demokrasi ve Barış Mitingi'ne yönelik bir saldırı gerçekleşti. Devletin savaş politikaları ve farklı iktidar odaklarının savaş çıkarları dahilinde, geçtiğimiz Haziran ayında Amed'de, Temmuz ayında da Pirsûs'ta patlayan bombaların ardından bu kez de Ankara'da patlayan bombalar, yüzlerce insanı katletti. Ankara'da yaşanan katliam günü ve sonrasında yaşanan eylemler ve anmalarsa, coğrafyanın dört bir yanına yayıldı.

10 Ekim

Ulus güzergâhı üzerinden, katliamın yaşandığı gar önüne yürümek isteyen halka, polis biber gazı ve coplarla saldırdı.

Ankara'da yaşanan katliama karşı, Batman'da sokağa çıkan halka yönelik polis saldırısı gerçekleşti.

Antep'te, halk katliama karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

Nurtepe'de halk, Ankara Katliamı'na karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

Almanya'nın Berlin ve Köln şehirlerinde; Londra'da Ankara Katliamı'na karşı yürüyüş gerçekleştirildi.

Gerçekleşen katliama karşı, aralarında Devrimci Anarşist Faaliyet'in de bulunduğu birçok devrimci kurum ve sendika, Taksim Tüneli'nde toplanıp Galatasaray Meydanı'na doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Viyana'da ve Finlandiya'da gerçekleştirilen eylemlerle, Ankara'da yaşanan katliam kınandı.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde, katliama karşı sokağa çıkan halka yönelik polis saldırısı gerçekleşti. Saldırının ardından başlayan çatışmalar, Cemevi önünde devam etti.

11 Ekim

Anarşist Gençlik ve Lise Anarşist Faaliyet, yaşanan katliama karşı okul boykotu çağrısı yaptı.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, iki günlük genel grev çağrısı yaptı.

Yaşanan katliama karşı Amed'de düzenlenen yürüyüşe polis saldırısı gerçekleşti.

Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren Eren Akın, Malatya'da; Gazi Güray, Mersin'de toprağa verildi.

Dersim halkı katliama karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

Muğla Mentese'de, Ankara Katliamı'na karşı yapılan eyleme polis saldırdı. Gaz bombası ve plastik mermilerin kullanıldığı saldırıda, 17 kişi gözaltına alındı.

Ankara'da yaşanan katliama karşı, Çorum'da oturma eylemi yapıldı.

Ankara Katliamı'na karşı, Lefkoşa Barış Platformu'nun çağrısıyla, Kıbrıs'ta da bir eylem gerçekleştirildi.

Katliamda yaşamını yitirenlerden İnşaat-İş Sendikası üyesi Kemal Tayfun Benol ve Tekin Arslan'ın İstanbul'a getirilen cenazelerini karşılamak için, Kartal Eğitim-Sen'den Kartal Cemevi'ne yürüyüş gerçekleştirildi.

12 Ekim

Yunanistan'ın Selanik şehrinde Devrimci Anarşist Faaliyet'in de "Unutmak Yok, Affetmek Yok" yazılı pankartla katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Atina'nın Sintagma Meydanı'nda, Alfa-Kappa üyelerinin de katılımıyla, Ankara Katliamı'na karşı bir eylem düzenlendi.

Amed'de Ankara Katliamı'na karşı gerçekleştirilen eylemde yaşanan polis saldırısında, 63 yaşındaki Abdulaziz Taruk yaşamını yitirdi.

İtalya'nın Toronto kentinde de, katliama karşı yürüyüş gerçekleştirildi.

Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren üç çocuk annesi Aycan Kaya Batman'da, Dicle Deli ise İstanbul'daki Silivrikapı Mezarlığı'nda gerçekleştirilen cenaze töreniyle sonsuzluğa uğurlandı.

Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren anarşist yoldaşımız Ali Kiptapçı, Ankara'da gerçekleşen cenaze töreninin ardından, Karşıyaka Mezarlığı'nda sonsuzluğa uğurlandı.

İnşaat-İş Sendikası kurucularından olan ve Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren Kemal Tayfun Benol'un cenaze töreni öncesinde Kadıköy'de bulunan 26A Kafe önünden "Senin Gibi Genç Senin Gibi Güleç Yaşayacağız" pankartı ile başlayan yürüyüş, Kadıköy Haldun Taner Sahnesi önüne kadar sürdü. Ardından Karacaahmet Şakirin Camii'sine gidildi. Benol'un buradan alınan cenazesi, "Unutmak Yok, Affetmek Yok" ve "Tayfun Benol Ölümsüzdür" sloganları ile Başibüyük Mezarlığı'nda sonsuzluğa uğurlandı.

Katliamda yaşamını yitiren inşaat işçisi ve İnşaat-İş Sendikası üyesi Tekin Arslan'ın cenazesi, Kartal Meydanı'nda yapılan anmanın ardından defnedilmek üzere Tuzla Aydın Köyü Mezarlığı'na getirildi. Arslan, binlerce kişinin hep birlikte attığı "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları ile sonsuzluğa uğurlandı.

Birçok devrimci kurumun da katılımıyla, Kadıköy Boğa'da, katliama karşı yürüyüş gerçekleştirildi.

Elazığ Karakoçan'da da, Ankara Katliamı'na karşı bir eylem gerçekleştirildi.

13 Ekim

Lise Anarşist Faaliyet, Ankara'da gerçekleşen katliama karşı, Kadıköy Bahariye Caddesi'ne "Unutulamaz Affedilemez" yazılı pankart astı. Asılan pankartın polisler tarafından sökülmesi üzerine, tekrar pankart asıldı.

İzmir'de bulunan Alsancak Garı önünde katliama karşı basın açıklaması gerçekleştirildi. Yalova Üniversitesi'nde düzenlenen eyleme ise polis saldırdı.

Kocaeli'de, Ankara Katliamı'na karşı yapılan yürüyüşün ardından, İzmit İnsan Hakları Parkı'nda basın açıklaması ve anma gerçekleştirildi.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin yaptığı genel grev çağrısının ardından, birçok kurumun katılımıyla Beyazıt Meydanı'nda eylem gerçekleştirilmek istendi. Cerrahpaşa'dan Beyazıt Meydanı'na yapılmak istenen yürüyüşün polis tarafından engellenmesinin ardından, oturma eylemi yapılarak, eylem sonlandırıldı.

DİSK, KESK, TMOB, TTB'nin çağrısıyla gerçekleşecek anmaya gitmek için Kadıköy'den yola çıkan devrimcilere yönelik polis saldırısı gerçekleşti. Saldırıda 4 kişiyi gözaltına alan polis, anmaya gitmek isteyen başkalarına da engel oldu.

12-13 Ekim'de "Yaşamı Durduruyoruz" şiarıyla, coğrafyanın birçok yerinde grevler ve boykotlar örgütlendi. Yıldız Teknik Üniversitesi'nde ve İstanbul Üniversitesi'nde de öğrenciler derslere girmeyerek boykot gerçekleştirdiler.

Ankara Katliamı'na karşı Kızılay'da yapılmak istenen anmaya polis engel oldu. Kızılay'a doğru yürümek isteyen halka polis saldırısı gerçekleşti.

Alanya Adliyesi önünde, Ankara'daki katliama ilişkin basın açıklaması yapan avukatlara polis saldırdı.

Kadıköy Rıhtım'da, Ankara'da yaşanan katliama karşı oturma eylemi gerçekleştirildi ve katliamda yaşamını yitirenler anıldı.

14 Ekim

Anarşist Gençlik, Ankara Katliamı'na karşı, İstanbul Üniversitesi'ne "Unutmak Yok, Affetmek Yok" yazılı pankart astı ve katliamda yaşamını yitiren Tayfun Benol anısına, mezunu olduğu İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nin koridorunda anma köşesi oluşturdu.

Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren Alinteri okuru ve İnşaat İşçileri Sendikası üyesi Serdar Ben'in cenazesi, Gazi Mahallesi Şair Abay Lisesi önüne getirildi. Buradan gerçekleşen yürüyüşün ardından cenaze, ertesi gün defnedilmek üzere Cemevi'ne götürüldü.

15 Ekim

Serdar Ben'in cenazesi, Gazi Mahallesi eski karakol önünden yapılan yürüyüşle Gazi Mezarlığı'na getirildi. Aralarında Berkin Elvan ve Ethem Sarısülük'ün ailelerinin de bulunduğu binlerce kişi, "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarıyla, Ben'i burada son yolculuğuna uğurlandı.

16 Ekim

Yunanistan'ın Rethymno kentinde Ankara Katliamı'nı protesto etmek için, Devrimci Anarşist Faaliyet'in de katılımıyla bir yürüyüş düzenlendi. Kent meydanında başlayan yürüyüş, yaklaşık 200 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

İrlanda'nın Dublin kentinde, Ankara Katliamı'na karşı eylem ve katliamda yaşamını yitirenler için anma gerçekleştirildi.

17 Ekim

DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve siyasi kurumların çağrısıyla Kadıköy Rıhtım'da oturma eylemi gerçekleştirildi.

Antakya'da, Ankara Katliamı'na karşı düzenlenen eyleme polis saldırdı. Polis saldırısında 6 kişi gözaltına alındı.

18 Ekim

Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren İnşaat-İş Sendikası üyeleri Kemal Tayfun Benol, Tekin Arslan, Serdar Ben, Erol Ekici, Gazi Güray ve İsmail Kızılcay için Kadıköy Rıhtım'da taziye çadırı açıldı. Birçok devrimci kurumun katılım gösterdiği taziye çadırında, katliamda yaşamını yitiren Tayfun Benol'un oğlu Deniz Benol da, konuşma yaparak, katliamda yitirilenleri andı.

Akdeniz Anarşist Toplantısı ve Ankara Değerlendirmesi

Alp Temiz

alp@meydangazetesi.org

Şubat 2015'te başlayan (IFA) Uluslararası Anarşist Federasyonları tarafından da desteklenen uluslararası anarşist dayanışma kampanyası "3 Gefires" (3 Köprü) projesi, 9-18 Ekim arasında Yunanistan'ın farklı şehirlerinde düzenlenen bir dizi etkinlik ile sona erdi.

Yunanistan'ın çeşitli kentlerinde mücadele veren anarşist örgütlenmelerin birbirleriyle uyumlu; ortak ya da bağımsız olarak yürüttükleri eylemler şu üç başlık altında örgütleniyordu:

Güney Avrupa'da dayanışma köprüsü

Doğu Akdeniz yayında dayanışma köprüsü

Balkanlar'da dayanışma köprüsü

Bu köprüler aracılığıyla proje yürütücüsü örgütlenmeler proje başlangıcından itibaren dünyanın pek çok farklı bölgesindeki anarşist örgütlenme ve federasyonla iletişime geçmişlerdi.

Devrimci Anarşist Faaliyet'i tem-

silen katıldığımız CRIFA (Anarşist Federasyonlar Uluslararası İlişkiler Komisyonu) son toplantısına katılan "Liberter Komünistler Grubu" içinde buldukları projeyi detaylarıyla açıklamış ve DAF'ın da dayanışma göstermesini istemişti.

Akdeniz Anarşist Toplantısı

Atina, Selanik, Patra, Larissa, Heraklio, Rethimno ve Hanya kentlerinde toplamda 10 gün süren eylemler, açık ve kapalı toplantılar, sunumlar, kitap fuarı, kolektif yemekler ve konserler gerçekleştirildi.

9 Ekim günü Atina Ekonomi Üniversitesi'nde gerçekleştirilen Balkan Yarımadası'nda Uluslararası Dayanışma başlıklı etkinlikte devletlerin milliyetçilik politikaları ve toplumsal yansımaları tartışıldı. Panel ve tartışmaların ardından 17 Kasım direnişinin mekanı olan Politeknik bahçesinde, anarşist tutsaklarla dayanışma konseri düzenlendi.

10 Ekim günü Atina Manastır Meydanı'nda savaşa, milliyetçiliğe ve faşizme karşı bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Bu esnada Ankara Katliamı'na

ilişkin gelen haberler doğrultusunda Yunanistan Parlamentosu önündeki Syntagma Meydanı'na eylem çağırısı yapıldı. Syntagma Meydanı'nda başlayan yürüyüş TC Büyükelçiliği önünde son buldu. Yürüyüşte Yunanca ve Türkçe "Unutulamaz Affedilemez" yazılı DAF imzalı pankart taşındı. Gerçekleştirilen protestoların ardından oldukça geç başlayan, "Günümüzde anarşist örgütlenmelerin yapıları ve faaliyet alanları" başlıklı panel gerçekleştirildi. Panelde DAF, CNT, Francophone Anarşist Federasyon, FAI İtalya ve 3 Gefires temsilcisi konuşmacılar kendi örgütlenmelerinin yapısını ve işleyişini anlatarak faaliyet alanlarına değindiler. Sunumların ardından karar alma süreçleri hakkında oldukça verimli tartışmalar gerçekleştirildi.

11 Ekim günü ise Atina'daki son etkinlik olan "Günümüz dünyasına anarşist bakış ve incelemeler" başlıklı panel ve tartışmalar gerçekleştirildi.

11-14 Ekim tarihleri arasında Selanik Aristoteles Üniversitesi fizik bölümünde ve anarşist sosyal merkez SABOT'ta "Balkan Anarşist Toplan-

tısı" kapsamında çeşitli bölgelerden katılımcı grup, örgüt ve federasyonlar bir araya geldi. 12 Ekim günü, Ankara Katliamı'nı protesto etmek için Kamara Meydanından başlayan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte Türkçe ve Yunanca "Unutmak Yok Affetmek Yok" yazılı DAF imzalı pankart taşındı. Binlerce kişi Selanik'teki TC konsoloslukuna yöneldi. Burada polis otobüslerinin tampon tampona yapışarak büyükçeliği korumaya altına aldığı görüldü.

"Antimilitarizm, Antifaşizm, Antinasyonalizm" başlıklı panelde Ioannina'dan "Barefoot Battalion", Selanik'ten "Ruthless Critique", Bulgaristan'dan "Antifa Action", Sırbistan'dan "Antifa Action Nis", Makedonya'dan "Bitola" gruplarından katılımcılar sunumlar yaptı.

"Sermaye kendi çıkarları için göçmenleri yaratır ve onları kullanır. Balkanlarda dayanışmayı örgütleyelim!" başlıklı panelde ise "No Border Sırbistan", "No Border Zagreb" ve "No Border Bulgaristan", Kilis'ten Otonom Mekan, Selanik'ten No Lager, Lesvos Adası'ndan ise Musaferrat grupları konuştu.

"Sosyal direniş ve öz örgütlenme" başlıklı panelde de Romanya'daki "Barınma Hakkı Cephesi" tahliyelere karşı mücadele hakkında deneyim aktardı. Ljubljana "A-infoshop"tan konuşmacılar Slovenya'daki 2013 ayaklanmasını anlattı. Belgrad'dan "Infoshop Furija", "Koko Lepo" otonom kreş deneyiminden bahsetti. Selanik'teki öz yönetimli VIOME fabrikasından işçiler bilgilendirme yaptılar. Ve son olarak "3 köprü" ittifakından yoldaşlar 2008-2015 sürecindeki sosyal mücadeleleri, seçim kandırmacısını ve öz örgütlülüğü tartıştılar.

14 Ekim günü Heraklio kentinde Ekoloji gündemli bir panel gerçekleştirildi. Evangelismos işgal evi gönüllülerinden bir yoldaşımız petrol boru hatları ve Kıbrıs çevresi kıta sahanlığındaki petrol yataklarının hangi şirketlerce paylaşıldığı, deniz alanlarının nasıl ticarileştirildiği hakkında bir sunum yaptı. Biz de Patika Ekoloji Kolektifi olarak mücadele alanlarımızdan ve deneyimlerimizden bahsettik. Bölgede kurulu olan ve kurulması planlanan rüzgar tribünleri nedeniyle yoğun bir RES karşıtı mücadelelerini aktaran yoldaşlarımız en çok yerellerle kurulan iletişimin öneminden bahsettiler.

15 Ekim günü Rethymno kentinde gündüz saatlerinde Ankara Katliamı'nı protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Yürüyüşte Türkçe ve Yunanca "Unutmak Yok Affetmek Yok" yazılı DAF imzalı pankartın yanı sıra "3 Gefires" den yoldaşlarımız da Türkçe "Bütün Devletler Katildir" yazılı pankart taşıdı. Gerçekleşen eylemin ardından Üniversite Kültür

Merkezi'nde "Hareket, örgütlenme ve direniş" başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Etkinlikte Rethymno ve Kıbrıs'tan yoldaşlarımız mücadele deneyimlerini aktardılar. Biz de DAF olarak mücadele alanlarımız ve perspektifimiz hakkında kısa bir tanıtım yaptıktan sonra Pirsus ve Kobanê'deki dayanışmanın örgütlenişini konuştuk ve Rojava Devrim sürecini tartıştık.

16-18 Ekim günlerinde Hanya'da Akdeniz Anarşist Toplantısı ve yeni süreçlerin örgütlenmesi hakkında toplantılar gerçekleştirildi. 16 Ekim günü "Savaşa, sınırlara ve Ankara Katliamına Karşı" bir protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

17 Ekim günü "Kürt Coğrafyasında Demokratik Özerklik" başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Demokratik özerklik üzerine çalışmaları bulunan Ercan Ayboğa, demokratik özerklik fikrinin altyapısı ve uygulama alanları hakkında bir konuşma gerçekleştirdi. Ardından DAF adına gerçekleştirdiğim, "Rojava Devrimi ve Kobane Direnişi" başlıklı sunumda; Osmanlı döneminden bugüne Pirsus ve Kobanê'nin ortak geçmişinden başlayarak devletlerin yapay sınırlarıyla parçaladığı bölgenin yapısından bahsettim. 2012 yılından itibaren Rojava Devriminde çeşitli alanlarda ve ölçeklerde gerçekleşen toplumsal dönüşümü özetledim. Kobane Direnişindeki TC ve İŞİD arasındaki organik bağın kanıtlarını ortaya koyarak bu bağın gerekçelerini analiz ettim. Bölgedeki yoğun devlet terörüne karşı yerel halkın öz savunma güçleri ile direnişini ve sınırın her iki tarafındaki dayanışma ilişkisini

anlattım. TC, Esad, ÖSO, ABD, Koalisyon Güçleri, Rusya arasındaki anlaşmaları ve pazarlığı, tampon bölge senaryolarını, güncel değişimlerle aktarıp bu ekseninde bir tartışma zemini oluşturmaya çalıştım. Son olarak da Avukat Deniz Gedik, Nusaybin Ablukasını, son günlerdeki sokağa çıkma yasaklarını anlatarak bölgedeki deneyimlerinden bahsetti. Etkinlik çok sayıda soru ve uzun süreli tartışmalarla son buldu.

18 Ekim günü "Kırım'daki dayanışma ve uluslararası dayanışmanın önemi" başlıklı son panel gerçekleştirildi. Kırım bölgesinde etkinliği giderek artan Neonazilerin ve faşist toplulukların saldırıları ve toplumda yarattığı etkiler konuşuldu.

Ankara Katliamı'nın Dünya Gündemine Etkisi

Atina'ya vardığım ilk gün olan cuma günü akşamında yediğimiz yemekte İtalya Anarşist Federasyonu'ndan Bolonya'lı bir yoldaşımın "Türkiye'deki durum şu anda nasıl?" sorusuna verdiğim, vermek zorunda kaldığım cevap ertesi günkü felaketin kehaneti gibiydi: "Seçim dönemi Türkiye'de sadece sandıktan ve oylardan ibaret değil, geçtiğimiz seçimde Amed'de bir katliam yaşandı, yine sonrasında Suruç katliamı gerçekleşti. Rusya'nın füzeleleri Esad'ı güçlendiriyor. Şu an çok gergin bir ortam var her an bir yerde bir bomba patlayabilir..."

10 Ekim öğle saatlerinde bildiri dağıtırken Liberter Komünistler

Grubu'ndan bir yoldaşın yüzünde endişeyle yaklaşıp "Ankara'da ne olmuş?" sorusuna "Ne zaman ne olmuş?" diye cevap verdim şaşkınlıkla. Yoldaşın yüz ifadesinin ürkütücülüğüyle bildiri dağıttığımız meydanın köşesindeki kahve dükkanına girdim internet şifresi alabilmek için. Anarşi Haber'de gördüğüm ilk haber "Bu meydan kanlı meydan videosu" idi.

İçinde bulunduğumuz koşulların aktif savaştan başka bir şey olmadığını bir kez daha hissettim. Ama belki de hissettiğim en çirkin duygu da bu durumun olağanlaşmasıydı. Üzüntüm, öfkem, çaresizliğim ile uzakta ve yapayalnızdım. Yalnızlığım uzun sürmedi. Sağolsun yoldaşlar hemen yanıma geldiler, biraz sonra eyleme son verdiler ve Excarhia mahallesine döndük. Hemen akşamına Syntagma'da bir protestoya hazırlandık.

Sonraki günlerde gittiğim Selanik'te, Rethymno'da, Hanya'da tıpkı Atina'daki gibi Yunanistan sokaklarında "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Bütün Devletler Katildir" sloganları yankılandı. Sadece Türkler ve Kürtler değil Yunanlılar, İtalyanlar, Slovenyalılar, herkes çat pat söyleyebildiği kadar...

Gün geçtikçe daha fazla maruz kaldığımız devlet terörünün dünyanın başka bölgelerindeki yoldaşlarımızca nasıl tepki bulunduğunu gördüm. Yoldaşlarımız sadece pankartlarında değil gözlerinde, yüreklerinde de gösteriyorlardı:

DAYANIŞMA SİLAHIMIZDIR!

Avrupa Sınırları Göçmenlere Kapalı

Kameralar karşısında, 14 yaşında Filistinli bir kıza ailesinin sınır dışı edilebileceğini açıklayıp "hepinize gelin diyemeyiz" diyerek kızı ağlattığı için "kalpsiz" unvanını alan Almanya şansölyesi Merkel, nasıl oldu da birkaç hafta sonra üç yaşındaki Alan Kürdi'nin Bodrum sahiline vuran cansız bedeni karşısında bir vicdan sorunu yaşadı? Avrupa Devletlerinin göçmenlere karşı tutumundaki değişimleri açıklamak için daha gerçekçi bir yaklaşıma ihtiyacımız var.

Avrupa Devletleri, kendi sınırları içinde fazla yabancı bulunmasını

hiçbir zaman istemedi, istemiyor. Avrupa'nın kara sınırları dikenli teller, yüksek teknoloji takip sistemleri ve askeri sınır polisi tarafından tutulurken, deniz trafiği ise sahil güvenliğinin sürekli devriye gezen askeri botları tarafından kontrol ediliyor. Ancak yüz binlerce Suriyeli göçmen, yaşamları pahasına bu sınırlardan geçmeyi sürdürüyor. Eylül ayında 170 bin göçmen daha, kontrolleri atlatarak bu sınırlardan geçti.

Buna karşılık Almanya ve ardından bütün AB devletleri, acil olarak, serbest dolaşıma izin veren Schengen uygulamasını askıya aldı. Macaristan, Sırbistan sınırını tekrar kapattı. Avrupa Birliği de geçen hafta, sınır kontrollerini sıkılaştırmayı ve Türkiye, Lübnan ve Ürdün'e toplam 1.12 milyar avroluk yardımı öngören planı onayladı. Diğer yandan AB sınır polis örgütü Frontex'in 2016 bütçesi, bu yıl aldığı ek ödenekten ayrı olarak, %54 artırılarak 176 milyon avroya çıkartıldı. Balkanlardaki BM Mülteci Dairesi Sözcüsü Babar Baloch'un "Şu anda gördüğümüz... buz dağının görünen kısmı" açıklaması ise Avrupa'nın sınırlarını daha da sıkı kapatacağını gösteriyor.

Almanya bir yandan 800 bin mülteci alacağını açıklarken, diğer yandan kaçak gelen on binlerce göçmeni kolayca sınır dışı etmenin yollarını arıyor. Merkel'in Türkiye'ye olan son ziyaretinde belirttiği ana taleplerden birinin de AB'nin reddettiği mültecilerin geri alınması olduğuna dikkat etmek gerekir. Çünkü Avrupa devletleri, gelen her göçmeni değil, sadece kendi seçtiği göçmenleri almak ister. Göçmen başvurularını, göçmenlerin ihtiyacına göre değil, devletin ihtiyacına göre değerlendirir ve bu da tabii ki kapitalist sömürü temelinde bir değerlendirmedir.

Almanya bir yandan 800 bin mülteci alacağını açıklarken, diğer yandan kaçak gelen on binlerce göçmeni kolayca sınır dışı etmenin yollarını arıyor. Merkel'in Türkiye'ye olan son ziyaretinde belirttiği ana taleplerden birinin de AB'nin reddettiği mültecilerin geri alınması olduğuna dikkat etmek gerekir. Çünkü Avrupa devletleri, gelen her göçmeni değil, sadece kendi seçtiği göçmenleri almak ister. Göçmen başvurularını, göçmenlerin ihtiyacına göre değil, devletin ihtiyacına göre değerlendirir ve bu da tabii ki kapitalist sömürü temelinde bir değerlendirmedir.

Sahil Güvenlik: Ege Geçilmez

Yüzlerce göçmenin, geçerken yaşamını yitirdiği Ege Denizi'nde, TC ve Yunanistan devletlerinin silahlı kuvvetleri, sürekli devriye geziyorlar. TC sahil güvenliğinin raporlarına göre son bir ayda 5048 kaçak göçmen "kurtarıldı", 25'inin ise cansız bedenine ulaşıldı. 15 Ekim günü, Ege'de devriye gezen Yunan Sahil Güvenlik Komutanlığı'na ait bir teknenin, içinde mültecilerin bu-

lunduğu bota çarpması sonucu 8 kişi kayboldu. 20 Eylül'de ise, Yunanistan'ın Midilli adasına gitmeye çalışan göçmenleri taşıyan şişme bota, Türkiye bandıralı ticari bir geminin çarpması sonucu 13 göçmen hayatını kaybetti, 13 göçmen de kayboldu.

Alan Kürdi'nin Türkiye ve Avrupa gündeminde geniş yankı bulmasından sonra, Ege'de değişen bir şey yok.

Valiler Konuşuyor Göçmenler Ölüyor

Macaristan'ın ırkçı sınır valisi, göçmenlere hitaben bir video mesajı yayımladı. Sanalt.org'un çevirisini yaptığı bu mesajda, göçmenleri hapisle ve silahlı kuvvetlerle tehdit eden vali, göçmenlerin Hırvatistan ve Slovenya yolunu kullanmalarını "tavsiye etti". Bu yoldan giden göçmenlerin Avusturya sınırından kaçak geçmek için, soğuk hava deposu olan kamyonlarda, balık istifi ha-

linde, boğulma tehlikesi ile karşı karşıya olduğu bilgisi ise videoda yer almıyor.

Mesaj videosunda, valinin tehditlerine, devletlerin propaganda filmlerinden tanıdığımız tarzda militarist görüntüler ve müzikler eşlik ediyor. Benzer biçimde Edirne Valisi de göçmenlere seslenerek, geri dönmeleri konusunda uyarıyor.

KAPIKULU

Özgür Oktay

ozoktay@meydangazetesi.org

Suriye'de evini kaybeden 8 milyon insan var ve savaşın şiddeti, uzun bir süre daha azalacağı benzemiyor. Lübnan'da yaşayan her dört kişiden biri Suriye göçmeni, ancak Mayıs ayında yeni alımlar durduruldu. Halen iki milyon Suriyeli göçmenin bulunduğu TC sınırlarına, yüz binlercesi Avrupa'ya, en çok da Almanya'ya gitmek isteyen en az bir milyon göçmenin daha gelmesi bekleniyor.

Avrupa devletleri, şu anda bile tümüyle kontrol altına alamadığı göçmenleri sınırlarının ötesinde durdurmadığı sürece istediği rahatlığa kavuşamayacak. Almanya şansölyesi Angela Merkel, elinden geldiğince cazip kılmaya çalıştığı ahlaksız teklifi, TC devletine sunmaya geldi.

Genişletilmiş Sınır Polisliği

Merkel, TC'den göçmenleri Avrupa sınırında, özellikle de Yunanistan deniz sınırında durdurmasını istiyor. Savaşla yaşamları yok edilen göçmenler, yaşamlarını tümüyle kaybetmek pahasına sınırlardan geçerken, onları durdurmak için yapılacak insanlık dışı uygulamaların faili olmak, Avrupa'nın "insancılık" karizmasına ciddi zararlar verecektir. Şimdi ise bu işi, zorbalığını gizlemeye gerek duymayan bir taşeron verecek.

Sınır polisliği, TC'nin mevcut koluk kuvvetlerine ek bağlantılar ve kaynaklar sağlayacağı için de ayrıca cazip gelecektir. AB'nin kendi içinde tartışma yaratan fişleme önerileri burada hayata geçirilebilir. Göçmenlerin Avrupa'ya çıkışı konusunda söz sahibi olmak, iktidarın politik olarak da kullanabileceği bir olanaktır. Örneğin Alan Kürdi'nin ailesinin Kanada'ya yaptığı iltica başvurusu, kısmen TC'nin mülteci statüsüne çıkış vizesi vermemesi nedeniyle reddedilmişti.

Bu taşeronluk yerli savaş ekonomisini de canlandırarak iktidarın yakın dönemdeki baskıcı politikalarına destek verecektir. Yeni TOMA'lar belki de artık AB fonuyla alınacak.

Başvurular Göçmen Kamplarında

Merkel'le birlikte gelen Almanya İçişleri Bakanı Thomas de Maiziere, Avrupa Birliği'nin (AB) iltica taleplerinin değerlendirileceği mülteci kamplarını Türkiye'de kurması gerektiğini söyledi. Şu anda 25 kampta 280 bin göçmen kalıyor ama bu mevcut göçmen nüfusunun bile ancak %15ini oluşturuyor.

Daha önce bu işi Yunanistan yapıyordu. Bu kamplar yıllarca skandal

düzeyinde kötü koşullar ve ölümler olduktan sonra bu yıl içinde kapatıldı. Yunanistan'la sorunlu ilişkileri olan Almanya, göçmenler konusunda başka adres aramak zorundaydı. Ulusal baş müteahhit AB'den bu işi alırsa, TC ekonomisinin motoru olan inşaat sektörünü de canlandırarak.

Pazarlık Maddeleri

Merkel'in en güçlü pazarlık maddesi, 3 milyar avroluk nakit yardım. Diğer fon yardımları da düşünüldüğünde, bu haberle borsanın, son iki ayın en yüksek düzeyine çıkması şaşırtıcı değil.

Avrupa bürokrasisi düşünüldüğünde yakın zamanda vizesiz dolaşım hakkı çok gerçekçi gözükme de, Merkel, sürecin hızlandırılacağını söyledi. Merkel ayrıca, TC'nin AB üyeliğine kabul edilmesi için bloke edilen maddelerinin açılmasında destek olacağını belirtti. Bu maddelerden en kritiği olan "demokratikleşmeye" ilişkin, "Seçimlerden sonra da özellikle, Kürtlerle yeniden barışma konusunun ön plana çıkarılmasını da diliyoruz" dedikten sonra, "Tabiki her ülke kendi demokratikleşmesini kendi iç kuvvetleriyle sağlayacaktır. Türkiye de bu konuda birçok önlem aldı" diyerek, bahsettiğinin nasıl bir barış olduğunu anlatmış oldu.

İç Politika Kaygıları

Bu görüşme, anlaşmanın tarafları olan iki iktidar için de iyi iç politika malzemesi sundu. Merkel'in bu çözümleri gerçekleşirse, göçmen alımını artırması nedeniyle oyları düşen Hristiyan Demokratların pozisyonunu güçlendirecektir. TC tarafında ise, seçimlere iki hafta kala, daha yeni, TC'nin AB üyeliğini onaylamayan Merkel'in yardım istemek için İstanbul'a gelmesi, propagandasını güçlü gözükme üzerine kuran Erdoğan'a eşsiz bir hediye oldu. Bu hediyeyi alırken AB'ye tam üyelik koşulunu öne sürmesini, sadece bu gösterinin parçası olarak değerlendirmek gerekir.

Sonuç

Göçmenlerin yaşamlarını yok eden savaşın sorumluları olan bu devletler; bir tarafta sınırlarda tekrar karşılıklarına dikilen Avrupa, diğer tarafta yükümlülükten kurtulmak için "misafirlerine" mülteci statüsü bile tanımayan TC, altın kaplamalı tahtların üzerinde anlaşmaya oturdular. Bu anlaşmayla Almanya, mülteci başvurularını, göçmen politikası bile olmayan bir devlete teslim ederken, TC göçmen katliamlarının doğrudan faili olacaktır. Bu anlaşma, devletlerin her anlaşması gibi, ezilenlerin yaşamlarını yok ederken iki devletin de çıkarı-

Ortadoğu'da Devletler Rant Halklar Özgürlük İstiyor

İlyas Seyrek

ilyasseyre@meydangazetesi.org

Ortadoğu, yıllardır devletlerin siyasi ve ekonomik açıdan çıkarlarını koruyup hakimiyetlerini güçlendirmek için savaştıkları bir coğrafya. Barındırdığı enerji potansiyeli ve jeopolitik konumu nedeniyle her dönem devletlerin ilgisine "mazhar olan" Ortadoğu'da sıklıkla değişen dengelerle birlikte, çok bilinmeyenli denklemler oluşabiliyor.

Devletlerin enerji politikalarından askeri ve siyasi stratejik üstünlük hesaplarına, yerel güçlerin bölgede yürüttükleri politikalara kadar

pek çok farklı faktörün etken olduğu Ortadoğu siyaseti, yine çetin ve çetrefilli bir süreçten geçiyorsa da, bu kez var olan etkenlerin hepsi bölge üzerinde etkili olmak isteyen devletlerin hamlelerini büyük oranda değiştiriyor.

Politikalar Değişiyor

Petrol ve doğalgaz gibi enerjiler ekseninde oluşan ekonomik politikalar; Başur Kürdistan, Suriye, Irak, İran gibi yerel enerji sahiplerinin uluslararası güçlerle oluşturacağı si-

yasetle doğrudan ilişkili. Ayrıca Doğu Akdeniz'deki petrol ve doğalgaz gibi enerjilerin paylaşımı ve ticareti için Ortadoğu coğrafyasına verilen önem artıyor.

Ekonomik üstünlüğün yanı sıra Ortadoğu siyaseti üzerinde kurulmak istenen askeri ve politik hakimiyet, küresel güçlerin birbirine üstünlük yarışında önemli bir alanı oluşturuyor.

Devletlerin bu bölgede çıkarları uğruna yarattıkları veya destekle-

dikleri çatışma ortamı, şimdilerde aynı bölgede kendi politikalarına zarar veriyor. Bu noktada 2011'den bu yana Suriye'de başlayan savaşta muhalif gruplara destek veren başta ABD olmak üzere AB ve müttefikleri, gerek gönderdikleri silahların cihatçı örgütlerin eline geçmesi, gerekse Esad'a karşı savaşan örgütlerin başarısızlığı nedeniyle politikalarında değişikliğe gitmek zorunda kaldı.

ABD ve müttefiklerinin Esad'a karşı savaşta başarısızlığa uğraması, Batı ile girilen siyasi ve ekonomik

üstünlük mücadelesi kapsamında Rusya için büyük bir fırsat oluşturdu. Rusya da Suriye Devleti'nin "dave-tiyle" bir meşruluk kazandığı iddiasıyla bölgede askeri güçleri ve silahlarıyla varlık göstermeye başladı.

Tüm bu gelişmeler, IŞİD'e karşı savaş ve PYD ile zorunlu olarak yakınlaşma durumu devletlerin yeni Ortadoğu denklemine yürüteceği politikaları ortaya koydu. Bölge üzerindeki politikalarında adeta iflas eden devletler, oluşan yeni dengelerle birlikte politikalarını değiştiriyor.

Ortadoğu'daki Aktörler ve Hamleleri

Ortadoğu'daki siyasete, coğrafi yakınlığının bulunmasının yanı sıra, tarihsel bağlama vurgu yaparak kendisini bölgenin hamisi ilan etmesiyle aktif olarak dahil olan TC, yeni süreçte politikalarını değiştirmek zorunda kalan devletlerden biri.

TC 2011'de Suriye'de başlayan savaşla birlikte bölgede giriştiği aktif role rağmen, gelişen durumlardaki öngörüsüzlüğüyle oyun dışı kaldı. 2010 Aralık ayında Tunus'ta başlayarak Libya ve Mısır'ı içine alan ve Suriye'ye dayanan bir "hilal" çizen Arap isyanlarında ise "İhvançılık" üzerinden bölgenin "büyük abisi" olmaya soyundu. Ancak 2013 Temmuzunda Mısır'da gerçekleşen darbe ile İhvanlıların iktidardan düşürülmesi, dahası bu darbeyi ABD, Suudi Arabistan gibi ülkelerin desteklemesi ile bu politikanın iflas belirtileri de ortaya çıkmaya başladı. Mısır başta olmak üzere çevre ülkelerde "illegal" konuma düşen İhvanlılar ise, Suriye'deki savaşa sefeli örgütler saflarında cihatçı olarak katıldı. Böylece TC'nin Suriye'de İhvanlılığa desteği, bölgede zamanla belirginleşen ve küresel devletlerin destek veremeye çekindiği sefeli-cihatçı örgütlere desteğe dönüştü.

İç siyasette ise özellikle 7 Haziran

sonrası Kürtlere yönelik başlattığı savaşı Rojava'da PYD-YPG üzerinden dış siyasette de uygulaması, kendisini büyük bir yalnızlığa itti. Ayrıca Esad'a karşı savaşan muhalif gruplara verdiği koşulsuz destek, IŞİD'le olan ilişkisi ve kuşkusuz bu nedenlerden dolayı IŞİD'e karşı politikasını isteksizce değiştirmesi, onu Ortadoğu'da istenmeyen aktör durumuna getirdi. TC Cumhurbaşkanı da şüphesiz TC'nin yaşadığı yalnızlığın farkında olacak ki, bu durumu kurtarma çabası olarak Moskova dönüşü "Esad'li geçiş gibi bir şey olabilir" cümlesini kurma zorunluluğunda kaldı.

Ortadoğu'ya yönelik politikalarıyla bölgede varlığını ağırlıklı olarak hissettiren ABD; Suriye'de desteklediği "ılımlı" muhalif grupların başarısızlığı, bu grupların cihatçı Selefî örgütlerle ilişkisi, yine Esad'a karşı TC ile birlikte oluşturulan "eğit-donat"ın başarısızlığı ile bu gruplara verilen silahların El-Kaide bağlantılı An-Nusra'nın eline geçmesi nedenleriyle bölgedeki siyasi ağırlığını korumak için politikalarını değiştirmek zorunda kaldı. Bu zorunlulukla birlikte ABD, bölgede aktif olarak IŞİD'le mücadele eden ve bu nedenle bir denge unsuru olan YPG'yi destekleme hamlesini yaptı. Bununla beraber, Rakka ve Cerablus'un IŞİD'den geri alınması için askeri ve politik adımlar atmaya başladı. Eylül ayı sonlarında çoğunluğu YPG'lilerden ve Arap aşiretlerinden oluşan, IŞİD'e karşı birlikte savaşan askeri güce silah yardımıyla bulundu. Yine bu askeri güçlere cephe gerisi-lojistik yardımı sağlayacak olan Başur Kürdistanı'ndaki Barzani yönetimi ise bu desteği kuşkusuz iç siyasette yaşadığı ekonomik ve siyasi krizlerin üstesinden gelebilmek için sağlıyordu.

ABD'nin bölgede başarısız olan politikalarının ardından Rusya, ekonomik ve siyasi çıkarları ve de ABD'ye üstünlük kurma amaçlarıyla bölgeye yönelik bir atağa geçti. Spesifik olarak ise Suriye'de var olan,

içlerinde Çeçenlerin de bulunduğu cihatçı örgütlerden duyduğu rahatsızlık ve Suriye'deki çıkarları doğrultusunda bölgeye askeri güçlerini sevk etti, cihatçı örgütleri ve IŞİD mevzilerini bombalamaya başladı. Bu bombalamalar sırasında Rus uçaklarının TC hava sahasını ihlal etmesi; TC devletinin dönemsel ve bölgesel koşulları ve Rusya'ya olan enerji bağımlılığı düşünüldüğünde iki devlet arasında şimdilik büyük bir kriz oluşturmadı. Rusya'nın coğrafyadaki bir diğer önemli hamlesi ise, ABD'nin, İncirlik Üssü üzerinden bölgeyi kontrol etmesine karşı olarak Suriye'de Lazkiye'de bir hava üssü oluşturmasıydı. Ayrıca, ABD'nin yeni oluşan dengeler gereği YPG'yi desteklemesiyle ilgili olarak Rusya da YPG'nin bölgedeki mücadelesine destek sunacağını açıkladı.

ABD'nin bölgede varlığını sürdürmedeki en önemli nedenlerinden, Rusya'nın da önem atfettiği IŞİD'e karşı savaş ve YPG'ye bu noktada sunulan destek bu iki devletin bölgede görünürdeki varlık nedeni olarak ortaya çıkıyor. Fakat Rusya'nın bölgede ABD tarafından desteklenen "ılımlı" muhalif gruplar dahil olmak üzere Esad karşıtı bütün gruplara yaptığı hava saldırıları; "ılımlı" muhalifleri destekleyen ABD, TC ve bazı batılı devletlerce kınandı.

ABD ve Rusya gibi küresel güçlerin bölgede giriştiği çıkar savaşları kuşkusuz iki devletle sınırlı değil. Yapılan nükleer anlaşmayla Batı ile buzları eriten İran, bölgede güçlü bir statü kazanabilmek amacıyla aktif bir rol üstlenme adına IŞİD'e karşı Hizbullah'a desteğini artırıyor. Uluslararası siyasetin yapıldığı bir alana dönüşen Ortadoğu'da aynı siyasi ve ekonomik amaçlarla Çin göndereceğini vaad ettiği savaş gemileriyle, Suudi Arabistan da cihatçı örgütlere sunduğu yardımla aktif rol oynamaya çalışıyor. Ayrıca "Arap Baharı" ve darbe sonrası iç ve dış siyasetinde

tekrar tekrar değişimler yaşayan Mısır da iç siyasetinde ve bölgede iyileşme ve güçlenme arayışında. Bu nedenle Ortadoğu'da meydana gelen yeni gelişmeler ve bu gelişmeler doğrultusunda oluşturulan yeni politikalarla yakından ilişkili olarak Fransa'dan 5,2 milyar avro tutarında 24 savaş uçağı ve bir fırkateyn alımı için anlaşma yaptı. Fransa, Mısır'ın dışında Kuveyt ile 1,5 milyar avro-luk, Katar'la ise 6,3 milyar avro-luk silah anlaşması yapmıştı.

Gözardı Edilemez Bir Denge Unsuru Olarak YPG

Bölgeye çıkar ve hakimiyet kurma amaçlarıyla müdahil olan tüm bu devletlerin haricinde, ancak bu devletlerin göz önünde bulundurma durumunda kaldığı, en önemli dinamik ise kuşkusuz yıllardır devletsiz özgür bir yaşamı kurma amacıyla mücadele veren Kürt halkının özgürlük mücadelesidir.

YPG, IŞİD'e karşı verdiği özgürlük ve yaşam mücadelesinde kazandığı zaferlerle bölgeye gelen küresel devletlere kendisini siyasi bir özne olarak kabul ettirdi. Ayrıca bölgede IŞİD'e karşı savaşan Arap gruplarıyla oluşturulan "Demokratik Suriye Güçleri" adlı birlikle beraber IŞİD'in elinde bulunan Rakka ve Cerablus'un alınması için ortak bir harekate hazırlanıyor. Bu nedenlerle de devletler Ortadoğu'da var olan siyasette güçlü olabilmek için YPG ile ilişkileri iyi tutmak, stratejik anlamda birbirlerine karşı önemli bir koz oluşturmak istiyor.

Devletler siyasi ve ekonomik kazanç doğrultusunda Ortadoğu'da hamleler yapıp yaşamı tehdit eden politikalar üretseler de, halklar tüm bu politikalara karşı direniyor. Bölgede ve tüm coğrafyalardaki ezilen halklar, Rojava ve Filistin'de olduğu gibi kararlılıkla, özgürlük ve yaşam için mücadele ederek direnişi sürdürecektir.

ANARŞİST YAYINLAR DİZİSİ (4)

Anarşizmin, bir düşünce ve hareket olarak kendini var ettiği dünyanın bütün topraklarındaki yayıncılık faaliyetlerini bölge bölge incelediğimiz ve söz konusu topraklardaki mücadelenin tarihi paralelinde bir anarşist yayınlar külliyyatı çıkardığımız yazı dizimizin dördüncü bölümüne

geldik. Geçtiğimiz aylarda yayınladığımız diğer dosyalarda örgütlendikleri topraklardaki halkların özgürlük mücadelesinde edindikleri rolle görece diğer coğrafyalara göre daha belirgin gelenekleri incelemiştik. Bu sayıda ise iktidarların sansürlediği, görmezden geldiği, üzerini örttüğü

ama uzun yıllar Çin'deki ezilenlerin sözü ve eylemi olan anarşizmin yayıncılık tarihini inceledik.

İkinci kısımda ise geçtiğimiz sayıda yer verdiğimiz Fransa'da yayını sürdüren Alternative Libertaire ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

ÇİN'DE ANARŞİST YAYINLAR

Zeynel Çuhadar

zeynelcuhadar@meydangazetesi.org

Dört yıl süren ve yüz binlerce insanın yaşamını yitirdiği birinci dünya savaşından sonra devrimle yıkılan Çarlık Rusyası İmparatorluğu'nun yerine yeni bir güç geçti. Bu yeni iktidarın adı Bolşevik Partiydi. Partinin ideolojisi olan Bolşevizm, dünya devrimci hareketinde ve özelden Çin devrimci hareketinde bir kırılma yarattı. İşçilerin özgürlük mücadelesinin söylemleriyle hareket eden bu iktidarı daha önce teorik düzlemde öte ayrılıklar yaşamamış anarşist hareket de ezilenlerin tiranlarını yıkmalarının verdiği coşkuyla selamlamıştı. Ancak Çin devrimci hareketindeki kırılma yaşanmadan önce, kökeni Uzak Doğu uygarlıklarının doğuşuna varan kadim düşüncelere kadar uzanan ve yirminci yüzyılın başlarında örgütlü bir hareket olmuş anarşizmin etkisi büyük oranda hissediliyordu. Öyle ki Çin'de "toplumsal devrim" denilince akla anarşistler geliyordu.

Sonradan Çin Komünist Partisi'nin kurucusu olarak tanınacak Mao Zedong dahi anarşist Yeni Halkın Araştırmaları Derneği'nin çalışmalarına dahil olmuştu.

1920'li yıllara kadar anarşistler ve az sayıdaki marksist, sosyalist gruplar birbirlerinin aynı mücadeleyi veren fakat farklı araçlar kullanan devrimciler olarak aynı safta görüyorlardı.

Çin anarşizmine kaynaklık eden iki temel eğilim vardı. Bir grup anarşist Shūsui Kōtoku'nun Japonya'da verdiği anarşist devrim mücadelesinden etkilenecek onun anarşizm ile doğu halklarının kadim kültürleri arasında köprü kuran görüşlerini benimsiyor-ken diğer grup Paris'te geliştirdikleri düşünceleri doğrultusunda kurulan bu bağlantıya itiraz ediyor, bunun geleneğin üstesinden gelmesi gerektiğine inandıkları anarşizme katkı sağlamayacak bir düşünce olduğuna inanıyorlardı.

TAOİZMİN ETKİSİ

Dünyanın dört bir yanında devletler tarafından yeri geldiğinde yalan, hile, illüzyon gibi "ılımlı" yeri geldiğinde ise şimdilerde yaşadığımız topraklarda tekrardan deneyimlediğimiz gibi organize bir şiddet dalgasıyla baskılanan halkların özgür yaşam arzuları, farklı coğrafyalarda farklı isimler/akımlar çerçevesinde haykırıldı. Uzak doğu topraklarında ise doğayla uyum içerisindeki, devletsiz özgür bir dünya tasvirine ilk olarak Taoizm düşüncesinde rastlarız. Taoistler evreni sürekli bir akış olarak tasvir etmişler ve en erdemli yaşama şeklinin bu ilkeler doğrultusunda süren bir yaşam olduğunu inanmışlardı. Buna karşılık Konfüçyüsçüler ve Legalistler ise güçlü, merkezi bir devlet iktidarı-

nı ve bürokrasiyi savunmuşlardı.

İşte bu akımların ortaya çıkışının üzerinden yıllar geçtikten sonra yaşadıkları topraklarda verdikleri mücadelede kendi kültürlerinden izler bulan anarşistler, Tien-i Pao adlı gazete etrafında birleşmişlerdi. 1907 yılında yayın hayatına başlayan gazete, Japonya'da 12 anarşist yoldaşıyla birlikte devlet terörüyle katledilen Shūsui Kōtoku'dan etkilenmiş bir grup genç anarşist tarafından kurulmuştu. Tien-i Pao'da yayınlanan yazılar köylü isyanları geleneğine ve vaktiyle kurulan özyönetim topluluklarına göndermeler yapıyordu. Malatesta'nın "Anarşi" kitabını Çince'ye çeviren Chang Chi de bu grubun bir parçasıydı.

Buna karşılık kendilerine Paris grubu adını veren Hsin Shih-Chi (Yeni Yüzyıl) dergisi etrafında birleşen anarşistler, anarşizmi Çin'i modernleştirecek ve geleneğin üstesinden gelmesine yardımcı olacak bir düşünce olarak görüyorlardı. Yoğunluklu olarak Mihail Bakunin ile Pyotr Kropotkin'in düşüncelerinden etkileneşlerdi. Li Shih-tseng, Chang Ching-Chiang, Wu Chin-hui isimli anarşistlerin yazar kadrosunda yer aldığı Hsin Shih-Chi de Tien-i Pao gibi 1907 yılında yayın hayatına başladı. Üç yıl boyunca aralıksız yayınlandı. Özellikle Paris grubundaki

anarşistlerin yakın ilişkide olduğu Kropotkin ve onun merkezîyetçiliğe karşı, federalist düşünceleri Çin devrimci hareketinde derin izler bıraktı.

Çin'de anarşizmin erken dönem tartışmalarının etkisinde hareket gitgide büyümeye ve toplumsallaşmaya devam etti. 1900'lü yılların ilk çeyreğiyle birlikte Hsin Shih-Chi'yi okuyarak anarşist harekete katılan Liu Szufu (Shin-fu), Hui-Ming Lu (Halkın Sesi) isimli gazeteyi yayınlamaya başladı. 1919 yılında Emma Goldman'ın bir makalesinden derinden etkilenecek anarşizmi benimsediğini açıklayan ünlü edebiyatçı Ba Jin'in (Pa Chin) yazıları, Halkın Çanı isimli dergide anarşist teori ve pratik hakkında yazıları yayınlandı. Yine bunların yanında hararetli tartışmaların ve kurulmaya başlanan Çince anarşist külliyyatın devamı olarak farklı yayınlar raflarda yerini almaya başladı. 1930'lu yılların sonlarında yayınlanan ve Çin radikal siyasetindeki kırılmadan önceki son büyük anarşist yayın organı olma özelliğindeki Jingzhe ve Fukien'deki öğrenciler tarafından çıkarılan Tzu Chin'den de burada bahsetme gerekliliği hissetmekteyiz.

Uzun yıllar sosyalist iktidarlar tarafından baskılanan devlet karşıtı düşünceler irili ufaklı bir çok yayın organıyla ve deneyimlenen yaşam pratikleriyle hala yaşamaya devam ediyor.

Alternative Libertaire

Zeynel Çuhadar

zeynelcuhadar@meydangazetesi.org

Meydan: Alternative Libertaire (AL) Fransa'daki devrimci anarşist mücadelenin önemli örgütlerinden biri. AL'nin yayın organı Alternative Libertaire ne zaman ve nerede basılmaya başlandı? Ve ne sıklıkla basılıyor?

Alternative Libertaire gazetesinin ilk sayısı Paris'te, Mart 1991'de, örgütün kurulmasından üç ay önce basıldı.

Aslında AL'in kuruluşu iki yıl kadar süren, farklı anarşist-komünist eğilimlerden onlarca devrimcinin katıldığı bir süreçti. Gazeteyi ilk olarak "özgürlükçü bir alternatif için kolektifler" (CAL) olarak bir araya gelenler yayınladılar.

Haziran 1991'de bir meclis toplantısında CAL, gazeteyle aynı adla, Alternative Libertaire adıyla bir örgüt kurma kararı aldı.

Diğer anarşist süreli yayınlar arasında Alternative Libertaire'i ayıran özelliği nedir?

Aylık Alternative Libertaire, eski işçi hareketi ve sendikalizmde olduğu gibi "proleter gazeteciliği" iddiasındadır. Bu ne demektir?

Devrimci gazetelerde dört farklı biçim görebilirsiniz:

Açık Forum Biçimi: Editörler içeriği planlamaz, gelen yazıları sıralamadan, bazen kesmeden, değiştirmeden ve düzeltmeden yayınlar. Bu tip gazetelerde bazı makalelerin birbirleriyle çelişmesi bir sorun olarak düşünülmez.

Resmi Bülten Biçimi: Editörler örgüte bağlı grupların yayınladıklarını arka arkaya kopyalayıp-yapıştırırlar. Çok sıkıcı olma riski vardır.

Kaliteli İnceleme Biçimi: Editörler sadece üst seviyede yazarla çalışırlar. Sonuç çok temiz olur ama eylemcilerin, işçilerin sesini duyuramaz.

Proleterya Gazeteciliği Biçimi: Bir giriş yazısı ve seçilmiş konu başlıkları vardır; editörler, sürekli aynı kişilerin yazmaması için, yazı yazmaya alışık olmayan yoldaşları yazılarının güzelce düzeltileceğine ve yazılarıyla gurur duyacaklarına ikna ederek onları yüreklendirmek zorundadır. Amaç eylemcilere yönelik bir eylemci fanzini yayınlamak değil, eylemci olmayan okurlar için anlaşılır bir dil, ilgi çekici fotoğraflar ve başlıklar bulmaktır. Editörler çalışmalarında bağımsızdır ama örgütün kontrolü altındadır. Sonuçta gazete AL'nin politik prensiplerine uygun olmak zorundadır. Azınlıktaki görüşler de yayınlanabilir ama "bir görüş" olarak belirtilir.

Tabiki bunu yapmak çok kolay değil çünkü her şey profesyonel olmayan gönüllüler tarafından gerçekleştiriliyor, ama bu aylık gazete 20 yıldır böyle ortaya çıkıyor ve çıkmaya devam ediyor.

Mücadelenizin ve yayınlarınızın tarihinden ve ezilenlerin mücadelesine olan etkilerinden bahsedebilir misiniz?

Tabi Alternative Libertaire ağırlıklı olarak Fransa'daki toplumsal mücadele hakkında aktif olsa da, aynı zamanda ezilenlerin sesini duyuruyoruz ve Alternative Libertaire bunun en iyi aracı.

Zapatistaların Chiapas'taki mücadelesine, Filistin Intifada'sına ya da devrimci Rojava'ya tutkulu bir dayanışmanın oluşmasını sağladık. Aylık Alternative Libertaire'de çözümlemeli makaleler yayınlamak bu desteğin kör değil net olmasını sağlıyoruz.

Alternative Libertaire aynı zamanda Antiller ve Afrika'daki (Rwanda, Mali, Niger, Fildişi Sahili...) Fransız emperyalizmi hakkında da çokça yazar.

Uluslararası dayanışmanın par-

çası olarak, Rojava Devrimi ve Suruç Katliamı üzerine makaleleriniz bu topraklardaki mücadele için çok önemliydi. Farklı coğrafyalarda devam eden halkların özgürlük mücadelesine yaklaşmanız nedir?

Öncelikle bu mücadeleleri vurgulamalıyız. Fransa halkı bu mücadeleleri bizim çözümlendiğimiz gibi, kapitalizm karşıtı ve kolonyalizm karşıtı bakışla anlaması gerekir.

AL, Fransa'daki Filistin'le dayanışma eylemlerine çoğu zaman katılır. Bu mesele burada çok bilinir ve çoğu zaman politik değil, duygusal bir yaklaşımla binlerce insan sokağa dökülebilir. Bazı Yahudi karşıtı ya da İslamcı akımlar bunu, kendi fikirlerini sızdırmak için fırsat olarak görürler. AL'in düşüncesine göre, devrimcilerin görevi bu akımlara karşı sokaklarda olmak ve Filistin halkıyla dayanışmanın herhangi bir ırkçı bakış olmaksızın %100 kolonyalizm karşıtı olduğunu ilan etmektir.

Kürt eylemlerinde böyle bir sorun yok. 2014 Kasım'ında AL'den bir yoldaş, Mehdi Kabar, Suriye sınırındaki anarşist, sol ve feminist eylemcilerle

buluşmak için Suruç'taki Fransa'dan giden temsilcilere katıldı. Daha sonra, Rojava'daki ve Türkiye'deki durumu anlatmak için AL birçok açık toplantı düzenledi. Ayrıca Rojava'daki devrimci süreci ve tabii sınırlarını açıklayan kısa bir video yayınladık.

Fransa ordusu emperyalist bir operasyon yaptığında – en son Mali'de oldu – Fransa devletinin gerçek amaçlarını açıklamaya çalışıyoruz. Kolay olmasa da. Örneğin 2013 Ocak'ta Mali'ye yapılan müdahale (Serval Operasyonu) sırasında AL, iki Troçkist örgütle beraber sembolik bir protesto örgütledik. Fakat bu oldukça zordu çünkü Serval, François Hollande'ı alkışlamayı tercih eden Malili işçiler arasında çok revaçtaydı.

AL, dünya çapında, farklı anarşist örgütleri içeren enternasyonal anarşist-komünist Anarkismo ağının da parçasıdır. Anarkismo'nun amacı, küresel anarşist hareketin içindeki iletişim, araştırma ve tartışmayı geliştirmektir.

Devletler tarih boyunca anarşistleri susturmaya çalışmıştır. Alternative Libertaire, yayın hayatı boyunca hangi zorluklarla karşılaştı?

2006'daki baskı dönemi dışında Fransa devleti AL'yi susturmaya çalışmadı. Medya makinesi bunu yeterince yapıyor. Bugün gazetemizin yapısal bir sorunu var: Fransa'daki basın endüstrisi krizde ve dolayısıyla basın dağıtım sistemi de. Büfe ve gazete bayilerinin sayısı gittikçe azalıyor ve küçük ve parasız bir gazete olduğunuzda dağıtım gittikçe pahalılaşıyor. Sokaklarda ya da eylemlerde yapılan militan dağıtım açığı kapatmaktan uzak. Şu anda Fransa'da, büfeden alınabilen (ve tabii ki her büfe değil) devrimci gazetelerden son kalan ikisi, aylık Alternative Libertaire ve Troçkist haftalık gazete Lutte Ouvrière.

Arayı kapatmak için herkesin yaptığı gibi internet ve sosyal medyadaki varlığımızı artırmaya çalışıyoruz.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Devrimci anarşistleri ve anarşist mücadelenizi selamlıyoruz! Ayrıca Rojava'daki devrimci sürecin bize önemli şeyler öğreteceğini ümit ediyoruz. Kürt özgürlük hareketi ve Türkiye'deki politik gelişmeler hakkındaki perspektifinize, size ve eşitirel düşüncenize güveniyoruz!

Anarşistlerin Ekonomi Tartışmaları (17)

Çeviri: Özgür Oktay

Meydan Gazetesi'nin önceki sayısındaki Anarşist Ekonomi Tartışmaları bölümünde, Zabalaza dergisinin 2009 Nisan tarihli sayısın-

dan alıntıladığımız Zabalaza Anarşist Komünist Cephesi (ZACF)'den Stefanie Knoll imzalı yazının ilk bölümünü yayınlamıştık. Yazının bu

ikinci bölümünde Kropotkin'in Karşılıklı Yardımlaşma kavramına Güney Afrika'dan güncel örnekler veriliyor.

Güney Afrika'da Karşılıklı Yardımlaşma(2)

Stefanie Knoll

Karşılıklı Yardımlaşma, bir ailede ya da birbirine yakın bir toplulukta büyümüş herkesin bildiği bir şeydir. Aile üyeleri genellikle eşit karşılık beklemeden birbirlerine yardım ederler. Dünyadaki birçok küçük kırsal toplulukta sadece aile üyeleri arasında değil, aynı zamanda komşular arasında yaygın bir pratiktir. Dünyanın birçok bölgesinde ve özellikle Güney Afrika'da, karşılıklı yardımlaşmayı daha da büyük, kültürel ölçekte görebiliriz. Hatta bu kültürlerde karşılıklı yardımlaşma için özel terimler vardır ve bunlar, zor koşullar nedeniyle yeni biçimlere evrilmiş olarak uygulanmaktadır.

Kropotkin, Kalahari'deki Buşmen [10] kültüründeki karşılıklı yardımlaşmayı zaten yazmıştı ve onlardan hayranlıkla bahsetmişti. Kropotkin'e göre "İlkel [11] Komünizm" (yani endüstriyel olmayan bir toplumdaki komünizm) altında yaşıyorlardı. Afrika (ve dünyada) diğer birçok grup gibi, Buşmenler her şeyi herkesle paylaşarak - grubun dışındakilerle bile - karşılıklı yardımlaşmayı uygulamakla kalmadılar[12], aynı zamanda şefleri de yoktu ve bu yüzden "ilkel anarşistler" olarak kabul edilebilirler [13]. Pastadan daha büyük dilim

almaya çalışan ve eşitlikçi pratikleri tehdit eden şeflere güvenmiyorlardı. Kropotkin Buşmenler için "Ava beraber çıkarlar ve ganimeti tartışmadan paylaşırlardı; yaralıları asla bırakmaz ve yoldaşlarına güçlü bir sevgi gösterirlerdi" [7]. "Bir Hottentot'a bir şey verildiği zaman onu hemen orada bulunanlara paylaştırdı [...]. Yalnız yemek yiyemez ve ne kadar aç olursa olsun oradan geçenleri çağırıp yemeğini paylaşır" [7].

Bununla birlikte, karşılıklı yardımlaşma sadece Güney Afrika'daki Buşmenler arasında var olmamıştır. Hele de sadece geçmişte uygulanan bir şey hiç değildir. Güney Afrika'da birbirine benzeyen ama değişik terimlerle bilinen birçok karşılıklı yardımlaşma örneği vardır. Üstelik, karşılıklı yardımlaşmayı Güney Afrika'daki bütün etnik gruplar arasında görebiliriz.

Güney Afrika'da karşılıklı yardımlaşma çoğu zaman Ubuntu düşüncesine dayalıdır. Ubuntu kelimesi, Zuluca olmasına rağmen Güney Afrika genelinde diğer gruplar tarafından da yaygın olarak kullanılır. Özellikle Güney Afrika'da Ubuntu hakkında çok sık yazılır ve konuşulur. Aynı-

ca çoğu zaman kiliseyle ilişkilidir. Ubuntu belirli özellikleriyle karşılıklı yardımlaşmaya benzer ama birçok özelliğiyle insanların yoksulluğu kabul etmesine yol açar ve bu nedenle durumlarının iyileşmesine engel olur. Bu yüzden, hiçbir dinle ilişkisi olmayan, gerçek karşılıklı yardımlaşma pratiklerinden bahsetmek çok daha ilginçtir.

Genel olarak kırsal Afrika'da tarlalarda birbirine yardım etmek çok yaygındır. Tarlalar çoğu zaman ortak işlenir ve o gün tarlası işlenen kişi, yardım edenlere yemek ve içecek temin eder. Tarlalar dönüşümlü olarak işlenir ve böylece tarla sürme ve hasat mevsiminde herkesin tarlası işlenmiş ve herkes yemek yemiş olur.

Aynı komünal çalışma, ev inşaatında birbirine yardım etmek konusunda Güney Afrika'nın her yerinde görülebilir.

Kültürel pratiklere ek olarak, cenazeler için para biriktiren ve ailede hayatını kaybeden biri olduğunda birbirlerine yardım eden cenaze topluluklarında olduğu gibi, insanlar (özellikle kadınlar) sivil topluluklarda bir araya geldikçe Güney Afrika'nın

her yerinde karşılıklı yardımlaşmanın yeni örnekleri ortaya çıkıyor. Böyle topluluklar aynı zamanda ölenin akrabalarına destek sağlıyorlar. Bu yeni oluşumlar genelde yoksulluğun sonuçlarıyla ilgili.

Güney Afrika'da yeni olan bir başka örneğe, insanların birbirlerine yardım ederek belirli bir süre para biriktirdiği ve (buzdolabı gibi) gerekli ev eşyalarını aldığı "stokvel" lerdir.

Güney Afrika'nın yoksul bölgelerindeki kreşlerde, iş bulmayan bir kadının işe giden kadınların çocuklarına bakması çok yaygındır ve bakıcı bunun karşılığında yemek alır.

Kültüre Dayalı Karşılıklı Yardımlaşma

Çok saldırgan oldukları söylenen Zulular, sadece şeflerin ya da az sayıda insanın savaş istediği ama çoğunluğun barış içinde yaşamak istediği nüfuslara iyi bir örnektir. Ancak Zulular arasında karşılıklı yardımlaşma en az diğer etnik gruplar kadar yaygındır. Bazı Zulu şeflerinin saldırgan oldukları açıktır (bütün şefler gibi çünkü güç yozlaştırır). Ama halklar hep barış ve dayanışma

içinde yaşadılar. Geçmişten bugüne, Zulular arasında karşılıklı yardımlaşmanın birçok örneği vardır.

Zulu toplumu genel olarak "bir insan, diğer insanlar sayesinde insandır" diye tercüme edilebilecek olan ve kişinin birey olabilmesi için toplumsal bütüne ihtiyacı olduğu anlamına gelen "umuntu ngumuntu ngabantu" deyişi etrafında örgütlenir.

Karşılıklı yardımlaşma farklı Zulu terimleriyle bilinir. Bunlardan biri, tarlaların sürüldüğü mevsimde birinin tarlasında ortaklaşa çalışılan ve yardım edenlerin yemek ve geleneksel bira aldığı "ilimo"dur. Bir sonraki hafta ise başka birinin tarlası sürülür.

Cenaze cemiyetinin Zulu'daki adı masingwabane, "birbirimizi gömelim" anlamına gelir. Cemiyete katılanlar her ay belli bir miktar para katkıda bulunurlar. Birisi hayatını kaybettiğinde bu para kullanılır. Belli bir miktar da ölenin akrabalarına verilir. Cenaze masrafları, tabut, çadır, sandalyelerin masrafları karşılanır.

"Birbirimizi inşa edelim" anlamına gelen Zulu sözcüğü, masakhane, evlerin ortak inşa edilmesini anlatır.

Izandla ziyagezana (Zuluca) "elleri yıkarken, bir el diğerini yıkar" anlamına gelir. İki el de diğerini temizlenmesine yardım eder. Bu yüzden insan olarak bizim de ellerin birbirine yardım ettiği gibi birbirimize yardım etmeliyiz.

Sotho ve Tswana kültüründe karşılıklı yardımlaşma, letsema olarak

bilinir. Letsema, insanların ortak bir amaç için bir araya gelmesidir ve bunun sonuçlarından katılan herkes faydalanır. Örneğin altyapı inşaatı gibi ortak projelerde köyün dayanışma içinde çalışmasına işaret eder.

Sotho ve ayrıca Pondo kültürlerindeki bir başka komünist özellik çocukların komünal olarak büyütülmesidir. Herkes bütün çocuklara bakar. Onlar bütün komünün çocukları olarak görülür. Başka bir deyişle, herkes herkesin çocuklarını büyütmesine yardım eder.

Pedi kültüründe kobufedi, birbirinin tarlasında beraber çalışmaya verilen isimdir. Sebzelerin yetiştirilmesine ve ekinlerin ve hayvanların bakımına herkes yardım eder çünkü bu, topluluğun bütününe hizmet eder.

Xhosa kültüründe dibanisani, "daha iyi bir gelecek için beraber çalışalım" demektir. İnsanların bir araya gelip birbirine yardım etmesini anlatan genel bir terimdir. Örneğin törenler her yıl başka bir yerde yapılır ve bütün hazırlıkları oradaki insanlar yapar. Kulübeler yandığında herkes yeniden yapmak için birbirine yardım eder. Cenazelerde ve düğünlerde insanlar temizlik ve yemek işlerinde birbirine yardım eder.

Venda kültüründe karşılıklı yardımlaşma uthusana olarak bilinir ve "birbirine yardım etmek" anlamına gelir.

Swaziland'ta lilima, Karşılıklı Yardımlaşma'nın Swatice karşılığıdır. Komşunun komşuya yardım etmesine işaret eder.

Güney Afrika'nın her yerinden, bu makalede bahsedilmeyen ama hepsi buradakilere çok benzeyen ve çok canlı birçok örnek vardır. Yüksek suç oranına rağmen (ki Güney Afrika'daki devasa eşitsizliklere bağlıdır) ve topluma karşı işlenen suçlara rağmen, daha iyi bir dünya inşa edebileceğimiz birçok olanak vardır.

Güney Afrika'da 2003'den beri örgütlü olan ZACF'nin ismi, Zulu ve Xhosa dillerinde mücadele anlamına gelir. Daha önce ZabFed ismiyle, çoğu Soweto ve Johannesburg'da bulunan anarşist kolektiflerin, 80 ve 90'larda verdiği ırkçılık karşıtı mücadele sonrasında, Platformist-especifista düşüncesine yakınlaşması ve birleşmesi ile başlayan ZACF, işçi mücadelesinin yanı sıra Gauteng'da Özelleştirme-Karşıtı Forum ve Topraksız Halk Hareketi gibi toplumsal hareketlerle birlikte çalışmıştır. ZACF'la ilişkili ve 1990'larda bir yeraltı kolektifi olarak başlamış olan Zabalaza Kitapları, anarşizm, devrimci sendikalizm ve kadın özgürlüğü konusunda klasik ve güncel kitaplar, kitapçıklar ve müzikler yayınlamaktadır.

Günümüz Toplumuyla İlişkisi

Karşılıklı yardımlaşma pratiklerinin çoğu unutulmuştur çünkü bunlar devlet tarafından yok edilmiştir. Devlet insanların bağımsız olmasını, kendi ürününü yetiştirip ondan bağımsız yaşamasını iste-

mez, insanları kontrol etmek ister. İnsanlar kendi yiyeceğini yetiştirmeyi bile unuttu. Şanslı olanlar işçi oluyorlar; kalanlar ise geçinmek için tek şansları dilenmek ya da suç işlemek olan işsizler.

Şehir hayatı çoğu zaman insanların kültürünü yok etmekle kalmıyor, aynı zamanda bireyciliği yaratarak ve karşılıklı yardımlaşmayı unutturarak toplumumuzu yok ediyor. Kropotkin, "Hottentotlar arasında, yemeği paylaşmak isteyen olup olmadığını sormak için üç kere yüksek sesle çağrı yapmadan yemek bir skandal olurdu. Şimdi saygıdeğer bir vatandaşın yapması gereken tek şey vergi ödemek ve aç kalanları öyle bırakmaktır." [7] derken bunu göstermiştir. Kriz dönemlerinde bu ölümcüldür.

Birçok kasabada ortak sebze bahçeleri işleyen ya da başka şeyler paylaşan birkaç kişi görüyoruz. Yukarıdaki örnekler karşılıklı yardımlaşmanın hala canlı olduğunun ve büyümeye devam ettiğinin işaretlerdir çünkü insanlar birçok sorunumuzu, birbirimize yardım ederek ve beraber çalışarak çözebileceğimizi görüyor. Kropotkin, bugün özellikle de şehirlerdeki toplumun yüzlerce yıldır yaşayan ve kırsalda hala canlı olan pratiklerden öğrenebileceğini açıkça göstermiştir. Karşılıklı yardımlaşma, devletten ve hayır kurumlarından bağımsızlığımızın bir bölümünü geri almak için bir yoldur. Daha iyi bir dünyayı bunun üzerine inşa etmeliyiz ve daha iyi bir dünya bunun üzerine inşa edilmelidir.

YALINAYAK

Faşizm Paketinin Bir Uygulaması Olarak Çift Kelepçe İşkencesi

İzmir Kırklar F Tipi Hapishanesi'nde çift kelepçe işkencesine maruz kalan tutsak Erdal Bek'in hastaneye getirilişi

Yaşadığımız coğrafyada devlet, sokak muhalefetini bastırmak adına geçtiğimiz aylarda iç güvenlik paketi adı altında bir faşizm yasası çıkardı. Buna paralel olarak ise, hapishanelerde de benzer bir paket hazırlandı. Gazetemizin 26.Sayısında Yalınayak köşesinde [Cezaevlerine Faşizm Paketi] başlığıyla hapishanelere yönelik olarak hazırlanmakta olan bu paketi anlatan bir yazı yayınlamıştık. Yayınladığımız bu yazıda iç güvenlik adı altındaki faşizm yasasının benzeri olan, söz konusu paketin hapishanedeki uygulamalarından bahsetmiştik. Bu paketin hayata geçirilmesini ise cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik uygulamalar ve dayatmalarla görmeye başladık.

Devletin hapishanelerde devrimcilere yönelik işlettiği bu uygulamalardan biri de Çift Kelepçe İşkencesi. Çift kelepçe işkencesi İzmir'de bulunan Kırklar 1 ve 2 No'lu Hapishaneleri ile Menemen T Tipi hapishanelerinde hayata geçiriliyor ve bu işkenceyi kabul etmeyen tutsakların tedavileri engelleniyor. Bu engellemelerin yanı sıra tutsaklara fiziksel ve psikolojik olarak da işkence edilerek hapishane idaresi tarafından disiplin cezaları veriliyor. Kırklar F tipi Hapishanesi'nde tutsak bulunan Serkan Kocakaplan, gazetemize

yolladığı mektupla çift kelepçe işkencesini anlattı:

"Kırklar 1 ve 2 No'lu hapishanelerinde uzun zamandır uygulanan çift kelepçe işkencesini biz tutsaklar olarak kabul etmiyoruz ve karşı çıkıyoruz. Daha öncesinde böyle bir "uygulama" yoktu. Amacın "güvenlik" olduğunu söylüyorlar askerler. Nereden baksan ele tutulur bir yanı olmayan bu yöntem biz tutsakların tedavi olma hakkını gasp etmekte. Peki nedir bu çift kelepçe?

Daha öncesinde hastaneye gidişlerde tek kelepçeli olarak tedavi olmaya gidiliyordu. Şimdi ise cezaevinden hastaneye kadar yine tek kelepçeli gidiliyor. Ama hastanede tedavi olmak için yukarı katlara çıkarken kolumuza iki asker giriyor, önde silahlı bir asker ve rütbeli asker bulunuyor. Bu yetmezmiş gibi bir de fazladan bir kelepçe kolumuza giren askere kelepçeleniyoruz. Bunu kabul etmediğimizi söylediğimiz zaman ise hiçbir şekilde tedavi olmadan geri dönmek zorunda kalıyoruz. Aşağıda beklerken yukarı katlara çıkmak için ve bu uygulamayı insanların da duyup görmesi

için çift kelepçeyi takmalarına rağmen yukarıda slogan atarak bu uygulamayı protesto ediyoruz. Doktora muayene esnasında bu uygulamayı kabul etmediğimizi ve kelepçeyi çıkarttirmasını söylüyoruz ama değişen bir şey olmuyor. Dosyaya da böyle geçilmesini söylüyoruz. 'Kelepçe uygulamasından dolayı tedavi olmamıştır' diye. Yoksa onlar kendi kafalarına göre yazıyorlar : 'Gelmek istemedi, tedavi olmayı kabul etmedi!' Peki sebep? Onu belirtmiyorlar. Biz de bunu önlemek için böyle yapıyoruz. Gerekli yerlere suç duyurularında bulundu, idare ile görüşme yapıldı ama askeri rütbeliler bu konuda geri adım atmıyor. Hapishane idaresi 'Benim dışımda olan bir durum' diyor. Sonuç olarak tutsakların tedavisi engelleniyor.

Tutsakların randevu alarak gittikleri tedavileri yapılamıyor. 3-4 ay sonrasına gün veriyorlar ama o gün geldiğinde bu kelepçe işkencesi olduğu için sonuç alamadan geri dönüyorlar tutsaklar. Bir dahaki randevuya kadar beklemek zorunda kalıyor, tabi randevu alınabilirse!"

Serkan Kocakaplan'ın aktardığı çift

kelepçe işkencesinin diğer hapishanelerde de örneklerini görmekteyiz. Faşizm paketinin bu uygulamasıyla hapishanelerdeki devrimci tutsaklar iradelerine sahip çıkarak bu dayatmayı kabul etmediklerinde ise tedavi hakları gasp edilerek sistematik bir şekilde işkence görüyorlar:

İzmir 1 ve 2 No'lu F Tipi Kırklar Hapishanesiyle Menemen T Tipi Hapishanesinde 14 Eylül'de Sadık Çelik, aynı günlerde Çetin Güven, 17 Eylül'de Fikret Kara, 20 Ekim'de Erdal Bek çeşitli sağlık sorunları nedeniyle hastaneye sevk edildiler. Ancak bu tutsaklar hastaneye götürüldükten sonra kendilerine dayatılan çift kelepçe işkencesini kabul etmedikleri için askerler tarafından saldırıya uğradılar. Darp edilerek ring aracına götürüldüler ve buradan hapishaneye geri götürülene kadar yolda askerler tarafından işkence edildiler. Hapishane idaresinin tüm bu saldırıları karşısında devrimci irade koyan tutsaklar tedavi haklarının gasp edilmesinin yanı sıra hapishane idaresi tarafından da "mukavemet" suçlamasıyla bir de disiplin soruşturmasına uğruyorlar.

Yaşadığımız coğrafyada devletin adaletsizliklerinin ve baskısının arttığı çeşitli dönemlerde, hapishanelere

Abdülmelik Yalçın

kapattığı devrimci tutsakların iradesini teslim almaya çalışarak onların kazanımlarını gasp etmeye yönelik çeşitli uygulamalar hayata geçmiştir. 12 Eylül 1980 askeri darbesi sonrası, devletin hapisanelerde dayattığı tek tip elbise uygulaması da bugünlerde tutsakların yaşadığı işkence türlerinin bir benzeriydi. O dönemde hapisanelerde tek tip elbise giymeyen tutsaklar duruşma günlerinde iç çamaşırlarıyla mahkemeye götürülüyor, ancak duruşma heyetine ve mahkemeye "saygısızlık" ettikleri gerekçesiyle duruşmaya giremeden hapisaneye geri götürüyorlardı. Tutsaklar ise devletin bu dayatmasına karşı örgütlü bir şekilde durarak tek tip elbise dayatmasını boşa çıkarttılar.

Devletin hapisanelere kapatarak etkisiz hale getirmeye çalıştığı devrimcilere yönelik saldırıları her dönem sürmektedir. Günümüzde de 12 Eylül döneminin tek tip elbise dayatmasının benzeri bir uygulama olarak tutsaklara çift kelepçe işkencesi yapılıyor. Ancak devlet baskısı ve terörü sürdürükçe buna karşı direnenler daima kazanacaktır. Dayatılan tüm bu işkence uygulamalarına karşı tutsaklar örgütlü bir şekilde durup mücadele ederek devletin bu dayatmasını da boşa çıkartacaktır.

Kullan-at Kılavuz

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilir ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

SIKÇA SORULAN, CEVAP VERMEK ZORUNDA OLMADIĞIMIZ SORULAR

Av. Davut Erkan

davuterkan@meydangazetesi.org

Adaletsizliklere karşı mücadele eden, örgütlenen ve eyleyen herkesin yolu sık sık karakollardan, adliyelerden geçer. Uluslararası insan hakları hukukunun ayrılmaz bir parçası ve temeli olan ifade özgürlüğü hakkını veya örgütlenme hakkını kullanan insanlar, devlet tarafından hukuk araç kılınarak, hukuk ihlal edilerek veya bazen hukuk askıya alınarak baskı altına alınmaya, sindirilmeye, hapsedilmeye çalışılır.

İşte bu süreçlerde; polisin, jandarmanın, savcının veya hakimnin değişik kategorilerdeki sorularıyla karşı karşıya kalabiliriz. Bu soruların çok azına yasal olarak cevap verme zorunluluğumuz olsa da, çoğunlukla cevap vermek zorunda olmadığımız sorularla karşı karşıya kalırız. En sık karşılaştığımız birkaç örneği bu yazıda inceleyeceğiz.

DURDURMA-YAKALAMA ESNASINDA:

Polis ya da jandarma, sizi yolda durdurduğunda ya da bir suç iddiasıyla yakaladığında, kimliğinizi ibraz etmek dışında hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsiniz. Çoğu zaman sarf ettiğiniz sözler çarpıtılarak ya da aleyhinize yorumlanarak yakalama tutanağında geçirilir ve bu da ileride aleyhinize sonuçlar yaratabilir. Bu yüzden avukatınızla görüşmeden, onun hukuki yardımından faydalanmadan hiçbir soruya cevap vermemek yerinde olacaktır.

EMNİYETTE/POLİS-JANDARMA KARAKOLUNDA:

Karakollarda en sık rastlanan durum, Terörle Mücadele polisinin ya da İstihbarat elemanlarının kişiyi bir odaya alarak mülakat adı altında yasadışı bir görüşme yapmasıdır. Bu görüşmeye avukatınız çağırılmaz ve değişik psikolojik ya da fiziki baskı yöntemleriyle karşılaşabilirsiniz. Gerçek dışı bilgiler verilerek itiraf alınmaya çalışılabilir ya da kendinize veya başkalarına dair bilgi vermeniz istenir. Bu görüşmeye kesinlikle gitmek zorunda değilsiniz, gitmemelisiniz. Rızanız dışında bu sorguya muhatap kaldığınız takdirde ise hiçbir soruya cevap vermeyiniz. Avukatınızla görüşmeden ve avukatınız yanınızda olmadan sorular hiçbir soruya cevap vermeyiniz ve tek kelime konuşmayacağınızı beyan ederek yasadışı sorgunun derhal sonlandırılmasını talep ediniz.

İFADE SIRASINDA: Avukatınızla birlikte ifadeye girdiğinizde kimliğinize ilişkin sorulara doğru cevap vermeniz gerektiği ifade edilir. Yasal olarak sadece kimliğe yani kim olduğunuza dair sorulara cevap vermeniz gerekir: Bunlar ad-soyad, anne-baba adı, doğum yeri ve do-

ğum tarihi gibi temel bilgilerdir. Mail adresi, telefon numarası, sosyal medya hesapları, özgeçmiş ve benzer sorular bunun kapsamında değildir, bunlara cevap verme zorunluluğunuz yoktur.

Bu başlıkta bahsedilmesi gereken bir husus da, en önemli haklardan olan susma hakkıdır. Karakolda, savcılıkta ya da mahkemede tarafınıza suçlamayla ilgili olarak yöneltilen sorulara cevap vermek zorunda değilsiniz. Susma hakkınızı isterseniz bazı sorular yönünden isterseniz de ifadenin tamamı bakımından kullanabilirsiniz. Tüm ifade bakımından susma hakkınızı kullandığınızı belirttikten sonra soru sormaya devam edilmesi, bir baskı yöntemidir ve başka soru duymak istemediğiniz takdirde bunu belirtmek ifadenin sonlandırılmasını talep edin.

SOSYAL-EKONOMİK DURUM ARAŞTIRMASI:

Hakkınızda bir ceza davası açıldığında ya da tazminat davası gibi bir davada taraf olduğunuzda mahkeme; polis ya da jandarmaya bir yazı göndererek Sosyal ve Ekonomik Durumunuzun araştırılmasını ister. Buna kısaca SED denilmektedir. Normalde bu araştırmanın, size sorularak değil, bağımsız kaynaklardan araştırılması gerekirken, hemen her zaman memurlar, bütün soruları size sorup kağıda yazarak bu işi bitirmeye çalışırlar. Üstelik bunun için evinizin ya da ailenizin evinin kapısı sürekli aşındırılır. Kimi zamansa defalarca telefonla arayarak karakola gitmenizi isterler. Belirtmek gerekir ki bu usul, yasaya aykırıdır ve bu durumda hiçbir şekilde karakola gitmek veya sorulara cevap vermek zorunda değilsiniz. Ancak siz cevap vermediğinizde, ailenizden ya da komşularınızdan bu bilgileri almaya çalışacaklardır, ki bu da bazen aleyhinize sonuçlar doğurabilir. Bu hususları da göz önünde bulundurarak bir tavır geliştirmeli ve her halükarda sadece ekonomik durumunuzu aydınlatacak gelir ve giderlere dair sorulara cevap vererek, bunun dışına çıkan sorular sorulmasını engellemelisiniz.

Sonuç olarak; akılda tutulması gereken devletin bir bütün olarak aleyhinize çalıştığıdır. Söylediğiniz her kelime ve özellikle atacağınız her imza aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Bu nedenle sizin hak ve menfaatlerinizi koruyacağından emin olduğunuz profesyonel bir hukukçunun yani avukatınızın hukuki yardımından faydalanmadan hiçbir belgeye imza atmamanız, hiçbir soruya cevap vermemeniz önem taşımaktadır.

Spor

Faşizme Karşı MUAY THAI

Furkan Çelik

fcelik@meydangazetesi.org

Tek başına düştüğümüz faşist bir pusuda, yasal yürüyüşlerde polis kalkanlarını tekmelerken, 7 kişilik sivil polis ekibi karşısında pankartımızla direnirken ya da elli metre dağılmış bir gaz bulutunda nefesimizi tutup koşarken, bayrağımızı dalgalandırdığımızda; Muay Thai dövüş tekniklerinin ve kondisyon antrenmanlarının ne kadar yararlı olduğunu kesinlikle anlarız. Bu deneyimi yaşamadan da anlamanız için, Muay Thai dövüş sistemini biraz inceleyip, eldivenlerinizi ve kaval koruyucularınızı hazırlayıp kondisyonunuzu arttırmak için hemen antrenmanlara da başlayabilirsiniz.

Günümüzde Tayland'daki dövüş sistemlerinin tümünün genel adı olan Muay Thai, "tayların boks" anlamına gelmektedir. Muay Thai, yakın bölgelerdeki dövüş sistemleriyle de yakınlık gösterir. Mesela Myan Mar'daki Bando ve Lethwai, Kamboçya'da yapılan Khmer Boks ile büyük benzerlikleri vardır.

Muay Thai'nin tam olarak nasıl ortaya çıktığı bilinmemekle birlikte, mitolojik olarak Çin'den güneye doğru inen Tay halkının kendilerini, halklarını ve topraklarını gelen saldırılara karşı korumak için oluşturdukları dövüş sistemi olduğu bilinmektedir. Krallıklar ise savaşlarda daha üstün

olabilmek için savaşçılara, mızrak, kılıç ve bıçak kullanarak, Muay Thai ile savaşmayı öğretmişlerdir. Gitgide yaygınlaşan bu dövüş sistemi, köy meydanlarında tay halkının kendini güçlendirmek ve dayanıklı tutmak için uğraştığı bir spor haline gelmişti.

Tarihi 1300'lere kadar dayanan Muay Thai, 1930'larda modernleştirilirken, ellerdeki sargı ve ip yerine, boks eldivenlerine geçilmiştir. Modern hale geçmeyen geleneksel Muay Thai sistemlerinin tümü ise "Muay Boran" şemsiyesi altında toplanmıştır. Muay Boran altında, Muay Lopburi (günümüzdeki Muay Thai'nin öncüsü), Muay Chaiyuth, Muay Korat, Muay Kochasarn, Muay Nakorn sistemleri bulunur. Geleneksel dövüş sistemleri günümüzde hala Myanmar, Tayland ve Kamboçya'da eldiven kullanılmadan yapılmaktadır.

Geleneksel Muay Chaiyuth teknikleri daha çok, bize saldırının vuruşlarını engellemek üzerine kurulu olsa da, diğer geleneksel sistemler ve Muay Thai'nin teknikleri, gelen darbeleri kabullenip hemen karşılık vererek bize saldırıyı etkisiz hale getirmeye yöneliktir. Bu yüzden öz savunmada kullanabileceğimiz en iyi dövüş sistemlerinden biridir.

Nefes, Güç ve Hız

Muay Thai, sokaklarda faşizme karşı koymak için kullanabileceğimiz etkili bir dövüş sistemidir. Kısa süreli Muay Thai antrenmanlarıyla bile, seri şekilde yumruk, tekme, diz ve dirsek kombinasyonlarını uygulayabilir; kondisyona dayalı antrenmanlarıyla da vücudumuzu daha güçlü hale getirebiliriz. Diğer dövüş sporlarından ayırt edici olarak, diz ve dirsek vuruşları, sokakta kendimizi savunmamız için bize gerekli olan üstünlüğü de sağlayacaktır.

Muay Thai'de bir boksör gibi sağ, sol, sağ direkler çıktığımızda, karşıımızdaki işi biraz biliyorsa sıradan bir gard ile yüzünü savunabilir iken; Muay Thaiçi boksör gibi girip karaciğere kroşe, yüze apakat ve saldırganın sağ baldırına sert kavalı ile low kick'i oturttuğunda, karşıımızdaki ayakta durma şansı çok kalmaz. Bu yüzden bir mızrak gibi fırlayan sivri dizler, baltayı andıran dirsekler, Muay Thai yapan birini, bir boksörden fazlasıyla ayırıyor.

Muay Thai antrenmanlarında vuruşlarımızı güçlendirmemizin yanı sıra nefesimizi daha iyi kontrol etmeyi de öğrenmemiz gerekir. Bu da bizlere sokakta karşılaşacağımız kavgaların yanı sıra polisle yaşanan çatışmalarda da daha daya-

nıklı olmamızı sağlayacaktır. Kadınların da rahatlıkla yapabileceği Muay Thai, öz savunma yöntemleri arasında görülmekte, Avrupa'da da birçok anarşist örgütlenme tarafından yaygın bir şekilde yapılmaktadır. Muay Thai'nin vücudun bütün eklem yerlerini düşmana karşı bir silaha çevirmesi, diz, dirsek, tekme, yumruk tekniklerinin çok çeşitli olması, anarşistler arasında yaygınlaşmasını sağlamıştır.

Palestra Popolare Galeano - İtalya, Padova

Almanya, Rusya, İtalya ve Yunanistan'da Muay Thai ve Muay Thai'den çıkan ama daha sınırlandırılmış olan kick boks'un anti-faşist turnuvaları düzenlenmekte, bu turnuvalara hazırlanmak için de, özellikle gençlik örgütlenmeleri sürekli olarak Muay Thai antrenmanları yapmaktadır. Bu turnuvalarda kazanmak veya kaybetmek değil; yoldaşları faşizme karşı daha dinç ve dayanıklı hale getirmek amaç edinilmiştir.

The Genuine Antifascist Fighting Club İspanya, Barselona

Faşizme karşı mücadele ederken, özellikle sokak ayağında bizler için çokça katkısı olan Muay Thai, devletlerin kolluk kuvvetlerince de tabii ki kullanılmaktadır. Birçok devletin kolluk kuvveti, yakın dövüş sistemi olarak Muay Thai ve benzeri dövüş tekniklerini çalışmaktadır.

Sxoleio Boxing Team - Yunanistan, Selanik

Tayland'ın Bangkok şehrinde, en büyük hapis-hanelerde, tutsaklara Muay Thai yaptırılmakta; tutsakların kazandığı maçlardan para almaları sağlanmaktadır. Devlet, bu projesiyle tutsakların da "rehabilitasyon" edilmesini amaçlamaktadır.

Kısaca, çok etkili bir dövüş sistemi olan Muay Thai'yi devlet ya da çeşitli faşist yapılanmalar kullanıyor olsa da, bu spor dalı devrimciler için söz konusu olduğunda, Muay Thai'nin faşizme ve kolluk kuvvetlerinin türlü biçimine karşı bir direniş yöntemi olarak karşımıza çıktığı da aşikârdır.

Low kicklerle zindanları, yumruklarla faşizmi parçalamaya hazır mısınız?

Sinema

KORKUNÇ İVAN

İşgal ve savaş politikalarıyla topraklarını genişletti, kendini Çar ilan etti, tek millet tek devlet söylemini kullandı, dini de iktidarı için kullanmaktan çekinmedi, kendisine karşı gelenleri ortadan kaldırmak için özel bir teşkilat oluşturdu, kendi iktidarı için oğlunu bile öldürttü: "İnsan olarak günahkâr olabilirim, ama Çar olarak doğru yoldayım."

Gürşat Özdamar

gursatozdamar@meydangazetesi.org

Rus yönetmenlerden Sergey Eisenstein, ilk Rus Çarı olan İvan Vasiliyeviç, yani Korkunç İvan ile ilgili bir film yapmak isteğini Stalin'e açtığında, Stalin, İvan Vasiliyeviç'in karakterini kendine yakın bulduğundan ve onu ulusal bir kahraman olarak gördüğünden desteklemeye karar verir. 3 bölüm olarak düşünülen filmin ilki 1944 yılında tamamlanır. Stalin ilk filmi çok beğenir ve Eisenstein'ı Stalin nişanıyla ödüllendirir. Ama ikincisi 1946 yılında tamamlandığında filmi izleyen Stalin, filmde İvan'ın bir kahramandan çok paranoyak bir karakter olarak anlatıldığına karar verip filmin gösterimine izin vermez.

İvan Vasiliyeviç'in yaşamıyla filmde anlatılanlar kıyaslandığında, Eisenstein'ın gerçekçi bir film yaptığı söylenebilir. Ama bu yalın gerçeklik Stalin'i rahatsız etmeye yetmiş de artmıştı bile.

Günümüzde, benzer biçimde, eski padişahlarla, örneğin Kanuni ile ilgili filmler ya da diziler yapılıyor olsa da, burada anlatılan katliamlar, kardeşin kardeşi öldürmesi, şimdiki yöneticileri çok da rahatsız etmediği gibi o günlere imrenerek bakıldığı gizlenmiyor.

Korkunç İvan, henüz üç yaşında başına geçtiği Moskova Dükası ünvanını 17'sinde Rus Çarı'na dönüştürecek kadar büyük hırsları olan birisiydi. Ezeli düşmanı olarak gördüğü Tatarlar üzerine sayısız sefer yaparak çevresine korku salan bir karakter olarak belirginleşti.

Filmde, bu hırsları yüzünden tek lider olma hikayesine de yer verilen İvan, Bizans İmparatoru tarafından III. İvan'a gönderilen Vladimir tacını bütün Rusya'nın Çarı olarak giyer ve böylece yeni bir yönetim biçimi olarak Çarlık Rusyasının fiili ilk çarı olarak kendisini ilan eder. Ucunda çift başlı kartal simgesi bulunan asayı sağ eline, küreyi sol eline alıyor. Biri dini otoriteyi diğeri de dünyevi otoriteyi temsil etmektedir.

Çar olarak yaptığı ilk konuşmada: "Şu andan itibaren tüm Ruslar tek bir devlet oluşturacaklar. Rus topraklarının birliğine karşı çıkanları ezerek güçlü ve bölünmemiş bir devlet. Atalarımızın toprakları bizden kopartıldı. İşte bu yüzden, bu taç giyme gününde işgal edilmiş Rus topraklarını geri almak için yola çıkacağız" sözleriyle yapacağı savaşların işaretini verir.

Dışarılara seferler yaparak topraklarını genişleten İvan, içte de kendisine tehdit olarak gördüğü herkesle mücadele etmek üzere de günümüzde siyasi polise benzer biçimde Oprıçniki denen bir teşkilat oluşturur. Bunların tek görevi Çar'ın düşman olarak gösterdiği kim varsa yok etmek ve mallarına el koymaktır. Emri de bizzat Korkunç İvan veriyordu: "Demir kardeşliği oluşturacağız. Kardeşliğin dışında kimseye inanmayacağız."

Çar, bir başka sahnede sorar "Bir yanağına vurulmuşsa diğeri çevirmek bir Çar için uygun mudur?" Bu söz, yaptığı katliamların, acımasızlıklarının, zorbalıklarının bir itirafı gibidir. "İnsan olarak günahkâr olabilirim, ama Çar olarak doğru yoldayım."

Film Korkunç İvan'ın "Büyük Rus ülkesinin hatırı için bir Çar her zaman iyilere karşı iyi ve yumuşak kötülere karşı zalim ve acımasız olmalıdır. Eğer ki Çar bu konuda tereddüt ederse, asla gerçek bir Çar olamaz! Bugün Moskova'da, Rus Birliği'nin düşmanlarını yok ettik. Bundan böyle adaletin kılıcı, Rus gücünün yüceliğini baltalamaya çalışanların tepesinde sallanacak. Rusya'ya el ve dil uzatılmasına göz yummayacağız." sözleriyle biter.

İktidarı için kendi oğlunu bile öldürmekten çekinmeyen, Moskova'da kendisi için yapılan Kızıl Meydan'daki ünlü yapının mimarının gözlerini benzerini bir başkası için yapmasını diye oydurtan Korkunç İvan'ın hikayesi burada bitiyor. Ancak devletler, iktidarlar yeni yeni Korkunç İvan'lar var etmeye devam ediyor.

**BIZI TOPRAĞA GÖMMEK İSTEDİLER
TOHUM OLDUĞUMUZU BİLMİYORLARDI**